

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

2

Harvard College
Library

FROM THE FUND GIVEN BY
Stephen Salisbury

Class of 1817

OF WORCESTER, MASSACHUSETTS

For Greek and Latin Literature

10

DISSERTATIO

DE

FAVORINI ARELATENSIS

VITA, STUDIIS, SCRIPTIS.

123.

0

DISSERTATIO

DE

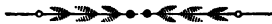
FAVORINI ARELATENSIS

VITA, STUDIIS, SCRIPTIS.

SCRIPSIT

J. L. MARRES.

ACCEDUNT FRAGMENTA.

TRAJECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM, TYPOGR.
MDCCLXIII.

100 1.1.1

HARVARD COLLEGE
JAN 6 1921
LIBRARY
-SILSLEY FUND

x

PARENTIBUS

SACRUM.

PRAEFATIO.

Decurso fere spatio Academico de argumento dissertationis dubitanti auctor mihi fuit doct. Hulleman, in Athenaeo Mosa-Trajectino olim Praeceptor, nunc Conrector Amstelodamensis, ut ad Favorinum animum adverterem, de vita hujus, studiis scriptisque disputarem, fragmenta scriptorum quae superessent colligerem et, si per tempus liceret, paucis interpretarer. Quod viri amicissimi consilium ut placuit continuo, ita deinde Favorini meritis in literas melius perspectis magis etiam arrisit. Nec ipsam qua vixit aetatem, quamvis jam tum deflorescere literarum studia et degenerare coepissent, indignam arbitrabar, in quam inquirerem diligentius. Mox etiam hoc comperi, recentiore aetate non esse a quoquam quaestionem ita pertractatam, ut qui denuo eam institu-

eret, pervulgata decantare atque adeo operam perdere videretur. Quamvis enim in Fragmentorum Historicorum Volumine III Car. Muellerus etiam Favorino suum esse locum jusserit, pro consilio tamen, quo ille ducebatur, cum vitam et scripta Favorini perpaucis tantum explicavit, tum nonnisi historicorum librorum reliquias collegit. Ne multis, probato consilio a Promotore Clar. Karsten, manus operi admovi, quod jam exactum viris doctis dijudicandum trado, quorum non ignoro fore cum benevolentia erga tironem conjunctam iudicii aequitatem. Hoc item velim teneant, temporis angustiis me coactum non tanta opera incumbere in alteram fragmentorum partem potuisse, quanta et debuissim et ipse voluissim.

Hac autem solenni opportunitate nihil habeo nec gratius nec carius, quam ut vobis, parentes dilectissimi, justissimas agam gratias pro beneficiis, quibus me plurimis et maximis cumulare nunquam desistis. Quae quidem verbis cum vix possint satis laudari, tum manere alta mente reposita affirmanti facile credetis. Mihi vestrisque omnibus diu vos servet incolumes D. O. M.

Quod vobis quoque, doctissimi viri, quos habui in Athenaeo Mosa-Trajectino Praeceptores, gratum animum

hic possum palam testari, gaudeo vehementer. Tibi praecipue hoc dictum sit, doctissime Hulleman. Te praecipue usus sum et optimo et amicissimo. Tu mihi constanter affuisti, imbuendo puerum literarum amore, juvenem adhortando, studiis consulendo, benevolentiam in me conferens in dies majorem. Hoc scias, vir praestantissime, verum erga te pietatis sensum pectori meo haerere infixum.

Jubet me etiam officium, sed unum in paucis jucundissimum, vobis gratias agere, Viri Clarissimi quorum institutione frui in hac Musarum sede mihi contigit. Tua in me merita laudesque tuas praedicare, Clar. van Goudoever, nec possum ego nec, si possim, tu velis. Hoc tibi persuadeas rogo, conaturum me, quod cupio ardentem, haberi in discipulorum tuorum gratorum gratissimis. Ad benevolentiam autem et humanitatem, qua tu, Promotor aestumatissime, semper me excepisti, ad egregia tua praecepta, privatis etiam lectionibus aucta, velut cumulus accesserunt suavissima simul et saluberrima consilia, quibus me in hac dissertatione scribenda perpetuo adjuvisti. Quibus tantis beneficiis me tibi, Clar. Karsten, devinctum adstrictumque esse sentio quidem, sed cum me verba deficient, ut par est significare nequeo.

423.

0

DISSERTATIO

DE

FAVORINI ARELATENSIS

VITA, STUDIIS, SCRIPTIS.

SCRIPSIT

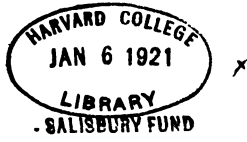
J. L. MARRES.

ACCEDUNT FRAGMENTA.

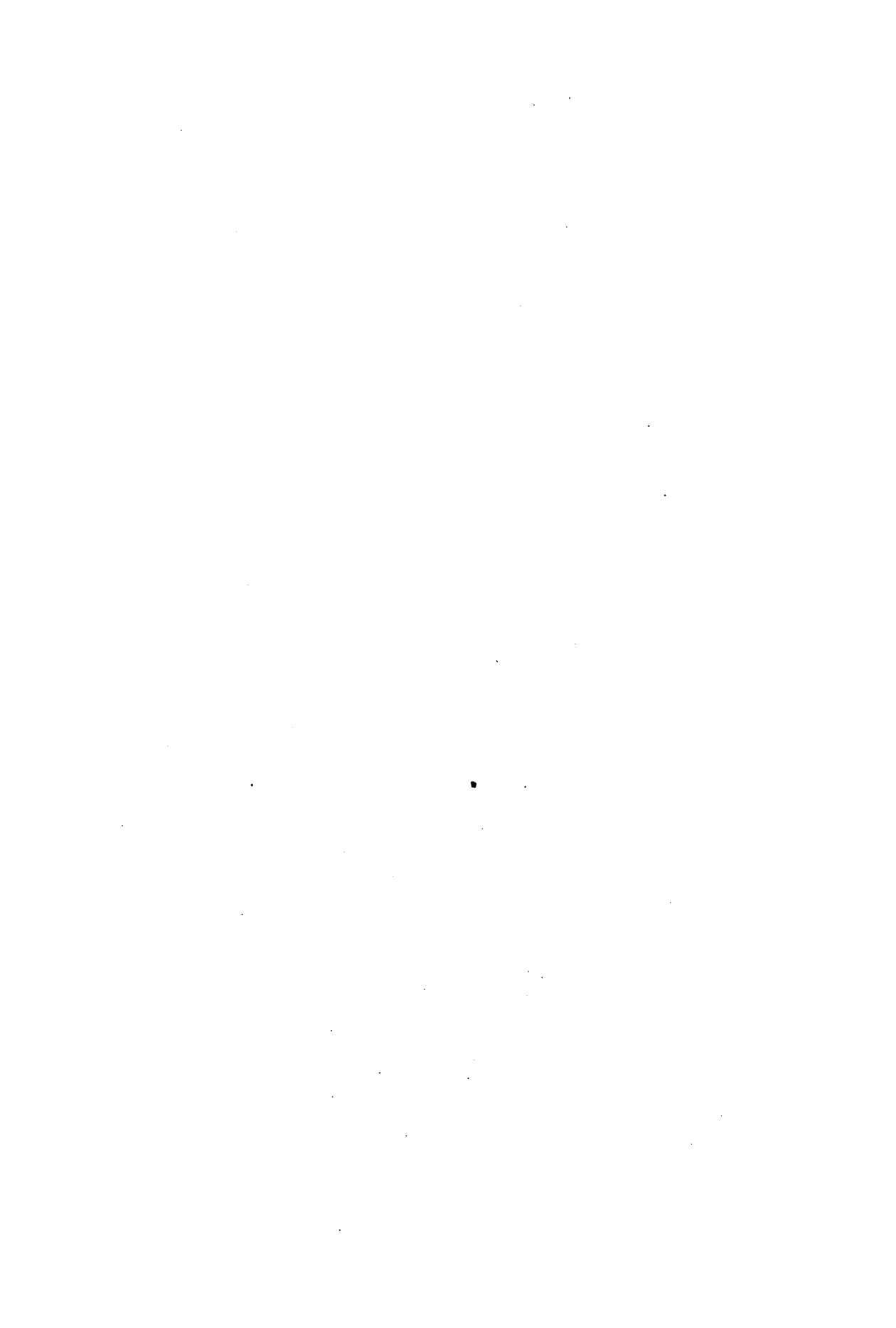
TRAJECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM, TYPOGR.
MDCCLIII.

ef 2.25

PARENTIBUS

SACRUM.

PRAEFATIO.

Decurso fere spatio Academico de argumento dissertationis dubitanti auctor mihi fuit doct. Hulleman, in Athenaeo Mosa-Trajectino olim Praeceptor, nunc Conrector Amstelodamensis, ut ad Favorinum animum adverterem, de vita hujus, studiis scriptisque disputarem, fragmenta scriptorum quae superessent colligerem et, si per tempus liceret, paucis interpretarer. Quod viri amicissimi consilium ut placuit continuo, ita deinde Favorini meritis in literas melius perspectis magis etiam arrisit. Nec ipsam qua vixit aetatem, quamvis jam tum deflorescere literarum studia et degenerare coepissent, indignam arbitrabar, in quam inquirerem diligentius. Mox etiam hoc comperi, recentiore aetate non esse a quoquam quaestionem ita pertractatam, ut qui denuo eam institu-

eret, pervulgata decantare atque adeo operam perdere videretur. Quamvis enim in Fragmentorum Historicorum Volumine III Car. Muellerus etiam Favorino suum esse locum jusserit, pro consilio tamen, quo ille ducebatur, cum vitam et scripta Favorini perpauca tantum explicavit, tum nonnisi historicorum librorum reliquias collegit. Ne multis, probato consilio a Promotore Clar. Karsten, manus operi admovi, quod jam exactum viris doctis dijudicandum trado, quorum non ignoro fore cum benevolentia erga tironem conjunctam judicii aequitatem. Hoc item velim teneant, temporis angustiis me coactum non tanta opera incumbere in alteram fragmentorum partem potuisse, quanta et debuissim et ipse voluissim.

Hac autem solenni opportunitate nihil habeo nec gratius nec carius, quam ut vobis, parentes dilectissimi, justissimas agam gratias pro beneficiis, quibus me plurimis et maximis cumulare nunquam desistis. Quae quidem verbis cum vix possint satis laudari, tum manere alta mente reposita affirmanti facile credetis. Mihi vestrisque omnibus diu vos servet incolumes D. O. M.

Quod vobis quoque, doctissimi viri, quos habui in Athenaeo Mosa-Trajectino Praeceptores, gratum animum

hic possum palam testari, gaudeo vehementer. Tibi praecipue hoc dictum sit, doctissime Hulleman. Te praecceptore usus sum et optimo et amicissimo. Tu mihi constanter affuisti, imbuendo puerum literarum amore, juvenem adhortando, studiis consulendo, benevolentiam in me conferens in dies majorem. Hoc scias, vir praestantissime, verum erga te pietatis sensum pectori meo haerere infixum.

Jubet me etiam officium, sed unum in paucis jucundissimum, vobis gratias agere, Viri Clarissimi quorum institutione frui in hac Musarum sede mihi contigit. Tua in me merita laudesque tuas praedicare, Clar. van Goudoever, nec possum ego nec, si possim, tu velis. Hoc tibi persuadeas rogo, conaturum me, quod cupio ardentem, haberi in discipulorum tuorum gratorum gratissimis. Ad benevolentiam autem et humanitatem, qua tu, Promotor aestumatissime, semper me excepisti, ad egregia tua praecepta, privatis etiam lectionibus aucta, velut cumulus accesserunt suavissima simul et saluberrima consilia, quibus me in hac dissertatione scribenda perpetuo adjuvisti. Quibus tantis beneficiis me tibi, Clar. Karsten, devinctum adstrictumque esse sentio quidem, sed cum me verba deficient, ut par est significare nequeo.

Nec vestri oblivisci licet, Commilitones, quos habui in hac Academia amicos fidosque. Plerique jam alio alii discessistis; sed ubicunque locorum aut sumus aut erimus, idem sit quod antea nobis studium, vigeat idem sensus, eadem maneat animorum conjunctio. De me spondeo. A vobis exspecto. Valeatis.

PROOEMIUM.

Quod superiora tempora respiciens verissime dixit
Horatius:

*Graecia capta ferum victorem cepit et artes
Intulit agresti Latio,*

id haud scio an magis etiam in eam conveniat aetatem, quae fuit altero p. Ch. saeculo ineunte. Tum enim, senescente quo literae Latinae floruerant vigore, Roma, ut erat caput imperii orbis terrarum, ita facta est Graecarum artium et literarum omnisque cultus Graecanici sedes, in quam undique confluebant qui ingenio, doctrina vel arte aliqua excellere. Ex hoc, ut ita dicam, meditullio quoquoersus lucis radii sunt in provincias emissi, qui marcescentem in illis spiritum et vigorem recrearunt. Attamen quamvis ita efflorescerent in imperio Romano literae Graecae, effloruisse tamen eas agnosceres in solo non suo.

Qui Latini eas colebant, horum studium non continebatur delectatione, quam capiebant oratoribus et philosophis audiendis et legendis, non satagebant versare optimum quemque scriptorum et poetarum Graecorum; non exemplaria Graeca imitari scriptis Latinis studebant; sed Graeci ipsi quum vellent videri et viderentur sibi, Graecae et loquebantur et scribebant. Cujus quidem rei ut semel exemplum dedit Hadrianus Caesar, non solum a se

quentibus deinceps Imperatoribus et aulicis, sed ab omnibus fere cultioribus per totam Italiam Latinis literis Graecae sunt antepositae. Erat enim Hadrianus literarum artiumque amantissimus, iisque omni modo ubique favebat. Honores igitur et immunitates, quibus jam gaudebant philosophi, rhetores, grammatici, medici, confirmavit ¹⁾, et amplis insuper donis et muneribus illos ornavit ²⁾. Rem scholasticam promovit, et instituto Trajani, quo quinque millia ingenuorum publico sumptu aiebantur et instituebantur, incrementum liberalitatis adiecit ³⁾; Museo Alexandrino viros fama nobiles adscripsit ⁴⁾; Athenis praeter multas aedes gymnasium et bibliothecam aedificavit ⁵⁾; neque minora perfecit Romae, ubi ludum ingenuarum artium constituit Athenaeum ⁶⁾. Ipse Graecis moribus et doctrinis imbutus ⁷⁾, unde *Graeculus* appellatus est, familiari consuetudine utebatur gram-

1) Digest. Lib. XXVII, de Excusat. VI § 8, qua constitutione immunes erant *γυμνασιαρχιδῶν, ἀγορονομιδῶν, ἱερωσυνῶν, ἐπισταθμιδῶν, σιτανίας, ἑλαιωνίας, καὶ μήτε κρῖνειν, μήτε πρεσβεύειν, μήτε εἰς στρατεῖαν καταλέγεσθαι ἄκοντας, μήτε εἰς ἄλλην αὐτοῦς ὑπηρεσίαν ἔθνικὴν ἢ τινα ἄλλην ἀναγκάζεσθαι.*

2) Philostr. Vit. Soph. p. 532 sq. (ed. Kays. Heidelb. 1838, p. 44, 13).

3) Ael. Spart. Vit. Hadr. VII, coll. Plin. Paneg. XXVIII.

4) Philostr. p. 524 (37, 33), p. 532 (44, 11.)

5) Pausan. I. 18 s. f.

6) Aurel. Vict. XIV. De Athenaeo cf. Klaus. Gesch. d. Erzieh. p. 352.

7) De Hadriani studiis ejusque consuetudine cum viris doctis cf. Ael. Spart. I s. fin., II, III init., XIV, XV, XVI, XX, XXV, coll. Sext. Aur. Vict. de Caes. XIV ejusque Epit. XIV et Reimar. ad Dionis LXIX. 3. p. 1151. De puerili Hadriani aetate Ael. Spart. I. s. fin.: „Imbutusque impensius Graecis studiis, inquit, *ingenio ejus sic ad ea declinante*, ut a nonnullis Graeculus diceretur.” Seriore demum vitae aetate literas Latinas excolere coepit, ut tradit idem III.

maticorum, sophistarum, philosophorum; tam versibus quam soluta oratione promptus, cum illis crebro disputabat atque adeo carminibus vel libris editis certabat. Infitari tamen hoc nequeas, doctrinae ejus amorem ad speciem potissimum et jactationem pertinuisse, qua in omnibus rebus, tam maximis quam minimis, aequae atque in militia primum se esse gestiebat, quo factum est, ut saepe viros eximios odiosa obtrectatione prosequeretur; nec minus reprehendas in eo inane illud studium, quo singularis videri studebat, obscuros et vetustos scriptores imitandi eosque optimis fere anteponendi; quibus rebus haud parum favisse censendus est vitiorum segeti, quae in literarum studium irrepserunt. Ipsa tamen illorum origo et causa repetenda est e mutata prorsus temporum ratione et indole gentis Graecae, qua disciplinae liberales, eloquentia praesertim et philosophia, mirum quantum degenerarunt et aliam velut naturam induerunt.

Libertatis amorem simul cum patria amiserant Graeci, religionis sensum dudum nullum habebant. Qui philosophos se profitebantur, historice et grammatice philosophiam tractabant, hoc maxime agentes, ut antiqua placita intelligerent, et in his quodammodo viverent. Plerique igitur incidebant in eclecticisimum, saepe etiam placitis e graeca philosophia ductis notiones admiscebant ex Oriente petitas; alii totos se tradebant futili omniaque evertenti scepticismo. Sed luculentius etiam indolem illius aetatis refert eloquentia, mera constans ostentatione, quam nescio an commode, pariter atque aetatem ipsam, *sophisticam recentiorem* dixerim. Quae quidem res quum proxime ad eum pertineat, de cujus vita, studiis scriptisque dicturus sum, digna mihi videtur, de qua paulo diligentius exponam.

Recentior igitur haec sophistica ars cum ea, quam sectati sunt Socratis aequales, nonnulla habet communia; sic ex. gr. versabantur nonnunquam recentiores hi sophistae in rebus tractandis judicialibus¹⁾, saepius etiam dissertationum argumenta petebant e philosophia²⁾ nec minus ex ἀδόξοις ὑποθέσεσιν³⁾, iisdemque extemporalis dicendi facultas laudis fastigium erat⁴⁾.

Discrepantiae autem summa ex ipso fine petenda est, quem prorsus diversum utrique sibi assequendum proposuere. Eloquentiae enim finis primarius est *persuadere*. Hinc robor eloquentiae positum est in vi, quam habere potest in res magnas, a quibus vel singulorum civium vel rei publicae salus aut utilitas pendeat; hac autem vi sublata, nulla est hoc nomine digna eloquentia. Hinc discrimen inter sophisticam antiquam et recentiorem. In illa maxime conjuncta erat eloquentia cum prudentia civili; quo factum ut haud parum auctoritate valuerint sophistae in rebus judicialibus et in civitatis administratione. Contra in recentiore hoc ipsum vetabat imperii

1) Cf. Philostrat. p. 567 (72, 5): τὴν δὲ ἰδεῖν τῶν λόγων ἀποχρῶν καὶ τοῖς δικανικοῖς καὶ τοῖς ὑπερσοφιστεύουσιν, et alibi saepius.

2) De his vide infra p. 9 not. 3.

3) Vocantur etiam ἀδόξοι, παράδοξοι, φαῦλοι, ἀποποι, πονηραὶ ὑποθέσεις, Latine *infames* sive *inopinabiles materies*, quales sunt Laudes Thersitae, febris quartanae. De utilitate ejusmodi exercitationum ad ingenium oratoris acuendum cff. Isocrates Helenae encom. init., Gellius XVII. 12; de praeceptis in iis observandis Fronto p. 254 ed. Niebuhr. Varias tum antiquorum tum recentiorum sophistarum ὑποθέσεις recenset Cresoll. Theatr. rhet. III. 9 (Gronov. Thes. Antiq. Gr. Vol. X).

4) Quanti hanc facultatem fecerit Herodes Atticus, testatur Philostr. p. 536 (47, 27): Ἦρα μὲν γὰρ τοῦ ἀποσχεδιάζειν μᾶλλον ἢ τοῦ ὑπατόε τε καὶ ἐξ ὑπάτων δοκεῖν κτέ. Cff. Vit. Scopeliani Alexandri et prae omnibus Polemonis.

status. Pendebant omnia ab arbitrio unius, cujus auctoritati et arbitrio nemo non serviebat; quae ubi suprema lex est, quis potest esse usus eloquentiae? Sublata igitur erat disceptatio de rebus publicis, quae quidem alicujus essent momenti; etiam res judiciales certis finibus erant circumscriptae. Itaque non, ut veteres, eloquentiam tractarunt ad persuadendum, sed ipsam propter se coluerunt tanquam ministram delectationis. Hanc unice venantes studiose affectabant orationis elegantiam et ornatum ¹⁾; praesertim vero facetias, cincinnos et lusum verborum ²⁾, quaesitum saepe et ineptum, aucupabantur ³⁾. Tum vocis modulationi studebant, et more Phrygio in perorationibus cantica interdum adhibebant ⁴⁾. Porro oculorum, manuum omnisque corporis motibus multum studii tribuebant ⁵⁾. Nec minus cogitationibus, quas videri subitas volebant, et acute dictis auditorum animos erigere et intendere studebant ⁶⁾. Oratoriam igitur facultatem cum tragica gravitate ⁷⁾ et comica hilaritate ⁸⁾

1) λέξεις πολιτικῆ, λόγος πολιτικός. Cf. Philostr. p. 599 (98, 1), Lucian. quom. hist. conscrib. sit. XLIII s. f.

2) Philostr. p. 527 (40, 23).

3) Philostr. p. 574 (77, 25), qui locus inde a p. 571 med. (75, 19) narrationem continens de Alexandro Athenas profecto, ubi publice diceret, totus conferri meretur.

4) Philostr. p. 491, 589 (13, 18; 90, 2). Jure de hoc more Lucianus Rhet. Praec.: Ἦν δὲ ποτε, inquit, καὶ ᾄσαι καιρὸς εἶναι δοκῆ, πάντα φέδασθαι καὶ μέλος γενέσθαι. Eundem morem carpit Dio Orat. XXXII πρὸς Ἀλεξανδρεῖς, p. 382 M. (439 E.).

5) Philostr. p. 574 init. (77, 26). Hoc nomine prae aliis insignis habebatur Polemo.

6) Exempla passim affert Philostratus, ubi sophistarum dicendi rationem adumbrat.

7) p. 565, 590 (77, 29; 90, 38). 8) p. 564 (70, 9).

unctam repraesentare conabantur; unde haud ita absurde eorum dicendi ratio *σκηνή*¹⁾, et auditorium frequens *θέατρον*²⁾ appellatur. Quae quum ita sint, recte hoc sophistarum genus descripsit Emperius³⁾: „Ταμεσι, inquit, interdum caussas agerent, tamen hoc ipso insignes sunt, quod neque ad certum quoddam literarum genus, vel vitae aliquem usum, certum denique finem dicendi facultatem revocabant, ut veteribus sophistis hoc certe semper fuit propositum, ut persuaderent. *Istos honestum genus histrionum dixeris, quorum mores quoque referebant.*”

Et vero ita semper fere eos videmus disserentes vel declamantes. Neque aliam ob caussam longinquas saepe civitates adibant⁴⁾, nisi quod nonnunquam eloquentiae certamina ibi edebantur, quae haud raro auditorum animos partium studio incendebant, et litibus ansam praebebant. Quam avide ubivis audirentur fama inelyti sophistae, unum abunde docet Hadriani sophistae exemplum, quod legitur apud Philostr. p. 589 (90, 5.)

Latissime igitur quum pateret campus, in quo exspatiarentur sophistae, necesse erat, ut tirones haud paucos annos⁵⁾ diversissimis progymnasmatum generi-

1) Philostr. p. 537, 595. Cf. quae annotavit Kayserus ad ed. suae p. 48, 7; 94, 29.

2) Vid. omnino Cresoll. l. l. III. 12. 3) Opusc. II. p. 23 in not.

4) Cf. omnino vitae Polemonis, Herodis Attici, Philagri, Alexandri Peloplatonis. De Ptolemaeo, qui permultos populos et civitates adiit, dicit Philostr. p. 596 (95, 25): *ὡσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀρχήματος τῆς φήμης διήξει τὰ ἄσκη.*

5) Philostr. p. 542 (53, 22) de Polemone: *Ἐτελεύτα μὲν, inquit, παρὰ τὰ 25 καὶ πενήκοντα ἔτη, τὸ δὲ μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦτο ταῖς μὲν ἄλλαις*

bus 1) assidue exercerentur in sophistarum scholis. Has vero priusquam adirent, postulabatur, ut callerent grammaticam 2), ut legendis et interpretandis optimis scriptoribus Graecae linguae interiorem notitiam sibi comparassent, et, quod ante omnia postulabatur, ut ne aliis nisi probatis uterentur vocabulis.

Atque quum jam eo pervenissent, ut de nuntiatis argumentis prompte, de propositis ex tempore dicere possent, assiduis tamen utebantur exercitationibus, ne facultatem magno labore partam amitterent 3).

Publica sophistarum professio praecipue versabatur in tractandis *μελέταις* et *διαλέξεσιν* 4). Utrumque genus *ἐπίδειξις* amplectebatur 5). *Μελέτην* eam declamationem

ἐπιστήμαις γήρωσ ἀρχή, σοριστῆ δὲ νεότησ ἐτι (leg. ἐστ): *γηράσκουσα γὰρ ἤδε ἢ ἐπιστήμη σοφίαν ἀρτυίνει.*

1) Quae et qualia fuerint, tradunt imprimis Hermogenes, Aphthonius, Theon, quorum Aphthonius Progymn. I. init. studium philosophiae requirit. Cf. omnino Westerm. Gesch. d. Bereds. I. p. 265.

2) Multis locis Philostr. in Vit. Soph. commemorat, quibus magistris in studiis grammaticis usi sint sophistae. Cf. e. g. p. 592 (92, 7), ubi indicat, quatenus Pollux fuerit *ἀπαιδευτὸς* et *πεπαιδευμένος* simul. Puritatem illam dictionis ut assequerentur, variorum adhibebant librorum apparatus, quales Philostratus p. 565 (70, 30) ab Herode, et p. 581 (83, 33) ab Aristide, *τῶν παλαιῶν* s. *τῶν ἐλλογιμῶν* admodum studioso, confectos ait, quique Collectaneorum et Onomasticorum nomine plurimi ea aetate prodierunt.

3) Cf. p. 569 et 529 init., p. 583 med. fere (70, 21; 41, 31; 85, 20).

4) Saepius Philostratus *μελέταις* *διαλέξεις* opponit. Cf. e. g. p. 604 (101, 18) et p. 619 (112, 36). Maxima orationum sophisticarum varietas in scriptis Libanii superest.

5) Philostrat. p. 579 (81, 32 sq.), p. 619 (112, 10) et p. 626 (117, 32). De *ἐπίδειξει* Cresollius agit l. l. III. 7 sqq., quamquam erravit in eo, quod pro *tertio* orationum genere illas habuit, quum, ut ait Emperius (l. l. p. 24) et *μελέτη* et *διάλεξις* possit esse *ἐπίδειξις*. Quod enim ipsum nomen indicat, arti probandae et ostentandae inservit *ἐπίδειξις*.

dicebant, cujus argumentum vel prorsus erat commenticium, vel (quod quidem *μελετῶν* genus splendidissimum censebatur) pertinebat ad historiam, sive fidem historicam servarent sive eam orationis ornatui accommodarent sive tandem orationes ab antiquis habitas suo modo recoquerent¹⁾. Itaque orator res praeteritas tanquam praesentes, fictas tanquam veras et viventes, personas ipsas accommodatas rebus quasi in scena proponebat; quibus omnibus convenienter et agebat et dicebat. In his autem *μελέταις*, praesertim si subito dicendum esset de argumento ex historia petito, luculentissime cernebatur et dijudicabatur sophistae peritia atque dicendi facultas. *Μελετῶν* varias esse potuisse species²⁾ sponte patet; sed omnium haec erat nota communis, ut versarentur in rebus fictis vel praeteritis. Contrarium locum habebat in *διαλέξει*.

„Dialexis³⁾ enim semper ad rem et veritatem et praesentem aliquem vel dicentis vel auditorum usum refertur, sive illi hortandi sunt aut monendi, sive docendi aut dedocendi, sive laudandi aut vituperandi⁴⁾; ficta vero vel ex antiquis temporibus recocta argumenta prorsus exclusa sunt.” Saepius etiam hoc orationum genus versabatur in laudibus singulorum hominum, praecipue nobilium virorum, magistratum, principum; nonnunquam etiam sophistae

1) Horum generum exempla suppeditat Philostr. p. 619 (112, 16), p. 538 (48, 26), p. 514 (28, 20).

2) Ut sunt varii *ἀγῶνες* s. causae judiciales et *σοφιστικαὶ ὑποθέσεις*: saepius enim *μελέται* per excellentiam *ὑποθέσεις* appellantur, vel *εἰς ἔνομα ὑποθέσεις*, *causae finitae*.

3) Emperius l. l. p. 24.

4) Ad varia *διαλέξεων* genera, paucis exceptis, pertinent pleraeque orationes Dionis Chrysostomi.

aemulos carpebant vel laudabant in *διαλέξειν* ¹⁾, et quod raro omittebant, ut auditorum benevolentiam sibi compararent, laudes in illis celebrabant civitatum ²⁾, ad quas dicendi causa devenissent; prae ceteris autem inter *διαλέξεις* insignis erat dissertatio ³⁾, cujus argumentum e philosophia erat petatum. Argumenti ratio ipsa causa fuit, cur *διαλέξεις* sedatius plerumque procederent ⁴⁾, siquidem in illis non ita histrionum partes agebant sophistae, ut in *μελέταις* fieri solebat.

Alia praeterea erant literarum genera, quae quamquam ab oratoria facultate recedunt, ad sophisticam tamen pertinebant, et ad scholae usum referenda sunt, ut epistolae et fabulae eroticae. E quibus omnibus satis apparet, talem artem cum diversissimis progymnasmatum et exercitationum generibus, si praesertim conjungeretur cum philosophiae studio, quale supra indicavi, necessario peperisse polymathiam illam et doctrinae ostentationem, quae propria fuit ejus saeculi.

Haec universe monenda videbantur, quo rectius foret nobis de Favorino iudicium, quem qui cognovit, eum multum profecisse puto ad aetatem illam cognoscendam, quippe cujus imaginem ille referat satis vivide expressam.

1) Philostr. p. 537, 594 (48, 5; 94, 17).

2) Philostr. p. 579, 572 init. (81, 30; 75, 37). Idem tamen indignum iudicant Polemo et Hadrianus, quum dicendi causa Athenas venissent. Vid. p. 535 et 587. (46, 7; 88, 2).

3) Nonnunquam etiam dicuntur *θέσεις* vel *θετικά* *ὑποθέσεις* vel *θετικά τῶν χωρίων*, *causae infinitae*. Cff. quae annotavit Kayser ad ed. suae pagg. 5, 6; 79, 26; 90, 40. Quae supersunt Maximi Tyrii orationes, ad unam omnes ad dissertationes philosophas pertinent.

4) Philostr. II. p. 568 (72, 25).

CAPUT I.

FAVORINI VITA.

Favorino¹⁾ quae fuerit patria, certis testimoniis constat: nam Gallum quum dicant ceteri²⁾, Philostratus oriundum scribit ex urbe Arelate, ad Rhodanum sita³⁾, quae Romanis primum fortasse nota bello a C. Julio Caesare in Gallia gesto⁴⁾, Romana colonia facta est

1) Est haec Latina hujus nominis scribendi ratio, quam ut credo esse verissimam, ita sequor. Confirmat eam inscriptio pertinens ad tempora Comodi Imperatoris, quae reperitur in Murator. Thesaur. vet. inscr. Tom. I. p. 243. Adde alteram incertae aetatis, quae exstat in Gruter. Inscr. antiq. Vol. II. p. 734, 10. Forma *Phavorinus*, quae multis placuit, a Graeco *Φαβαρινος* male ducta est. Cf. Olear. ad Philostr. p. 489. — Porro qui de rebus Favorini scripsere, commemoratos invenio J. F. Gregorium Comment. II de Phavorino Laub. 1755, 4°, et Forshamum Dissert. de Phavorino, Abo 1789, 4°; sed disputationes ipsae scribenti mihi ad manus non fuerunt.

2) Dio Cass. LXIX. 3; Lucian. Eunuch. VII, ubi Favorinus non nominatur diserte, sed haud dubie indicatur; Gellius N. A. II. 22, ubi ipse Gallos suos dicit. Alterum locum Gellii, qui est IX. 13, huc referre nolim.

3) l. l. p. 489 (II, 2). Ἐν τῶν Ἑσπερίων Γαλατῶν, Ἀρελάτου πόλει, ἢ ἐπὶ Ἡριδανῆ ποταμῶ ᾤκισται. Accedit Suidas v. *Φαβαρινος*.

4) Caesar B. C. I. 36; ex quo loco efficitur, jam tum oppidum haud ignobile fuisse. Cf. Strab. IV. p. 181.

A. U. 708¹⁾, atque opulentissimis Galliae Narbonensis urbibus annumeratur²⁾. Sic, quamvis natione Gallus, Favorinus civis Romanus et haberi voluit et fuisse videtur³⁾. Ceterum quibus parentibus natus, qua conditione usus sit, a nullo traditur. Si quid ex itineribus conjiendum quae plura suscepit, ex ἀρχιέρεως munere quo functus est in patria, atque omnino e ratione qua deinde Romae vixit, fuit ei res domestica satis lauta et ampla. Sed huc infra paucis erit redeundum.

Corpore Favorinus fuit ambiguae naturae; διφυῆς ἐτέχθη, ut ait Philostratus, καὶ ἀνδρόθηλος. Atque hoc vel ejus figura indicabat; ut enim solent esse ejusmodi homines, imberbis fuit, etiam quum senesceret, vocisque sonus acutus, tenuis et intensus⁴⁾. Quum igitur Democritum philosophum aliquando rogaret Favorinus⁵⁾, quam philosophorum scholam praeferret, respondit ille „Quis

1) Suet. Vit. Tib. IV. „Pater Tiberii — ad deducendas in Galliam colonias, in quibus Narbo et Arelate erant, missus est.”

2) Pompon. Mel. II. 5. 2. Universe de Arelate s. Arelato cf. Forbiger Handb. d. alt. Geogr. III. p. 184 sq.

3) Haec certe verba Favorino Gellius tribuit IV. 1: „Haec ego cum philosophiae me dedissem, non insuper tamen habui discere: quoniam civibus Romanis Latine loquentibus rem non suo vocabulo demonstrare non minus turpe esset, quam hominem non suo nomine appellare.” Atque hunc locum puto esse pro multis aliis; quocirca non urgebo, quod saepius Gellius dicit *Favorinus noster*, memor eorum quae alibi apud Gellium leguntur, I. 10 *antiqui viri nostri*, III. 1 *noster Probus*, XII. 1 *noster Maro*, XVII. 10 *ille Graecus* (Pindarus), *at hic noster* (Maro). Non urgebo, inquam; ideo etiam, quod in his testimoniis non maximam vim inesse patet comparanti locum Gellii supra laudatum, *nostri Galli*.

4) Philostr. p. 489 (II, 4), qui tamen suum illud ἀνδρόθηλος mox permutat nomine ἀνοβχου, ut indicant verba ὡςπερ ἡ φύσις κτέ. Cf. Polemonis Physiogn. (ed. Rom.) p. 89.

5) Lucian. Demon. XIII.

tibi dixit, me esse philosophum?" et abiens suavissime coepit subridere. Sciscitanti autem Favorino, quid rideret, non illepide Demonax: Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, inquit, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρῖνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Nec minus jocose alio tempore idem Favorinum lusit. Qui quum ex eo quaereret, quos apparatus habens a pueris ad philosophiam accessisset *δραχεῖς*, respondit Demonax ¹⁾. Quid mirabimur, adversarios Favorini, praecipue philosophos Stoicos et Cynicos, naturae illud vitium, quo per ludibrium *εὐνούχοις* eum annumerabant, retulisse ²⁾ ad quaesitum et compositum ejus dicendi genus, quod ut effeminatum carpebant?

Quo loco Favorinus primum adolescens literis studuerit, non constat. Haud improbable quidem, fuisse olim Arelate scholas rhetorum ³⁾, sed admodum dubito, an Trajani et Hadriani temporibus talis ibi fuerit publica institutio, quae iis, qui literis non leviter tincti esse vellent, sed doctrinam appetere exquisitiorem, sufficerent ⁴⁾. Qui autem reputaverit, qua doctrinae laude et dudum ante et

1) l. l. XII.

2) Philostrat. p. 541 (52, 4), Lucian. Eunuch. VII; sed huc infra erit redeundum, quum de genere ejus dicendi videbimus.

3) Hoc saltem ex Strab. IV. p. 181 efficere licet, ubi de Gallia Narbonensi agens vim indicat, quam in Gallorum ingenii cultum et literarum studium habuit Massilia.

4) Sic ut sentiam, facit imprimis omnium scriptorum, qui de Arelate retulerunt vel, ut Prudentius, laudes ejus praedicarunt, altum silentium. Quae posterioribus temporibus, saeculo maxime VI, auspice B. Caesario, ibi floruit schola Christiana, huc non pertinet; fuit enim schola cathedralis, cujus origo cum ipsa aedis cathedralis constitutione cohaeret. Cf. Hist. litt. de France Tom. III. p. 23.

tum vicina floruerit Massilia, ut non tantum Roma in hanc *sedem ac magistram studiorum* proficiscerentur adolescentes ¹⁾, sed aliunde etiam illuc convenirent ²⁾, facile et probabiliter, opinor, inde mecum efficiet, Arelatensem quoque civem Favorinum eodem consilio Massiliam commigrasse. Idem vero ut postea juris se peritissimum probavit, ita, quod fuit iis temporibus more receptum ³⁾, Romam migrasse videtur, ut huic disciplinae operam navaret. Et sic quidem intelligitur, unde potissimum Favorinus, quum Graecarum literarum esset studiosissimus, Latinis quoque fuerit doctissime eruditus. Romae ⁴⁾ item verisimile est primum ab eo auditum esse Dionem Chrysostomum, nobilem sophistam et philosophum, quem praeceptorem sibi fuisse ipse professus est apud Hadrianum Imperatorem ⁵⁾, licet ab ejusdem disciplina ita descivisse dicatur, ut qui nunquam audivisset ⁶⁾. Remotus enim erat Dio a jactabundo illo dicendi genere, cui favebat Favorinus; alienus quoque a philosophandi ratione, quae versatur in rerum

1) De Agricola Tacitus IV: "Statim parvulus, inquit, sedem ac magistram studiorum Massiliam habuit, locum Graeca comitate et provinciali parsimonia mixtum ac bene compositum." Universe de Massilia Strabo testatur IV. p. 181: "Ἐν γὰρ τῷ παρόντι καὶ τοῖς γνωριμωτάτοις Ῥωμαίων πέποιεν, ἀπὸ τῆς εἰς Ἀθήνας ἀποδημίας, ἐκείσε φοιτᾶν φιλομαθεῖς ὄντας. Cf. Cicero pro Flacco XXVI.

2) Prae aliis Lucianum commemoro, qui aetate paulo quidem posterior, sed tamen suppar Favorino fuit. Illum enim Massiliae rhetorica docenda quaestum fecisse, jure efficiunt ex lib. Promerc. cond. XV et Bis accus. XXVII.

3) Schlosser, Gesch. d. a. Welt III. 4. p. 192.

4) Dio Chrysostomus post complurium annorum exilium, quum Domitianus esset occisus, Romam revertit, eoque post parvam in patria ἐπιδημίας iterum rediit.

5) Philostr. p. 490 (11, 30), Dio Cass. LXIX. 3.

6) Philostr. p. 491 (13, 20).

contemplatione, sed ad Stoicam proxime accedens, placita sua imprimis ad vitae usum accommodabat. Epicteti philosophi auditorem fuisse¹⁾ Favorinum, etsi affirmare nolim, negare tamen vereor, quamvis postea contra illum scripserit.

Relicta deinde Roma, Favorinus varia et longinqua itinera suscepisse videtur, quae cum ejus studiis philosophis et sophisticis arctissime cohaerent. In Graecia enim illum disputantem offendimus inter Plutarchi familiares²⁾, quem summum virum, per praeceptorem Dionem³⁾ vel aliunde sibi cognitum, quantopere admiratus sit Favorinus, vel inde patet, quod non solum librum quendam suum Plutarchi nomine inscripsit, sed aemulari quoque eum studuit et librorum numero aequiparare⁴⁾.

Favorinum Plutarchus quum laudet honorifice⁵⁾, tum quanti fecerit deperdita ad Favorinum epistola *Περὶ Φιλίας*, quam commemorat in indice Lamprias, atque opus *Περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ* Favorino dedicatum, luculenter probant. Athenis etiam commoratus est Favorinus, ibique fortasse ob eloquentiae laudem⁶⁾ tantopere Atheniensium gratiam sibi conciliavit, ut statuam aeneam ipsi posuerint⁷⁾.

Florebant iis temporibus sophistae maxime in Asia minore, praesertim in Ionia, quae erat quasi *μουσεῖον*

1) Gell. XVII. 19. 2) Plutarch. Quaest. Conviv. VIII. 8.

3) De amicitia quae inter Dionem et Plutarchum intercessit cf. Kayserus l. l. p. 174.

4) Galenus *Περὶ ἀρίστης διδασκαλίας*, I. p. 131, 15 (ed. Kays.), Suidas v. *Φαβωρίνος*.

5) Quaest. Rom. XXVIII, Quaest. Conviv. l. l.

6) De hoc more eff. Dionis Chrysostomi orationes Corinthiaca et Rhodiaca.

7) Philostr. p. 490 (12, 7).

πεπολισμένη¹⁾. Quid mirum igitur, in hanc quoque regionem Favorinum se contulisse? Ibi autem gravis ipsi contentio orta est cum Polemone sophista²⁾, quae qualis fuerit et unde orta, memoriae non proditur. E Philostrato efficere licet, causam repetendam esse ex aemulatione, opportunitatem e certamine sophistico; litem denique ipsam haud parum aluisse videtur aemulatio³⁾, quae erat Smyrnae cum Epheso. Haec enim Favorini partibus se adjunxit; Polemonem mirata est Smyrna. Neque contenta his finibus lis Romam translata est, ubi etiam increvit, consulibus et consulum filiis hunc aliis, aliis illum laudantibus. In hac autem contentione uterque eorum turpi invidia se vinci passus est, quum alter alterum conviciis proscinderet. Ipsa enim aemulatio ut laudabilis est, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ut ait Philostratus, τὸ φιλότιμον ἀγῆρω ἡγουμένης, ita ἀσελγῆς λοιδορία, καὶ ἀληθῆς τύχη, οὐκ ἀφίησιν αἰσχύνης οὐδὲ τὸν ὑπὲρ τοιούτων εἰπόντα. Postea tamen, quum contenderent inter se Scopelianus sophista et Timocrates philosophus, qua contentione Smyrnaea juvenus in duas partes distracta est, utriusque auditor Polemo Timocratis partes, secutus est, πατέρα καλῶν αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ γλώττης seque excusans apud illum de maledictis in Favorinum collatis, timide cessit atque submitte, ut solent pueri, qui magistrorum plagas reformidant⁴⁾.

Ex Asia redux reliquam vitam Favorinus Romae, ubi domum habebat et bibliothecam⁵⁾, atque in vicinis locis degisse videtur⁶⁾. Consuetudine familiari ibi usus est

1) l. l. p. 516 (31, 2). 2) p. 490 (12, 23). 3) p. 531 (43, 17).

4) Philostr. p. 536 (47, 17). 5) p. 490 (12, 17).

6) Gall. III. 1, XVII. 10.

virorum et dignitate et eruditione principum, quorum nonnulli, ut Fronto ¹⁾ et Sextus Caecilius jureconsultus ²⁾, ipsi doctrina praestabant, plerique, in his A. Gellius et alii bene multi, quorum nomina non prodita sunt ³⁾, nec philosophiam aliamve disciplinam profitebantur, neque alios docendi causa his studiis vacabant, sed ut homines liberaliter educati, literas tractabant. Hi quotidianam Favorini consuetudinem sectabantur, ut ex iis quae diceret faceretque proficerent. „Cum Favorino, scribit Gellius ⁴⁾, Romae dies plerumque totos eramus, tenebatque animos nostros homo ille fandi dulcissimus atque eum, quoquo iret, prosequeremur: ita sermonibus usquequaque amoenissimis demulcebat.” Ubivis etiam Favorinum cum sectatoribus disputantem offendimus: apud mensam ⁵⁾, ubi semper fere servus assistens vel Graecarum aliquid literarum vel Latinarum praelegebat; in ambulatione ⁶⁾, quando aut legebatur aliquid inter ambulandum, aut inscriptio vel alia quaedam res disputandi ansam praebebat; quin comitabantur eum, quum amicum aliquem viseret ⁷⁾ vel ad salutandum Caesarem iret ⁸⁾. Etenim „Favorinus sermones in genus communes a rebus parvis et frigidis abducebat ad ea, quae magis utile esset audire ac discere, non allata extrinsecus, non per ostentationem, sed indidem nata acceptaque ⁹⁾.” In hac autem literata consuetudine ¹⁰⁾ Favo-

1) Gall. II. 26.

2) XX. 1.

3) Cf. ex. gr. III. 1. 5, 7; XII. 1; XIII. 24. 2; XVII. 10; XVIII. 1.

4) XVI. 3. 1.

5) II. 22. 1; III. 19. 1.

6) III. 1. 1; XIII. 24; XVIII. 1. 1.

7) II. 26; XII. 1; XVI. 3. 8) IV. 1; XX. 1. 9) IV. 1. 19.

10) E Gell. XII. 1 et XVI. 3 conjicias, Favorinum in consuetudine

rinu~~m~~ agnoscimus immensae doctrinae hominem, sed eundem perquam urbanum et facetum, qui quamvis haud immunis a jactabunda ostentatione, quam interdum in disceptationibus etiam ad res minutiores adhibuit, plerumque tamen philosophum se probabat, qui nec inquirere nec discere supersederet.

Idem etiam publice Romae declamavit ¹⁾. In his vero declamationibus mirum quam jactabundum sophisticam se praestitit, ut qui omni apparatu sophistico auditorum animos delectare et demulcere studeret. Nec frustra illum in hoc elaborasse infra videbimus. Praeterea scholam aperuit, in qua et rhetoricam tradidit et philosophiam. Fuerunt etiam, si quid video, in usum discipulorum conscripti a Favorino libri, qui a Galeno laudantur ³⁾. Quae res quomodo ei cesserit, hinc facile efficimus, quod qui nobilioribus illius temporis sophistis annumerantur Herodes Atticus ⁴⁾ et Alexander ὁ Πηλοπλάτων ⁵⁾, e Favorini disciplina profecti esse dicuntur. Adde quod Quadratum τὸν Ὑπατον ⁶⁾ et Alexandrinum Demetrium ⁷⁾ in dicendo Favorini methodum secutos ferunt. Verum age, veteris illius sententiae memores,

Noscitur ex sociis qui non cognoscitur ex se,
paucis de his Favorini discipulis videamus.

familiari, quoties non esset sermo de literis Latinis, Graeca lingua usum esse.

1) Philostr. p. 491 (13, 12); Gell. IX. 8. 4; XIV. 1; XVII. 12.

2) Philostr. l. l.

3) Galen. Περὶ ἀρίστης διδασκαλίας I, coll. III et V.

4) Philostr. p. 490, 564 (12, 12; 70, 1); Suidas in voce.

5) p. 576 (79, 14). 6) p. 576 (79, 26) ibique Kays.

7) Galen. Περὶ τοῦ προηγμένας V (Part. III. p. 455. ed. Basil.).

Omnium igitur quotquot habuit alumnorum nemo fuit Favorino carior Herode Attico, quem a. C. 143 Consulem ¹⁾ in praeceptoribus habuerunt L. Verus et M. Aurelius ²⁾. Favorinum Herodes non tantum magistri loco habuit, sed patris instar coluit et dilexit. Πότε σε ἴδω, — sic ad eum aliquando scripsit, — καὶ πότε σου περιλείξω τὸ στόμα; Vicissim Herodem Favorinus tanto amore complexus est, ut illum bibliothecae et domus, quam Romae possidebat, et Autolecythi servi heredem scripserit ³⁾. Cum Herode Attico Athenis in certamen sophisticum descendit ⁴⁾ alter ille, quem modo nominavi, Favorini discipulus, ὁ Πηλοπλάτων dictus, Alexander Se-leucensis. Actum certamen illud est circa annum 170 ⁵⁾, quum Alexander M. Aurelio ab epistolis in Pannoniam ad Imperatorem proficiscebatur. Laudes ejus, quum magnopere a Philostrato sint praedicatae, tum ex hoc certamine eximiae fuerunt et singulares; id quod patet ex admiratione Atheniensium, τὸ εὐσχημον ejus imprimis laudantium, maxime vero ex honore, quem datis magnificis donis contulisse in illum fertur ipsius aemulus Herodes. Fuit autem Alexander ut qui maxime germanus Favorini discipulus in arte rhetorica. Quum enim a patre aegrotante arcessitus semidoctus a praep-tore Dionysio discessisset, Φαβωρίνου γνησιώτατα ἤκρο-

1) Kays. ad Philostr. p. 288.

2) Dio Cass. LXXI. 35; Capitol. Vero II.

3) Philostr. p. 490 (12, 13). Autolecythum ait Philostratus l. l. fuisse natione Indum et admodum nigrum, Herodi autem atque Favorino in deliciis, quod Attica Indicis miscens compotantes eos recrearet, πεπλα-
ναμένη τῆ γλώττῃ βαρβαρίζων.

4) p. 571 (75, 25).

5) Clinton l. l. p. 165.

άσατο, παρ' οὗ μάλιστα καὶ τὴν ἄραν τοῦ λόγου ἔσπασεν ¹⁾. Idem vero, philosophiae studium si spectes, multo minus e disciplina Favorini profecisse videtur. Veri enim haud ita dissimile est, quod Bruckerus suspicatur ²⁾, Alexandro Πηλοπλάτωνος cognomen inditum fuisse, quod quum philosophiae Platonicae amorem in Favorini schola imbibisset, minus eleganter philosopharetur quam declamaret.

Restat dicam ut de Quadrato τῷ ὑπάτῳ et de Demetrio Alexandrino, quorum ille fuisse videtur L. Stadius Quadratus, qui a. C. 142. Rufini in consulatu collega ³⁾ postea Proconsulatu in Asia functus est. Ut rhetoris et sophistae mentionem ejus fecit Aristides ⁴⁾. A Philostrato, qui eum Vari Pergaei praeceptorem fuisse tradit, commemoratur tanquam ἀποσχεδιάζων τὰς θετικὰς ὑποθέσεις καὶ τὸν Φαβωρίνου τρόπον σοφιστεύων ⁵⁾. Denique qui Demetrius Ἀλεξανδρεὺς laudatur a Galeno, ἑταῖρος Φαβωρίνου, δημοσίᾳ λέγων ἐκάστης ἡμέρας εἰς τὰ προβαλλόμενα κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Φαβωρίνου λέξεως, quidni fuisse eum putemus Demetrium, quem Diogenes Laertius Alexandriae degisse tradit? Τέχνας ῥητορικὰς scripsit, atque opus rhetoricum Περὶ ἑρμηνείας, quod falso alii Phalereo Demetrio tribuerunt, Alexandrino multi adjudicarunt ⁶⁾.

Jam ad Favorinum ipsum redeo. Hunc ut Romanorum principes viri magnopere colebant ejusque consuetudine admodum delectabantur, ita non minus in honore habuit

1) Philostr. p. 576 (79, 14).

2) Hist. Philos. II. p. 169. Cf. Philostr. p. 578 (77, 5).

3) Clinton l. l. p. 130.

4) Cf. Kays. ad Philostr. p. 331 sq.; Westermann l. l. I. p. 214.

5) p. 576 (79, 25).

6) Diog. Laert. V. § 84, ubi vid. Menag. Cf. Westermann l. l. I. p. 218.

rius, inquit, et Fabricius et Coruncanus, antiquissimi viri nostri, et his antiquiores Horatii illi trigemini plane ac dilucide cum suis fabulati sunt; neque Auruncorum aut Sicanorum aut Pelasgorum, qui primi coluisse Italiam dicuntur, sed aetatis suae verbis locuti sunt. Tu autem, proinde quasi cum matre Evandri nunc loquere, sermone abhinc multis annis jam desito uteris, quod scire atque intelligere neminem vis quae dicas. Nonne, homo inepte, ut quod vis abunde consequaris, taces? Sed antiquitatem tibi placere ais, quod honesta et bona et sobria et modesta sit. Vive ergo moribus praeteritis, loquere verbis praesentibus; atque id, quod a C. Caesare, excellentis ingenii ac prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est, habe semper in memoria atque in pectore, ut tanquam scopulum sic fugias inauditum atque insolens verbum ¹⁾.”

Neque ex alio consilio, quam quo rectam vocabulorum notitiam sibi compararet, repetam studium Favorini vertendi accurate Graeca in Latina et contra. Quod quale fuerit, apparet e duabus disputationibus supra laudatis, quarum altera est de nominibus et regionibus ventorum, de versione vocabuli *δημηγορίας* altera. Nec minus illud patet e responso quod Gellio dedit, sciscitanti cur Homerus Neptunum virgini nuper a se compressae haec dicentem faciat (Od. XI. 248 sqq.):

*Χαῖρε, γυνή, Φιλότητι περιπλομένου δ' ἐνικυτοῦ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκν', ἐπεὶ οὐκ ἀποφάλλιοι εὐναὶ
Ἴθρανάτων.*

„Id cum ego, inquit Gellius, ad complures gramma-

1) I. 10. cl. Macrob. Saturn. V. 17.

anum paratum animadvertisset ad ferendam adversus se sententiam, perinde ac si non esset philosophus, par pari referens, sententiam laturum hoc fere modo avertit: „Vidi in somnis, inquit, Imperator, quod te celatum nolo. Adstans enim me admonebat de caussa Dio praeceptor, nos non nobis solum natos, sed etiam patriae. Itaque accipio sacerdotium, Imperator, et praeceptori meo morem gero¹⁾.” Quae tota res quum explicanda sit e moribus Hadriani, quippe qui viris doctis nequaquam facilis²⁾ per ejusmodi lusus tempus fallere animumque a curis publicis relaxare studeret, Atheniensibus longe alia visa est. Quid enim? Audita rixa, quae Hadriano cum Favorino fuerat, concursu praecipue magistratum facto, statuam hujus aeneam, ut hominis Imperatori infestissimi, dejecerunt. Qua tamen contumelia nihil commotus Favorinus: „Potius, inquit, etiam Socrati fuisset statua aenea ab Atheniensibus privari quam bibere cicutam³⁾.”

Quam sive fortunam suam respiciens sive prudentiam, quod Imperatoris iracundi consuetudine usus, prae aliis⁴⁾ sine periculo cum eo altercari sibi liceret, haec tria de se paradoxa praedicare Favorinus solebat: „Quod Gallus Graecum referret, quod spado adulterii accusaretur, quod ab Imperatore dissentiret et viveret tamen.” Favorinus enim, quamvis *ἀνδροβηλος* adeo pronus fuisse traditur ad voluptatem, ut adulterii reus factus sit a viro consulari⁵⁾. Licet autem non omnino incredibile sit, Imperato-

1) Philostr. p. 489 (11, 23), unde sua collegisse videtur Niceph. Gregor. XV. 5. 6.

2) Spartian. l. l. XVI.

3) Philostr. p. 490 (12, 3).

4) Cf. Spartian. l. l. XV.

5) Philostr. p. 489 (11, 9).

Galeni *Περὶ ἀρίστης διδασκαλίας*, quem scripsit contra Favorinum vita jam defunctum ¹⁾; sed quo tempore scripserit, ignoramus ²⁾. Quidquid est, quod ex superioribus colligitur, Favorinum, quo tempore Romae ³⁾ mortuus est, minimum 64 annos natum fuisse, id ita saltem confirmat Philostratus, ut de eo *γῆράσκοντι* mentionem faciat ⁴⁾.

Solanus. Cf. Kayserus Annot. ad Philostr. p. 316 sq. Falsam esse Massoni sententiam, quam ad alterum Luciani locum Solanus affert, e Galeni Progn. III p. 455 colligi, Favorinum obiisse ante annum 163, etsi hoc ipsum negare nolim, verba Galeni legenti continuo appareat. Sermo est de conventu anatomico, cui praeter alios interfuerit Demetrius Alexandrinus, *δημοσίᾳ λέγων ἐκάστης ἡμέρας κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Φαβωρίνου λέξεως*. Velim scire, cur dicere quis *κατὰ τὴν ἰδέαν* clarissimi professoris nequeat, nisi hoc ipso mortuo.

1) Patet e verbis *ἐπιπερὶν*, pro quibus vulgo legitur *ἐπερ ἦν*. Illud rectum videtur et confirmatur loco Luciano (Eun. VII), ubi idem scripsit Solanus ex edit. Flor. et cod. L., quamvis hanc alteram lectionem defendere studeat Lehmannus.

2) Tantum ex ipso Galeno *Περὶ ἀρ. διδ. V*. constat, hunc commentarium conscriptum esse post divulgatos ejusdem *Περὶ ἐπιδέξεως* libros. Quae enim Ackermannus disputavit in Fabricii Bibl. Graec. ed. Harl. V. p. 399, dadum refutavit Kuhnus in singulari illius libelli editione p. XX.

3) Hoc quidem inde conjicio, quod domum ipse Romae habuit. Cf. p. 15.

4) Philostr. p. 489 (11, 6).

locus est, qui de monte Aetna factus est. Nam cum Pindari carmen, quod de natura atque flagrantia montis ejus compositum est¹⁾, aemulari vellet, ejusmodi sententias et verba molitus est, ut Pindaro quoque ipso, qui nimis opima pinguique esse facundia existimatus est, insolentior hoc quidem in loco tumidiorque sit. Atque uti vosmet ipsos — sic enim pergit Favorinus auditores compellans, — ejus quod dico arbitros faciam, carmen Pindari (Pyth. I. 21. ed. Dissen.), quod est super monte Aetna, quantulum mihi memoriae est, dicam:

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον
καπνοῦ

αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα Φλόξ ἐς βαθεῖαν Φέρει πόντου πλάκα
σὺν πατάγῳ.

κεῖνο δ' Ἀφαιστοιο κρουνοὺς ἐρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι.

«Audite nunc, inquit, Virgilio versus (Aen. III. 570),
quos inchoasse eum verius dixerim quam fecisse:

*Portus ab accessu ventorum immotus et ingens
Ipse; sed horrificis juxta tonat Aetna ruinis,
Interdumque atram prorumpit ad aethera nubem,
Turbine fumantem piceo et candente favilla,
Adtollitque globos flammaram, et sidera lambit;
Interdum scopulos avulsaque viscera montis*

1) Favorinum *carminis* nomine significare partem tantum carminis, quam laudat, non est quod moneam; Pindari enim carmen inscriptum est Ἱερῶνι Αἰτναίῳ.

*Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exaestuat imo.*

„Jam principio, inquit, Pindarus, veritati magis obsecutus, id dixit quod res erat, quodque istic usu veniebat, quodque oculis videbatur, interdium fumare Aetnam, noctu flammigare: Virgilius autem, dum in strepitu sonituque verborum conquirendo laborat, utrumque tempus, nulla discretione facta, confudit. Atque ille Graecus quidem *fontes imitus ignis eructare (eructari?)*, *et fluere amnis fumi, et flammarum fulva et tortuosa volumina in plagas maris ferre (ferri?)* quasi quosdam igneos angues, luculente dixit: at hic noster *atram nubem turbine piceo et favilla fumantem*, ἴσον καπνοῦ αἰθωνα interpretari volens, crasse et immodice congescit: *globos quoque flammarum*, quos ille κρουνούς dixerat, duriter et ἀκρίτως transtulit. Item quod ait, *sidera lambit*, vacanter etiam hoc, inquit, accumulavit et inaniter. Neque non id quoque inenarrabile esse ait et propemodum insensibile, quod *nubem atram fumare* dixit *turbine piceo et favilla candente*. Non enim fumare, inquit, solent neque atra esse quae sunt candentia; nisi si *candente* dixit *per vulgate* et improprie pro *ferventi* favilla, non pro ignea et relucenti. Nam *candens* scilicet est a *candore* dictum, non a *calore*. Quod *saxa* autem et *scopulos eructari et erigi*, eosdemque ipsos statim *liquefieri, et gemere, atque glomerari* sub auras dixit, hoc, inquit, nec a Pindaro scriptum nec unquam fando auditum, et omnium, quae monstra dicuntur, monstruosissimum est.”

Profecto Favorinus, cum Virgilium, qui potius Lucretium (VI, 690) in his secutus est, Pindari carmen

aemulari voluisse putaret, ex rei ipsius quae depingenda erat natura, utriusque poëtae verbis et dictionibus inter se collatis, nimis anxie pressit singula, suoque Graecarum literarum amore ¹⁾ abreptus esse videtur, ut versus omnibus probatissimos tam inique et tam temere vituperaret.

Ceterum in legendis atque interpretandis scriptoribus non ita versatum esse Favorinum, ut in verbis velut habitaret inque rebus externis desudaret, e superioribus jam potuit colligi. Accurata vocabulorum notitia ipsi potius via erat, qua interiorem scriptorum sententiam et cogitationem assequi studebat. In quo quidem interdum argutam nimis interpretandi rationem secutus est, velut in loco Euripidis (Bacch. 385) a Gellio commemorato ²⁾:

Ἀχαλίνων στομάτων

ἀνόμου τε ἀφροσύνας

τὸ τέλος δυστυχία.

Quos versus Favorinus putabat, ut ait Gellius, „non de iis tantum factos accipi debere, qui impia aut illicita dicerent; sed vel maxime de hominibus quoque posse dici stulta et immodica blaterantibus, quorum lingua tam prodiga infrenisque sit, ut fluat semper et aestuet coluvione verborum teterrima: quod genus homines a Graecis significantissimo vocabulo *κατάγλωσσοι* appellantur.”

In ratione autem, qua Sallustii (B. Cat. XI) hanc sen-

1) Huic Favorini in literas Graecas propensionem tribuendum mihi videtur, quod h. l. Pindari imitationem deprehendere sibi visus est, licet ceteroquin ipse ap. Gell. I. 21. 6 (Cf. p. 40) perhibeat, Virgilium in carminibus sui Lucretii auctoritatem non aspernatum esse, atque probe, ut patet ex XII. 1. 20 agnoverit, quatenam Virgilius in carminibus suis connectatus sit.

2) I. 15. 17.

tentiam interpretatur: *ea (avaritia) quasi venenis malis imbuta corpus animumque virilem effeminat*¹⁾, sedulitas agnoscitur hominis, qui ne commune quid proferat, satis insolenter quaestionem dirimat. Eo loco inter ambulandum lecto Favorinus: „Quo, inquit, pacto corpus hominis avaritia effeminat? quid enim istuc sit, quod animum virilem ab ea effeminari dixit, videor ferme assequi; sed quonam modo corpus quoque hominis effeminet, nondum reperio.” Tum laudante quopiam interpretationem Valerii Probi, usum esse Sallustium circumlocutione quadam poetica, et *corpus animumque* pro *homine* dixisse: „Nunquam, inquit Favorinus, quod equidem scio, tam importuna tamque audaci argutia fuit noster Probus, ut Sallustium vel subtilissimum brevitatis artificem periphrasin poetarum facere diceret.” Tandem rogatus a Favorino vir quidam doctus, ecquid de loco laudato sentiat, ita rem expedit, ut, quos avaritia corrumpat, eos plerumque in tali vitae genere occupatos esse dicat, quo omnis animi corporisque vigor elangueat; eos vero, qui pecuniae cupientes et *corpore* tamen sint *bene habito et strenuo*; aliarum quoque rerum vel studio vel exercitio teneri, *eorumque omnes partes et affectiones avaritiam solam summam non occupasse*. Quam quaesitam explanationem ubi audivit Favorinus, non minore affectatione usus: „Aut hoc, inquit, quod dixisti, probabile est, aut Sallustius odio avaritiae plus quam potuit eam criminatus est.”

Idem prorsus studium, quo praeter res et verba scriptorum dicendi ratio et ingenium probe attenduntur, prodit

1) III. 1.

Favorinus, ubi sermo est de lectionis vel libri alicujus veritate. Hac *κρίσει* Virgilianam lectionem¹⁾ confirmavit, quam in commentario de Virgilio commendabat Julius Hyginus. Quippe negabat Hyginus Virgilio versus, qui sunt Georg. II. 246 sq.:

At sapor indicium faciet manifestus, et ora

Tristia tentantum sensu torquebit amaro,

ita a Virgilio relictos esse, sed quod ipse invenisset in libro, qui fuisset ex domo atque familia Virgilii:

et ora

Tristia tentantum sensu torquebit amaro.

sapor enim, quum ipse quoque sensus sit, absurde dici videbatur *sensus sensu torquet*. Quae cum ex Hygini commentario audivisset, atque ei statim displicuisset insolentia et insuavitas istius *sensu torquebit amaro*, risit, et: „Jovem lapidem, inquit, paratus sum ego jurare, Virgilium hoc nunquam scripsisse, sed Hyginum dicere ego verum arbitror. Non enim primus finxit hoc verbum Virgilius insolenter, sed in carminibus Lucretii (IV. 222—224 et 928—930) inventum est; nec est aspernatus auctoritatem poetae ingenio et facundia praecellentis.”

Ad ejusmodi crisis, quae permagnam linguae peritiam et intimam cum scriptoribus familiaritatem indicat, alius item pertinet Gellii locus²⁾, qui satis manifesto indicat, Favorinum cum Varrone aliisque persuasum sibi habuisse, super Plauti fabulis, quae dicerentur ambiguae, nec indicibus Aelii, nec Sedigiti, nec Claudii,

1) I. 21. cl. IV. 1. 15.

2) III. 3.

nec Aurelii, nec Attii, nec Manilii credendum esse, *sed ipsi Plauto moribusque ingenii atque linguae ejus.*

Hac igitur norma usus, quum aliquando ipsi *Nervolaria* legeretur et audisset versiculum hunc:

Scrattae, scrupedae, strictivillae, sordidae,
delectatus faceta verborum antiquitate, meretricum vitia atque deformitates significantium: „Vel unus, hercle, inquit, hic versus Plauti esse hanc fabulam satis potest fidei fecisse.”

Haec de Favorini studiis grammaticis omnia fere collegimus e sermonibus ejus a Gellio enotatis. Nec desunt quamvis rariora, clara ejusdem curae vestigia in ipsius scriptorum reliquiis ¹⁾. Quodsi quem offendat in his affectatio quaedam et ostentatio, is aliquam certe culpae partem conferat velim in saeculi quo vixit ingenium in multis praeclaris futilia multa sectati.

2. *Studia sophistica.*

Artis sophisticae studio Favorinus magnam dicendi facultatem, facilem certe illam et expeditam orationis copiam debuit, qua eum in consuetudine familiari et in disputationibus grammaticis auditorum animos sibi devinxisse diximus. Cujus rei testem locupletem habemus familiarem ejus Gellium, qui quum in Favorino diserte laudet *summam elegantiam verborum totiusque sermonis comitatem atque gratiam* ²⁾, tum alio loco: „Haec, inquit, Favorinum dicentem audivi Graeca oratione, cujus

1) *Fragm.* I. IV. XIV. XX. XXI. XXXVII. XLIV. LVI. LXI.

2) II. 22. 27.

scriptoris lectione et studio indefesso, sed etiam eo quod fontes imprimis sectatus, nec rivulos quidem negligebat. Etenim commentarios et libros rerum verborumque veterum diligenter versabat ¹⁾. Quin et ipse ejusmodi adversaria conficiebat et verba colligebat Graeca et Latina, quae communi quidem usu loquentium usurparentur, attamen adulterina et barbara essent neque in veterum libris reperirentur ²⁾. Non minus igitur in vocabulis Graecis, quae singula ad Atticam dialectum refingere solebat ³⁾, quam in Latinis sollicitum verborum delectum adhibuit, quod ipsum ei exprobravit Domitius Ahenobarbus, doctus et clarus in urbe Roma grammaticus, cui, ut ait Gellius ⁴⁾, ob naturam intractabiliorem et morosiozem *Insani* cognomen datum. Huic enim quum apud fanum Carmentis obviam venisset Favorinus: „Quaeso, inquit, te, magister, dicas mihi, num erravi, quod, cum vellem *δημηγορίας* Latine dicere, *contiones* dixi? Dubito quippe et requiro, an veterum eorum, qui electius locuti sunt, pro verbis et oratione dixerit quis *contionem*?” Tum Domitius voce atque vultu atrocior: „Nulla, inquit, prorsus bonae salutis spes reliqua est, cum vos quoque philosophorum illustrissimi, nihil jam aliud quam verba auctoritatesque verborum cordi habeatis. Mittam autem librum tibi, in quo id reperias, quod quaeris. Ego enim grammaticus vitae jam atque morum disciplinas quaero; vos philosophi mera estis, ut M. Cato ait, mortuaria glossaria: namque colligitis lexicidia, res tetras et inanes et frivolas, tanquam mulierum voces praeficarum.” *Anxia*

1) XIII. 24. 25; cll. I. 10. 4; I. 21. 4; IV. 1. 17; XVIII. 7. 5.

2) VIII. 2. 3) Galen. *Περὶ ἀρ.* διδ. p. 131, 26. 4) XVIII. 7.

beret? Cui Demonax: „Homo, inquit, cujus aures haud facile decipiuntur”¹⁾. Neque immerito Philostratus consilium, quo ejusmodi canticis uti Favorinus solebat, φιλοτιμίᾳ ejus tribuit. Ceterum, ut fit, orationis flumini nimis indulgens haud raro verbosum et loquacem egisse videtur. Quapropter Timocrati philosopho dicenti: „Ut garrulus est Favorinus iste!” lepide respondit Polemo, simul τὸ εὐνουχῶδες ejus perstringens: „Et prorsus vetula”²⁾.

Quamvis autem Favorinus, ut supra vidimus, tanto studio in verborum delectu laboraret, ejusque oratio plena esset eruditionis et leniter facileque fluere³⁾, a sermonis tamen puritate non omnino commendabatur. Multi in ea soloecismi notantur et vocabula vulgaria, a probatis scriptoribus Atticis non usurpata⁴⁾. Et miratur adeo Phrynichus, quomodo qui princeps inter Graecos censeretur Favorinus, vocabulo quodam pravo uti potuerit⁵⁾. Quid, quod alibi a Favorino, utpote viro λόγου ἀξίῳ, simili de causa se dicit excruciarī⁶⁾?

Subita quoque dicendi facultate Favorinus excellit, qua in re itidem ejus laudatur εὐροία⁷⁾ et prompta facultas de quovis argumento dicendi⁸⁾. Itaque vix dubium est, quin omnis generis⁹⁾ διαλέξεις et μελέτας egerit¹⁰⁾, quamquam philosophus imprimis locos com-

1) Lucian. Demon. XII. 2) Philostr. p. 541 (52, 4).

3) p. 491 (13, 1) ibique Kayserus.

4) Fragm. LXXIII—LXXV. LXXXIX—CI.

5) Fragm. LXXV. 6) Fragm. XCVIII. 7) Philostr. 491 (13, 2).

8) Galen. Περὶ τοῦ προηγνώσκαι, Part. III. p. 455.

9) Vid. Prooem. p. 7.

10) Rei confirmandae causa allegare iterum liceat exemplum Alexandri Peloplatonis, germani Favorini discipuli, apud Philostr. in vita.

munes et alia argumenta e philosophia petita tractasse videtur ¹⁾. Ad dissertationes philosophas *διάλεξις* pertinet, quam Graece Romae habuit adversus Chaldaeos s. genethliacos, qui ex motibus siderum et stellarum fata hominum praedici posse profitebantur ²⁾. *Egregiam* hanc atque *illustrem orationem* vocat Gellius ³⁾, qui locorum et argumentorum capita in Latinum conversa servavit. Quae quum ad Favorini disserendi rationem cognoscendam haud parum conducant, digna puto quae hoc loco commemorentur. Res igitur huc redit.

„Disciplinam istam Chaldaeorum ⁴⁾ tantae vetustatis non esse, quantae videri volunt, neque eos principes ejus auctoresque esse, quos ipsi ferant; sed id prae-

1) Philostr. p. 576 (79, 26). Cf. Prooem. p. 9.

2) XIV. 1. *Chaldaei* dicuntur, *Babylonii*, *genethliaci*, *mathematici*, *planetarii*, *horoscopi*, *judicarii*; eorum ars *astrologia*, *judiciaria*, Graece *ἀπορλεσμαντική*. Cf. Gronovius ad Gellii l. l. et Lindembr. ad Censorinum *de die natali* VIII.

3) Verbis proxime sequentibus: „exercendine an ostentandi gratia ingenii, an quod ita serio judicatoque existimaret, non habeo dicere,” Gellius fortasse urbane magis vindicare Favorini existimationem, quam indicare ostentationem voluit.

4) De Chaldaeis eorumque disciplina cf. Wesseling. ad Diod. Sicul. II. 29-32, p. 142-145; Brucker. Hist. Phil. I. p. 102 sqq. Cum nostro loco conferri meretur Cic. de divin. II. 41-47. Inter illos, qui Favorino recentiores Chaldaeorum disciplinam impugnarunt, imprimis nominandus est Sext. Empiricus Adv. Mathem. lib. V. Inde ab ultimis rei publicae temporibus eorum numerus mirum in modum Romae increvit; quum autem publicis quoque rebus se immiscerent, ob impudentiam saepius Roma interdicti sunt. Cf. Schlosser Gesch. d. a. Welt. III. 1. p. 296. Quantum fidei Favorini etiam aetate iis tribueretur vel hinc efficias licet, quod de Dionysio sophista rumor sparsus fuit, illum Chaldaeorum artibus *memoriae facultatem* discipulis tradidisse. Cf. Philostr. p. 522 (37, 10.)

stigiaram atque offuciarum genus commentos esse homines aeruscatores, et cibum quaestumque ex mendaciis captantes. Atque eos, quoniam viderent terrena quaedam, inter homines sita, coelestium rerum sensu atque ductu moveri; quale est, quod Oceanus quasi lunae comes cum ea simul senescit adolescitque; hinc videlicet sibi argumentum ad persuadendum paravisse, ut crederemus, omnia rerum humanarum et parva et maxima¹⁾, tanquam stellis atque sideribus evincta, duci et regi. Esse autem nimis quam ineptum absurdumque, ut, quoniam aestus Oceani cum lunae curriculo congruit, negotium quoque alicujus, quod ei forte de aquae ductu cum rivalibus aut de communi pariete cum vicino apud judicem est, ut existimemus, id negotium quasi habena quadam de coelo vinctum gubernari. Quod etsi vi et ratione qua[pia] divina fieri potest, nequaquam id tamen censebat in tam brevi exiguoque vitae spatio quantovis hominis ingenio comprehendere posse et percipi; sed conjectari pauca quaedam, ut verbo ipsius utar, *παχυμερέστερον*, nullo scientiae fundo concepta, sed fusa et vaga et arbitraria; qualis longinqua oculorum acies est per intervalla media caligantium; tolli enim quod maxime inter deos atque homines differt, si homines quoque res omnis post futuras praenoscerent. Ipsam deinde siderum stellarumque observationem, quam esse originem scientiae suae praedicarent, haudquaquam putabat liquide consistere. Nam si principes Chaldaei, qui in patentibus campis colebant, stellarum motus et vias et discessionem et coetus intuentes, quid ex his efficeretur, observaverunt; procedat, inquit, sane haec di-

1) *Exspectabas: et parva et magna, vel et minima et maxima.*

sciplina, sed sub ea modo coeli inclinatione, sub qua tunc Chaldaei fuerunt. Non enim potest, inquit, ratio Chaldaeorum observationis manere, si quis ea uti velit sub diversis coeli regionibus. Nam quanta, inquit, partium circularumque coeli ex divergentia et convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? Eaedem igitur stellae, per quas omnia divina humanae fieri contendunt, sicuti non usquequaque pruinas aut calores cient, sed mutant et variant, tempestatesque eodem in tempore alibi placidas, alibi violentas movent, cur non eventa quoque rerum ac negotiorum alia efficiunt in Chaldaeis, alia in Gaetulis, alia apud Danubium, alia apud Nilum? Per autem, inquit, inconsequens, ipsum quidem corpus et habitum tam profundi aëris sub alio atque alio coeli curvamine non eundem manere; in hominum autem negotiis stellas istas opinari idem semper ostendere, si eas ex quacunque terra conspexeris. Praeterea mirabatur, id cuiquam pro percepto liquere, stellas istas, quas a Chaldaeis et Babyloniis sive Aegyptiis observatas ferunt, (quas multi *erraticas*, Nigidius *errones* vocat) non esse pluris quam vulgo dicerentur. Posse enim fieri existimabat, ut et alii quidam planetae pari potestate essent, sine quibus recta atque perpetua observatio perfici non quiret, neque eos tamen cernere homines possent, propter exsuperantiam vel splendoris vel altitudinis. Nam et quaedam, inquit, sidera e quibusdam terris conspiciuntur, earumque terrarum hominibus nota sunt; sed eadem ipsa ex alia omni terra non videntur, et sunt aliis omnino ignarissima. Atque, uti demus, inquit, et has tantummodo stellas ex una parte terrae observari debuisse;

quae tandem finis observationis istius fuit, et quae tempora satis esse visa sunt ad percipiendum, quid praemonstraret aut coetus stellarum aut circuitus aut transitus? Nam si isto modo coepta fieri observatio est, ut animadverteretur, quo habitu quaque forma quaque positura stellarum aliquis nasceretur; tum deinceps ab ineunte vita fortuna ejus et mores et ingenium et circumstantia rerum negotiorumque et ad postremum finis etiam vitae [ex]spectaretur, eaque omnia, ut usu venerant, literis mandarentur; ac postea longis temporibus, cum ipsae illae eodem in loco eodemque habitu forent, eadem ceteris quoque eventura existimarentur, qui eodem illo [tempore] nati fuissent; si isto, inquit, modo observari coeptum [est] et ex ea observatione composita quaedam disciplina est, nullo id pacto potest procedere. Dicant enim, quot tandem annis, vel potius quot seculis orbis hic observationis perfici quiverit? Constare quippe inter astrologos dicebat, stellas istas, quas *erraticas* dicerent, quae esse omnium rerum fatales viderentur, infinito prope et innumerabili numero annorum ad eundem locum, cum eodem habitu simul omnes profectae sunt, regredi: ut neque ullus observationis tenor neque memoriae ulla effigies literarum tanto aevo potuerint educere. Atque illud etiam cuiusmodi esset considerandum putabat: quod aliud stellarum agmen foret quo primum tempore conciperetur homo in utero matris, aliud postea cum in decem mensibus proximis in lucem ederetur; quaerebatque, qui conveniret, diversam super eodem fieri demonstrationem, si, ut ipsi putarent, alius atque alius earundem stellarum situs atque ductus alias atque alias fortunas daret. Sed et nuptiarum tempore, ex quibus

liberi quaerentur, atque ipso etiam illo maris atque feminae coitu, jam declarari oportere dicebat certo quodam et necessario stellarum ordine, quales qualique fortuna homines gignerentur: ac multo etiam ante quam pater ipse et mater nascerentur, ex eorum genitura debuisse jam tum prospici, quinam olim futuri essent, quos ii creaturi forent, et supra longe atque longe per infinitum: ut, si disciplina ista fundamento aliquo veritatis nixa est, centesimo usque abhinc seculo, vel magis primo coeli atque mundi exordio, atque inde jam deinceps, continua significatione, quotiens generis auctores ejusdem homines nascerentur, stellae istae praemonstrare debuerint, qualis qualique fato futurus sit, quisquis hodie natus est. Quo autem, inquit, pacto credi potest uniuscujusque stellarum formae et positionis sortem atque fortunam uni omnino homini certam destinatumque esse, eamque formam post longissima seculorum spatia restitui, si vitae fortunarumque ejusdem hominis indicia, in tam brevibus intervallis, per singulos majorum ejus gradus perque infinitum successionum ordinem, tam saepe ac tam multipliciter eadem ipsa, non eadem stellarum facie denotantur? Quod si id fieri potest, eaque diversitas atque varietas admittitur per omnis antiquitatis gradus, ad significanda eorum hominum, qui post nascentur, exordia: imparilitas haec turbat observationem, omnisque ratio disciplinae confunditur. Jam vero id minime ferendum censebat, quod non modo casus et eventa quae evenirent extrinsecus, sed consilia quoque hominum ipsa et arbitrarias et varias voluntates appetitionesque et declinationes, et fortuitos repentinosque in levissimis rebus animorum impetus recessusque, moveri agi-

tarique desuper e coelo putarent: tanquam quod forte ire in balneas volueris, ac deinde nolueris, atque id rursum volueris, non ex aliqua dispari variaque animi agitatione, sed ex necessaria quadam errantium siderum reciprocatione contigerit; ut plane homines non quod dicitur λογικὰ ζῶα, sed ludicra et ridenda quaedam νευροπαστα esse videantur, si nihil sua sponte, nihil arbitrato suo faciunt, sed ducentibus stellis et aurigantibus. Ac si, inquit, potuisset praedici affirmanter, Pyrrhusne rex an Manius Curius proelio victurus esset, cur tandem non de alea quoque ac de calculis et alveolo audent dicere, quisnam ibi ludentium vincat? An videlicet magna sciunt, parva nesciunt, et minora majoribus imperceptiora sunt? Sed si magnitudines rerum sibi vindicant, magisque esse perspicuas et facilius comprehendi posse dicunt, volo, inquit, mihi respondeant, quid in hac totius mundi contemplatione, praestantis naturae operibus, in tam parvis atque brevibus negotiis fortunisque hominum magnum putent; atque id velim etiam, inquit, ut respondeant: si tam parvum atque rapidum est momentum temporis, in quo homo nascens fatum accipit, ut in eodem illo puncto sub eodem circulo coeli plures simul ad eandem competentiam nasci non queant, et si ideo gemini quoque non eadem vitae sorte sunt, quoniam non eodem temporis puncto editi sunt; peto, inquit, respondeant, cursum illum temporis transvolantis, qui vix cogitatione animi comprehendi potest, quonam pacto aut consulto assequi queant aut ipsi perspicere et deprehendere, cum in tam praecipiti dierum noctiumque vertigine minima momenta ingentes facere dicant mutationes. Ad postremum autem et quid esset, quod ad-

versum hoc dici posset, requirebat: quod homines utriusque sexus omnium aetatum, diversis stellarum motibus in vitam editi, regionibus, sub quibus geniti sunt, longe distantibus, omnes tamen isti, aut hiantibus terris aut labentibus tectis aut oppidorum expugnationibus aut eadem in navi fluctu obruti, eodem genere mortis eodemque ictu temporis universi simul interirent. Quod scilicet, inquit, nunquam eveniret, si momenta nascendi singulis attributa suas unumquodque leges haberent. Quod si quaedam, inquit, in hominum morte atque vita etiam diversis temporibus editorum, per stellarum pares quosdam postea conventus paria nonnulla et consimilia posse dicunt obtingere, cur non aliquando possint omnia quoque paria usu venire: ut existant per hujuscemodi stellarum concursiones et similitudines Socratae simul et Antisthenae et Platones multi, genere, forma, ingenio, moribus, vita omni et morte pari (pares?)? Quod nequaquam, inquit, prorsus fieri potest. Non igitur hac causa probe uti queunt adversum hominum impares ortus, interitus pares. Illud autem condonare se iis dicebat, quod non id quoque requireret, si vitae mortisque hominum rerumque humanarum omnium tempus et ratio et causa in coelo et apud stellas foret, quid de muscis aut vermiculis aut echinis multisque aliis minutissimis terra marique animantibus dicerent? an ista quoque iisdem quibus homines legibus nascerentur, iisdemque itidem extinguerentur: ut aut ranunculis quoque et culicibus nascendi fata sint de coelestium siderum motibus attributa; aut, si id non putarent, nulla ratio videretur, cur ea siderum vis in hominibus valeret, deficeret in ceteris.”

tentiam interpretatur: *ea (avaritia) quasi venenis malis imbuta corpus animumque virilem effeminat*¹⁾, sedulitas agnoscitur hominis, qui ne commune quid proferat, satis insolenter quaestionem dirimat. Eo loco inter ambulandum lecto Favorinus: „Quo, inquit, pacto corpus hominis avaritia effeminat? quid enim istuc sit, quod animum virilem ab ea effeminari dixit, videor ferme assequi; sed quonam modo corpus quoque hominis effeminet, nondum reperio.” Tum laudante quopiam interpretationem Valerii Probi, usum esse Sallustium circumlocutione quadam poëtica, et *corpus animumque pro homine* dixisse: „Nunquam, inquit Favorinus, quod equidem scio, tam importuna tamque audaci argutia fuit noster Probus, ut Sallustium vel subtilissimum brevitatis artificem periphrasin poetarum facere diceret.” Tandem rogatus a Favorino vir quidam doctus, ecquid de loco laudato sentiat, ita rem expedit, ut, quos avaritia corrumpat, eos plerumque in tali vitae genere occupatos esse dicat, quo omnis animi corporisque vigor elangueat; eos vero, qui pecuniae cupientes et *corpore* tamen sint *bene habito et strenuo*; aliarum quoque rerum vel studio vel exercitio teneri, *eorumque omnes partes et affectiones avaritiam solam summam non occupasse*. Quam quaesitam explicationem ubi audivit Favorinus, non minore affectatione usus: „Aut hoc, inquit, quod dixisti, probabile est, aut Sallustius odio avaritiae plus quam potuit eam criminatus est.”

Idem prorsus studium, quo praeter res et verba scriptorum dicendi ratio et ingenium probe attenduntur, prodit

1) III. 1.

jam prae floraverit. Nullo igitur pacto utendum est istiusmodi hominibus, res futuras praesagientibus."

Denique ab eloquentia, qua delectatum fuisse Favorinum vidimus, quis alienum putat studium de eodem argumento, sophistarum more, disputandi in contrarium ¹⁾, studiumque dicendi de ἀδόξοις ὑποθέσεων? Sunt eae, ut verbis utar Gellianis, "infames materiae, sive quis mavult dicere inopinabiles," quas "et veteres adorti sunt, inquit, non sophistae solum, sed philosophi quoque; et noster Favorinus oppido quam libens in eas materias dicebat, vel ingenio expergificando ratus idoneas, vel exercendis argutiis, vel edomandis usu difficultatibus" ²⁾. In his enim nugis tractandis ipsa deterior causa oratoriae facultatis laudem augebat, eoque paratior, ornatior, copiosior ad res praeclaras accessurus esse videri orator debebat, quo probabilius diceret, ubi propter rei improbitatem aut tenuitatem eum deficeret materia ³⁾. Et Favorinus quidem excelluisse videtur arte ejusmodi argumenta flosculis, quibus indigebant, exornandi: quam procul dubio respicit Fronto, ubi ἀδόξον ὑπόθεσιν de negligentiae laude tractans dicit, non opus esse se descriptioni suae *appingere pigmenta fuci* secundum methodum Favorini ⁴⁾. Eandem Favorini facultatem notans Gellius ⁵⁾ haec testatur: "Cum Thersitae laudes quaesivit, et cum febrim quartis diebus recurrentem laudavit,

1) Hoc quomodo colligam ex Stob. Tit. CXVI. 44, in Capite de Favorini scriptis videbimus. 2) XVII. 12. 1.

3) De illis eff. loci laudati Prooem. p. 4.

4) p. 260. Ita hic locus, e quo ceteroquin nonnulla exciderunt, mihi interpretandus videtur. 5) l. l. (Fragm. LXV.)

lepida sane multa et non facilia inventu in utramque partem dixit, eaque scripta in libris reliquit. Sed in febris laudibus testem etiam Platonem produxit, quem scripsisse ait, qui quartanam passus convalesceret viresque integras recuperaverit, fidelius constantiusque postea valiturum. Atque inibi [in] iisdem laudibus non hercle hac sententiola invenuste lusit. Versus, inquit, est longo hominum aevo probatus:

ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

„Eo versu significatur, non omni die bene esse posse, sed isto bene atque alio male. Quod cum ita sit, inquit, ut in rebus humanis bene aut male vice alterna sit, haec biduo medio intervallata febris quanto est fortunatior, in qua est *μία μητριὰ, δύο μητέρες?*” Favorini aequalibus acceptissimae fuerunt ejusmodi argutiae. Hinc ingentes omnium clamores, inter quos, Gellio teste¹⁾, audivere sententiam, *nullis egere qui multa habeat, a Favorino detornatam inclusamque verbis his paucissimis: Τὸν γὰρ μυρίων καὶ πεντακισχιλίων χλαμύδων δεόμενον οὐκ ἔστι μὴ πλείονων δεῖσθαι· οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελῶν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω.*

Sed haec hactenus. Studiis sophisticis ita inclaruisset Favorinum, ut si non princeps, in principibus certe aetatis suae sophisticis censeretur, ex disputatione nostra satis pateat. Hoc unum addo, quod nemo mirabitur, sophisticum hunc, ut ita dicam, colorem, qui cernitur in ejus ratione dicendi, latius etiam esse diffusum, atque adeo in ceteris ejus studiis manifesto apparere.

1) IX. 8 (Fragm. LXXXI).

jam praeffloraverit. Nullo igitur pacto utendum est istiusmodi hominibus, res futuras praesagientibus.”

Denique ab eloquentia, qua delectatum fuisse Favorinum vidimus, quis alienum putat studium de eodem argumento, sophistarum more, disputandi in contrarium ¹⁾, studiumque dicendi de ἀδόξοις ὑποθέσεσιν? Sunt eae, ut verbis utar Gellianis, „infames materiae, sive quis mavult dicere inopinabiles,” quas „et veteres adorti sunt, inquit, non sophistae solum, sed philosophi quoque; et noster Favorinus oppido quam libens in eas materias dicebat, vel ingenio expergificando ratus idoneas, vel exercendis argutiis, vel edomandis usu difficultatibus” ²⁾. In his enim nugis tractandis ipsa deterior causa oratoriae facultatis laudem augebat, eoque paratior, ornatior, copiosior ad res praeclaras accessurus esse videri orator debebat, quo probabilius diceret, ubi propter rei improbitatem aut tenuitatem eum deficeret materia ³⁾. Et Favorinus quidem excelluisse videtur arte ejusmodi argumenta flosculis, quibus indigebant, exornandi: quam procul dubio respicit Fronto, ubi ἀδοξον ὑποθεσιν de negligentiae laude tractans dicit, non opus esse se descriptioni suae *appingere pigmenta fuci* secundum methodum Favorini ⁴⁾. Eandem Favorini facultatem notans Gellius ⁵⁾ haec testatur: „Cum Thersitae laudes quaesivit, et cum febrim quartis diebus recurrentem laudavit,

1) Hoc quomodo colligam ex Stob. Tit. CXVI. 44, in Capite de Favorini scriptis videbimus. 2) XVII. 12. 1.

3) De illis eff. loci laudati Prooem. p. 4.

4) p. 260. Ita hic locus, e quo ceteroquin nonnulla exciderunt, mihi interpretandus videtur.

5) l. l. (Fragm. LXV.)

lepida sane multa et non facilia inventu in utramque partem dixit, eaque scripta in libris reliquit. Sed in febris laudibus testem etiam Platonem produxit, quem scripsisse ait, qui quartanam passus convalesceret viresque integras recuperaverit, fidelius constantiusque postea valiturum. Atque inibi [in] iisdem laudibus non hercle hac sententiola invenuste lusit. Versus, inquit, est longo hominum aevo probatus:

ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

„Eo versu significatur, non omni die bene esse posse, sed isto bene atque alio male. Quod cum ita sit, inquit, ut in rebus humanis bene aut male vice alterna sit, haec biduo medio intervallata febris quanto est fortunatior, in qua est *μία μητριᾶ, δύο μητέρες?*” Favorini aequalibus acceptissimae fuerunt ejusmodi argutiae. Hinc ingentes omnium clamores, inter quos, Gellio teste¹⁾, audire sententiam, *nullis egere qui multa habeat*, a Favorino detornatam inclusamque verbis his paucissimis: *Τὸν γὰρ μυρίων καὶ πεντακισχιλίων χλαμύδων δεόμενον οὐκ ἔστι μὴ πλείονων δεῖσθαι· οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελῶν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω.*

Sed haec hactenus. Studiis sophisticis ita inclarusse Favorinum, ut si non princeps, in principibus certe aetatis suae sophistis censeretur, ex disputatione nostra satis pateat. Hoc unum addo, quod nemo mirabitur, sophisticum hunc, ut ita dicam, colorem, qui cernitur in ejus ratione dicendi, latius etiam esse diffusum, atque adeo in ceteris ejus studiis manifesto apparere.

1) IX. 8 (Fragm. LXXXI).

3. *Studia philosopha.*

In philosophia Favorinus Academiae sectatorem se professus est¹⁾. Hujus autem scholae qui Carneadis placita sequebantur, eos ad Pyrrhoneorum σκέψιν proxime accessisse novimus. Veritatis enim criterium in sola per se mente repositum esse negabant, siquidem quas res mens judicet, eae antea ad mentem per visa, quae eam afficiant, pervenerint necesse sit. Cum igitur mentis iudicium prorsus a visis pendeat, et unumquodque visum aequè verum ac falsum esse possit, nullum dari certum veritatis criterium neque in mente neque in sensibus²⁾. Atque eatenus quidem ad Carneadis placita de facultatibus comprehendendi Favorinus accessisse videtur. Ut ille sustulit omne mentis et sensuum criterium, dicens πιθανὸν εἶναι φαίνεσθαι μηδὲν εἶναι καταληπτόν, idemque Stoicorum κατάληψιν, quae καταληπτικῆ φαντασίᾳ nitebatur³⁾, impugnavit. Ipsam καταληπτικὴν φαντασίαν, quam e visis ducebant Stoici et pro veritatis criterio habebant, ἀνύπαρκτον εἶναι demonstrare aggressus, eo usque provexit ἐποχὴν, ut ne solem quidem comprehensibilem esse concederet⁴⁾.

1) Gell. XX. l. 9, ubi Sex. Caecilio JCto: „Noli, inquit Favorinus, ex me quaerere, quid ego existimem; scis enim solitum esse me pro disciplina sectae, quam colo, inquirere potius quam discernere.” Ad quae ille „Sed, quaeso, tecum tamen, inquit, degrediare paulisper e curriculis istis disputationum vestrarum Academicis.” cet. Cff. Galenus Περὶ ἀρ. διδασκ. p. 131 sq., Lucian. Eunuch. VII.

2) Ritter, Gesch. d. Philos. III. p. 673 sqq.

3) De κατάληψι et καταληπτικῆ φαντασίᾳ cff. Cicero Acad. II. 6. et Diog. Laert. VII. l. 46.

4) Galen. l. l. et p. 138, 17.

Nihilominus idem simul εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν statuit. Disertis adeo verbis Galenus Favorino exprobrat, quod omni criterio mentis et sensuum sublato, non fuerit ἐποχῆ contentus, sicut antiquiores ¹⁾ Academici, qui eam semper et in omnibus servandam esse statuissent, sed novum quid, εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν, addiderit. Vituperat etiam illud, quod non solum διδασκαλίαν admiserit, sed quod eam amplexus institutionem, quae in utramque partem de omnibus disputaret atque adeo ab ἐποχῆ s. ἀοριστίᾳ principium duceret, tamen discipulis aliquid tanquam γνωστὸν eligendum praeceperit ²⁾.

Cum autem Galenus non tantum Favorinum, sed universe Academicos, qui ipsius aetate vivebant, hujus inconstantiae insimulet ³⁾, conjicias inde, inconstantiam istam repetendam esse e studio, quo cum veteris Academiae placitis placita recentioris scepsis suo arbitratu conciliare studebant οἱ νεώτεροι Ἀκαδημαῖκοί. Colebatur enim illis temporibus praecipue a Platonis eclecticismus ⁴⁾, qui,

1) παλαιότερους, πρεσβυτέρους Ἀκαδημαῖκούς Galenus vocat, Carneadis sive novae Academiae sectatores respiciens, quibus opponit τοὺς νεωτέρους Ἀκαδημαῖκούς, Favorini aequales.

2) Praeterquam l. l. Galenus Favorini inconstantiam reprehendit imprimis p. 132. 20—133. 10; 134. 28—135. 14; 135. 24—136. 4; 137. 18—138. 15.

3) l. l. 131. 8.

4) Jam inde a Philone, quartae quae dicitur Academiae auctore, vix Platonis vel Carneadis genuina placita apud Academicos offendas; sed magis etiam id valet in aetatem post Chr. natum. Eorum qui verius philosophabantur memorare sufficiat Plutarchum et Maximum Tyrium. Plutarchus enim, qui et ipse eclecticus fuit, saepius scepticorum more disserit, et in scriptis ejus deperditis plura numerantur, quae ad scepticorum disciplinam pertinuerunt. Nec raro inconstantiae accusandus est. Maximus Tyrius autem, qui suo modo πλατωνίζει, interdum etiam sciep-

quamvis apud alios alius, universe tamen cernitur in studio contraria philosophorum placita in concordiam redigendi. De Favorino ut idem sentiamus, adducimur partim eo quod Plutarchum aemulari studuit, et sicut ille Platonem magni fecit et Pythagoram ¹⁾, partim vero et maxime quidem eo quod philosophiam philologi more tractans ἐπιχειρήσιν illam ad eclecticisimum adhibuit ²⁾. Hinc eum compellans Galenus: Μὴ τοίνυν ἔτι προσποιῶ, inquit, γιγνώσκειν τι μὴδ' ἀποφάναι, μὴδ' ἀποδιδρασκε τὴν ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων Ἀκαδημαϊκῶν εἰσαγομένην ἐποχὴν, μὴδὲ σεμνύου γραμματικῶν ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόβαθεν ἐκμεμελετηκῶς ³⁾.

Ita assequimur, qui factum sit ut quum, de cognoscendi et comprehendendi facultatibus ageret, modo Pyrrhoneorum ⁴⁾ et novae Academiae placita contra καταληπτικὴν Φαντασίαν explicans, modo de ratione ac natura Academiae ⁵⁾, de ideis ⁶⁾ etiam et de Platone ⁷⁾ disserens, fluctuaret inter utrumque, sitne an non sit aliquid quod certo cognosci possit.

ticum agit. Nullum esse inter Platonicos et Peripateticos discrimen, invaluerat opinio, quam Taurus et Atticus impugnaverunt.

1) Gellium modo audivimus narrantem, ut rem memoratu dignam, Platonem quoque a Favorino citatum esse testem in laudibus febris quartanae. Ipse Favorinus refert (ap. Gell. XX. 1. 4), se cupide legisse decem libros Platonis de Legibus. Cf. Stob. Tit. LXV. 8 (Fragm. LXXXV). Apud eundem in dissertatione Περὶ γήρωσ, Tit. CXV. 17 (Fragm. LXVII.) scribit Favorinus: «Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἔλασα ἀρρήτων, ἐτι καὶ Πλάτωνι καὶ Πυθαγόρᾳ δοκεῖ κτλ. Quae haud parum Favorini propensionem in Pythagoram et Platonem indicant.

2) p. 132. 29; 134. 31.

3) p. 135. 8.

4) Gell. XI. 5; Philostr. p. 491 (13. 10); Diog. Laert. IX. 11. 87.

5) Galen. 1. 1.

6) Phrynich. p. 248 (Fragm. LXXXIV).

7) Suidas v. Φαβαρ.

Hunc Favorini eclecticismum probat Plutarchus Quaest. Conviv. VIII, 10, ubi non solum animo tribuitur divinandi facultas in insomniis, sed etiam Favorinus Aristotelis studiosissimus fuisse traditur et in Peripateticorum sectam admodum propensus¹⁾. Operae pretium est ipsum locum afferre, ubi inducitur Favorinus cum Floro, Plutarcho ejusque filiis disputans.

Narrat Plutarchus, filios suos causam, cur iis maxime mensibus, quibus defluunt folia, insomnia sint incerta et mendacia, secundum Aristotelem ex usu fructuum recentium repetisse. 'Ο δὲ Φαβωρίνος αὐτὸς (sic enim pergit Plutarchus) τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστὴς ἐστὶ, καὶ τῷ Περιπάτῳ νέμει μερίδα τοῦ πιθανοῦ πλείστην τότε μέντοι λόγον τιὰ τοῦ Δημοκρίτου παλαιὸν, ὥσπερ ἐκ καπνοῦ καθελὼν ἡμαυρωμένον, οἶος (τ') ἦν ἐκκαθαίρειν καὶ διαλαμπρύνειν. Posuit igitur pervulgatum hoc Democriti placitum: „visa per meatus in corpora se insinuare, ac dum sursum efferuntur, facere ut in somno appareant simulacra: visa autem ista undique effluere, a supellectile, vestimentis, plantis, maxime autem ab animalibus ob motionem multam et calorem, eaque non solum expressas corporum effigies, sed etiam motuum animi, consiliorum affectionumque tam lenium quam vehementium imagines secum ferre,

1) Aristoteles naturali divinationi, somniis et furori mentis, fidem tribuit. Cf. Davisius ad Cic. de Divin. I. 3.

2) Perperam nonnulli viri docti hoc loco ita usi sunt, ut non Arelatensem, sed alterum Favorinum, Peripateticum, Plutarchi amicum facerent, quod verbo monuisse sufficiat. Cf. p. 14. Ceterum jam e nonnullis indicibus, quae apud Gellium cernuntur, efficere licet, Favorinum Peripateticorum placitis studuisse. Cf. I. 3. 27; II. 12. 5, cl. 1; II. 22. 24; XVIII. 1. 12; 7. 4.

atque ita, quum visa illa velut animata ad animum accidunt, accipientibus significare et transmittere opiniones, cogitationes, conatus eorum, a quibus sint emissa, quandoquidem articulatas nec confusas imagines afferentia ad animum accedant.” Id autem, ait, tum maxime fit, cum per aërem serenum motu expedito et celeri feruntur. Aër vero autumnalis, quando folia defluunt, admodum inaequalis est et procellosus, ideoque visa varie disjicit et eorum evidentiam ob tarditatem, qua feruntur, evandam reddit et imbecillam; ut contra recentes et significantes notitias exhibent visa, quando multa et velociter effluunt e turgentibus et calidis. Quae quum Favorinus exposuisset, oculis in Autobulum ejusque socios conversis: Ἄλλ’ ὄρῶ, inquit, ὑμᾶς οἴους τ’ ὄντας ἤδη σκιμαχεῖν πρὸς τὰ εἶδωλα, καὶ δόξῃ παλαιᾷ καθάπερ γραφῆ προσφέροντας ἀφῆν (l. βαφῆν) ὄεσθαι τι ποιεῖν. Tum Autobulus, licet paulo ante ipsi nodum solvisse Aristoteles visus esset, hujus sententiam impugnare aggressus, sic Favorinum compellavit: „Desine simulare adversus nos; non enim nescimus te, quia sententiam Aristotelis probari cupis, tanquam umbram ei opinionem Democriti comparavisse. Alio igitur nos vertamus, et Aristoteliam impugnemus sententiam, quae novas fruges et suavia poma immerito incusat.”

Ceterum Plutarchus, ut non temere librum *Περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ* Favorino inscripserit, ita eclecticam hujus philosophandi rationem satis in epilogo indicat. Complurium enim philosophorum, quorum alii, ut Stoici, *primum frigidum* aëri tribuebant, aquae alii, ut Empedocles et Stratocles, sententiis exploratis poetarumque testimoniis illustratis, Plutarchus paucis examinat sententiam

Chrysippi, censentis item, vim primam aëri tribuendam esse, atque inde etiam tenebrosum esse aërem. Hic autem mentionem facit dumtaxat illorum, qui aquam longius ab aethere distare dicerent quam aërem; contra quos aliquid dicturus: „Hoc pacto, inquit, terram etiam *primum frigidum* esse diceremus, quia longissime ab aethere abest.” Hanc igitur rationem tanquam plane absurdam repudiat atque rejicit. Plutarcho vero quum pro terra quoque probabilia et verisimilia argumenta afferri posse videantur, his allatis, primum ponens illud ipsum, quo Chrysippus pro aëre usus erat, hunc facit disputationi finem: Ταῦτα, ὧ Φαβωρίνε, τοῖς εἰρημένοις ὑφ' ἐτέρων παράβαλλε· κἄν μήτε λείπεται τῇ πιθανότητι, μήτε ὑπερέχη πολὺ, χαίρειν ἔα τὰς δόξας, τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον ἡγούμενος.

Ex his verbis, quibus Plutarchus Favorinum sedere arbitrum jubet in quaestionibus physicis, nec minus in ipsa libri dedicatione, idoneum petimus argumentum pro rerum physicarum et studio et scientia, quam ille tribuit Favorino. Idem testatur cum diligens studium, quo in Aristotelis scripta incubuit, tum ea quam supra memoravi disputatio de ventis eorumque regionibus¹⁾ et disertatio de Chaldaeis, quorum argumenta physicis etiam rationibus redarguit; idem denique testatur liber, quo demonstrare studuit *μηδὲ τὸν ἥλιον εἶναι καταληπτόν*²⁾. In hoc enim, ut in ceteris scriptis, quibus egit de facultatibus cognoscendi, praeter alias rationes etiam physicas adhibuerit necesse est.

Ut solebant antiqui cum studiis physicis conjungere

1) p. 26.

2) Galen. l. l. p. 131, 138. 15.

quaestiones psychologicas et physiologicas, ita non mirum, his quoque disciplinis Favorinum studuisse. Ad psychologiam saltem revocari quaestio potest, quam in superioribus 1) tetigi, de animi divinatione in insomniis. Ad physiologiam dissertatio pertinet, qua argumentis, tum aliunde, tum *e natura animi et corporis humani* eorumque *mutuo vinculo* petitis, nobili feminae suasit, uti infantes quos peperisset filia, non adhibitis nutricibus, sed suo lacte mater aleret 2). Eodem refero, quae, Gellio teste 3), Graeca oratione disseruit multa cum medicis, quum aegrum quendam visum ivisset. Arguunt haec evidentissime; non ita hospitem in physiologia fuisse Favorinum, quin quae medicorum principes, ut in *Διαίρεσιν* Erasistratus, scripto mandaverant, lecta probeque cognita haberet. Ipsa verba Favorini adscribam, sicut e Graecis a Gellio sunt conversa. „Ac ne hoc quidem,” inquit, „mirum videri debet, quod cum antehac (aeger) semper edundi fuerit appetens, nunc, post imperatam inediam tridui, omnis ejus appetitio pristina elanguerit. Nam quod Erasistratus scriptum, inquit, reliquit, propemodum verum est: esuritionem faciunt inanes patentesque intestinorum fibrae, et cava intus ventris ac stomachi vacua et hiantia; quae ubi aut cibo complentur aut inanitate diutina contrahuntur et connivent, tunc loco, in quem cibus capitur, vel stipato vel adducto, voluntas capiendi ejus desiderandique restinguitur. Scythas quoque, ait

1) p. 57.

2) Gell. XII. 1. Monet Lion, cujus editione in laudandis locis Gellianis ubivis usus sum, digna haec visa esse viro docto J. L. Moreau, quae e Latinis in Gallica verteret, *Mém. de la Société Médic.* An. 5. p. 389 sqq. 3) XVI. 3.

eundem Erasistratum dicere, cum sit usus ut famem longius tolerant, fasciis ventrem strictissime circumligare. Ea ventris compressione esuritionem posse depelli creditum est.”

Quemadmodum universe vis, quam in Academicorum philosophiam hac aetate exercuerunt Romani, praecipue cernitur in diligentiore ethices studio, ita quoque in hac praesertim philosophiae parte multum operae collocavit Favorinus. Et quamquam de placitis, quae ad subtiliores ethicae quaestiones pertinent, perparum habemus compertum, Favorinum tamen has non aspernatum esse, cum ex tota ejus philosophandi et disserendi ratione conficere licet, tum indicat etiam Gellii locus¹⁾, ubi quaesitum esse aliquando refert inter duos philosophos, Stoicum et Peripateticum, quantum ad perficiendum vitam beatam virtus valeret, quantumque esset in iis quae dicuntur extranea. Erant hi Favorini familiares, et acriter atque contente pro suis uterque decretis, arbitro Favorino, pugnabant. Praeter alia igitur, quae minuta magis atque nodosa, pro sua utrumque sententia attulisse tradit Gellius, Peripateticum dicit hac usum esse argumentatione: „Rogo te cum bona venia respondeas, an existimes, esse vini amphoram, cum abest ab ea unus congius?” [Hoc ubi accepit Stoicus:] „Minime, inquit, vini amphora dici potest, ex qua abest congius.” Hoc ubi accepit Peripateticus: „Unus igitur, inquit, congius amphoram facere dici debet, quoniam cum deest ille unus, non fit vini amphora; et cum accessit, fit amphora. Quod si id dicere absurdum est,

1) XVIII. 1.

uno congio solo fieri amphoram, itidem absurdum est, una sola virtute vitam fieri beatam dicere: quoniam, cum virtus abest, beata esse vita nunquam potest." Tum vero Favorinus, qua erat in dialecticis subtilitate, perspecto statim sophismate ¹⁾, Peripateticum adspiciens: "Est quidem, inquit, argutiola haec, qua de congio vini usus es, exposita in libris; sed, ut scis, captio magis lepida, quam p^obum aut simile argumentum videri debet. Congius enim, cum deest, efficit quidem, ne sit justae mensurae amphora: sed cum accedit et additur, non ille unus facit amphoram, sed supplet. Virtus autem, ut isti dicunt, non accessio neque supplementum, sed sola ipsa vitae beatae instar est: et propterea vitam beatam sola una, cum adest, facit."

Quae de Favorini ethica habemus comperta, pleraque ad vitae praecepta pertinent, atque eundem prae se ferunt eligendi morem, quem supra in ceteris ejus studiis philosophis agnoscere nobis visi sumus. In his eam tenuisse videtur viam, ut quaque in re consideraret, quid tuendum esset, quid redarguendum, quid aptum hominem redderet, ut, salva honestate, diversis vitae casibus sese accommodaret. Quam rationem cum Favorini vita et mores prae se ferunt, tum vero etiam testantur effata ejus, quae passim apud Gellium legimus. Sic alicubi innuit,

1) Simili modo Favorinus (Gell. V. 11.) sophisma deprehendit in Biasantis syllogismo *de re uxoria*, qui vulgo antistrephon esse videbatur. Cum enim rogatus a quodam esset Bias, deberetne uxorem ducere, an vitam vivere coelibem: "Ἦτοι, inquit, καλὴν ἔξεις ἢ ἀλαχράν' καὶ εἰ καλὴν, ἔξεις κοινήν' εἰ δὲ ἀλαχράν', ἔξεις ποιήν' ἐκότερον δὲ οὐκ ἀγαθόν' οὐ ληπτέον ἄρα. De quo tamen syllogismo quid senserit Favorinus exponere, longum est, et satius lectorem ad Gellii l. l. relegare.

lepida sane multa et non facilia inventu in utramque partem dixit, eaque scripta in libris reliquit. Sed in febris laudibus testem etiam Platonem produxit, quem scripsisse ait, qui quartanam passus convalesceret viresque integras recuperaverit, fidelius constantiusque postea valiturum. Atque inibi [in] iisdem laudibus non hercle hac sentiola invenuste lusit. Versus, inquit, est longo hominum aevo probatus:

ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.

„Eo versu significatur, non omni die bene esse posse, sed isto bene atque alio male. Quod cum ita sit, inquit, ut in rebus humanis bene aut male vice alterna sit, haec biduo medio intervallata febris quanto est fortunatior, in qua est *μία μητριᾶ, δύο μητέρες?*” Favorini aequalibus acceptissimae fuerunt ejusmodi argutiae. Hinc ingentes omnium clamores, inter quos, Gellio teste¹⁾, audire sententiam, *multis egere qui multa habeat*, a Favorino detornatam inclusamque verbis his paucissimis: *Τὸν γὰρ μυρίων καὶ πεντακισχιλίων χλαμύδων δεόμενον οὐκ ἔστι μὴ πλείονων δεῖσθαι· οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελὼν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω.*

Sed haec hactenus. Studiis sophisticis ita inclarusse Favorinum, ut si non princeps, in principibus certe aetatis suae sophistis censeretur, ex disputatione nostra satis pateat. Hoc unum addo, quod nemo mirabitur, sophisticum hunc, ut ita dicam, colorem, qui cernitur in ejus ratione dicendi, latius etiam esse diffusum, atque adeo in ceteris ejus studiis manifesto apparere.

1) IX. 8 (Fragm. LXXXI).

aut lucri.” Alio loco ¹⁾ Gellius Favorini laudat sententiam, turpius esse dicentis exigue atque frigide laudari quam insectanter et graviter vituperari: “quoniam, inquit, qui maledicit et vituperat, quanto id acerbius facit, tam maximo ille pro iniquo et inimico ducitur, et plerumque propterea fidem non capit; sed qui infocunde atque jejune laudat, destitui a causa videtur, et amicū quidem creditur ejus quem laudare vult, sed nihil posse reperire quod jure laudet.”

Eandem quam e Gellii locis effeci ethicae indolem referunt Favorini fragmenta, quae imprimis servavit Stobaeus ²⁾. Neque alienum ab his est, quod tradit Suidas, eum Γνωμολογικὰ scripsisse.

Cum ethica Favorini, quem supra monui rerum Romanarum et jurisprudentiae fuisse peritissimum, cohaeret ejus philosophia de jure et de iudicis officio.

Jam initium disputationis cum Sexto Caecilio Jurisconsulto ³⁾ de legibus XII Tabularum habitae ostendit, quam rationem hac in parte secutus sit. Has enim leges cum Caecilius, *inquisitis exploratisque multarum urbium legibus*, eleganti atque absoluta brevitate verborum scriptas diceret: “Sit, inquit, hoc, Favorinus, in pleraque earum legum parte, ita uti dicis: *non enim minus cupide tabulas istas duodecim legi quam illos decem libros Platonis de legibus*. Sed quaedam istic esse animadvertuntur aut obscurissima, aut lenia contra nimis et remissa, aut nequaquam ita ut scriptum est consistentia ⁴⁾.”

1) XIX. 3.

2) Fragm. CIII-CXIV.

3) Idem Africanus cognominatur. Cf. Puchta Curs. d. Instit. (ed. 2.) I. p. 450.

4) Gell. XX. 1.

Tum Caecilius: „Obscuritates, inquit, non assignemus culpae scribentium, sed inscientiae non assequentium. Quamquam ii quoque ipsi, qui quae scripta sunt minus percipiunt, culpa vacant. Nam longa aetas verba atque mores veteres obliteravit, quibus verbis moribusque sententia legum comprehensa est. Trecentesimo quoque anno post Romam conditam Tabulae compositae scriptaeque sunt; a quo tempore ad hunc diem anni esse non longe minus septingenti videntur. Dure autem scriptum esse in istis legibus quid existimari potest? Nisi duram esse legem putas, quae iudicem arbitrumve jure datum, qui ob rem dicendam pecuniam accepisse convictus est, capite punitur: aut quae furem manifestum ei, cui furtum factum est, in servitatem tradit, nocturnum autem furem jure (*al. jus*) occidendi tribuit. Dic enim, quaeso, dic vir sapientiae studiosissime, an tu aut iudicis illius perfidiam contra omnia [jura] divina atque humana jusjurandum suum pecunia vendentis, aut furis manifesti intolerandam audaciam, aut nocturni grassatoris insidiosam violentiam, non dignam esse capitis poena existimas?” Ad quae: „Noli, inquit Favorinus, ex me quaerere, quid ego existimem. Scis enim, solitum esse me pro disciplina sectae, quam colo, inquirere potius quam decernere. Sed non levis existimator neque aspernabilis est populus Romanus, cui delicta quidem isthaec vindicanda, poenae tamen hujuscemodi nimis durae esse visae sunt; passus est enim leges istas de tam immodico supplicio, situ atque senio emori.”

Sed omnia describere longum est; de reliquis paucis absolvam. Exemplis igitur dicta illustraturus Favorinus ut inhumanum reprehendit, quod secundum XII Tab.

leges qui morbo aut aetate aeger sit, in jus vocari possit; porro impendio mollius ipsi videtur, quod injuria viginti quinque assibus puniatur, quum acerba ulciscendi lex talionis, cujus justa exsecutio procedere nequeat, ita ne consistere quidem visa sit; tandem immanitatem illam secandi partiendique humani corporis, si unus ob pecuniam debitam judicatus addictusque sit pluribus.

Hinc apparet, Favorinum eadem prorsus ratione leges XII Tabularum legisse atque examinasse, qua Platonis vel Aristotelis legum libros ¹⁾). Ejusmodi *κρίσις*, quae tota in contemplatione legum philosopha versaretur, et, omisso examine ut ita dicam historico, originem et opportunitatem parum attenderet, quomodo placere Romanis potuisset, quorum jurisprudentia cum historia arctissime erat conjuncta, quique in jurisprudentia per analogiam et interpretationem omnia XII Tabularum legibus accommodabant? Neque adeo mirum est, quod Favorino respondens Sex. Caecilius: „Tu es, inquit, unus profecto in nostra memoria non Graecae modo, sed Romanae quoque rei peritissimus. Quis enim philosophorum disciplinae suae leges tam scite atque docte callet, quam leges tu nostras decemviralis percalluisti? Sed, quaeso, tecum tamen degrediare paulisper e curriculis istis disputationum vestrarum Academicis, omissoque studio, *quidquid libitum est arguendi tuendique*, consideres gravius, cuimodi sint ea quae reprehendisti. Nec ideo contempnas legum istarum antiquitates, quod plerisque ipsis jam populus Romanus uti desiverit. Non enim profecto ignoras legum opportunitates et medelas, pro temporum

1) I. 1. § 4; II. 12. 1 sqq; cl. I. 3. 1 sq, 27.

moribus et pro rerum publicarum generibus, ac pro utilitatum praesentium rationibus, proque vitiorum quibus medendum est fervoribus mutari atque flecti, neque uno statu consistere, quin, ut facies coeli et maris, ita rerum atque fortunae tempestatibus varientur.”

Quae plura apud Gellium leguntur, sunt Caecili disputatio de legum vel praestantissimarum apud Romanos obliteratione, et docta explicatio eorum quae in XII Tabulis Favorinus vituperaverat. Quae quidem omnia, Favorino approbante atque laudante, disputata hoc loco repetere nec juvat nec pro re nostra opus esse videtur.

Haud ita dissimilis disserendi ratio, quam potius in philosophantem de moribus quam in juris interpretem convenire dixeris, cernitur in disputatione cum ipso Gellio habita de iudicis officio ¹⁾. Huic enim, quo primum tempore a Praetoribus in iudices lectus est, qui iudicia privata susciperet, *inexplicabilis* accidit *sententiae reperiendae ambiguitas*.

„Petebatur apud me pecunia, ait Gellius, quae dicebatur *data numerataque*; sed qui petebat, neque tabulis neque testibus id factum dicebat, et argumentis admodum exilibus nitebatur. Sed eum constabat virum esse ferme bonum notaeque et expertae fidei et vitae inculpatissimae, multaque et illustria exempla probitatis sinceritatisque ejus expromebantur. Illum autem, unde petebatur, hominem esse non bonae rei vitaeque turpi et sordida convictumque vulgo in mendaciis plenumque esse perfidiarum et fraudum ostendebatur. Tunc ibi amici mei, quos rogaveram in consilium, viri exercitati

1) XIV. 2.

atque ita, quum visa illa velut animata ad animum accidunt, accipientibus significare et transmittere opiniones, cogitationes, conatus eorum, a quibus sint emissa, quandoquidem articulatas nec confusas imagines afferentia ad animum accedant.” Id autem, ait, tum maxime fit, cum per aërem serenum motu expedito et celeri feruntur. Aër vero autumnalis, quando folia defluunt, admodum inaequalis est et procellosus, ideoque visa varie disjicit et eorum evidentiam ob tarditatem, qua feruntur, evandam reddit et imbecillam; ut contra recentes et significantes notitias exhibent visa, quando multa et velociter effluunt e turgentibus et calidis. Quae quum Favorinus exposuisset, oculis in Autobulum ejusque socios conversis: Ἄλλ’ ὄρω, inquit, ὑμᾶς οἴους τ’ ὄντας ἤδη σιαμαχεῖν πρὸς τὰ εἶδωλα, καὶ δόξῃ παλαιᾷ καθάπερ γραφῆ προσφέροντας ἄφην (l. βαφην) ὄεσθαι τι ποιεῖν. Tum Autobulus, licet paulo ante ipsi nodum solvisse Aristoteles visus esset, hujus sententiam impugnare aggressus, sic Favorinum compellavit: « Desine simulare adversus nos; non enim nescimus te, quia sententiam Aristotelis probari cupis, tanquam umbram ei opinionem Democriti comparavisse. Alio igitur nos vertamus, et Aristoteliam impugnemus sententiam, quae novas fruges et suavia poma immerito incusat.”

Ceterum Plutarchus, ut non temere librum Περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ Favorino inscripserit, ita eclecticam hujus philosophandi rationem satis in epilogo indicat. Complurium enim philosophorum, quorum alii, ut Stoici, *primum frigidum* aëri tribuebant, aquae alii, ut Empedocles et Stratocles, sententiis exploratis poetarumque testimoniis illustratis, Plutarchus paucis examinat sententiam

suadeo hercle tibi, utare M. Catonis, prudentissimi viri, consilio, qui in oratione, quam pro L. Turio ¹⁾ contra Cn. Gellium dixit, ita esse a majoribus [memoriae] traditum observatumque ait, ut si, quod inter duos actum est, neque tabulis neque testibus planum fieri possit, tum apud judicem, qui de ea re cognosceret, uter ex iis vir melior esset, quaereretur: et, si pares essent, seu boni pariter seu mali, tum illi unde petitur crederetur, ac secundum eum judicaretur. In hac autem causa, de qua tu ambigis, optimus est qui petit, unde petitur deterrimus: et res est inter duos acta sine testibus. Eas igitur, et credas ei qui petit; condemnesque eum de quo petitur: quoniam, sicuti dicis, duo pares non sunt, et qui petit melior est.”

Prudenter suasit Cato, et prorsus quidem secundum praeceptum, quod valet in jure Romano, *Actori incumbit onus probandi*; quae vero philosophus Favorinus ex Catonis verbis colligere voluit, huic praecepto repugnant ²⁾. Hinc quoque Gellius: „Hoc quidem, inquit, mihi tum Favorinus, *ut virum philosophum decuit*, suasit. Sed majus ego altiusque id esse existimavi, quam quod meae aetati et mediocritati conveniret, *ut cognovisse et condemnasse de moribus, non de probationibus rei gestae viderer*: ut absolverem tamen, inducere in animum non quivi; et propterea juravi mihi non liquere, atque ita judicatu illo solutus sum.”

Haec de Favorini studiis philosophis dicenda habui, quem haud scio an recte dicam cum veteris Academiae

1) Cf. Van Bolhuis Distr. in M. Porcii Catonis scripta et fragm. p. 107.

2) Puchta l. l. vol. II. p. 200 sq.

placitis aliquatenus recentioris Academiae scepsin conjunxisse. Quod ita intelligatur velim, ut recentioris Academiae decreta de cognitionis imbecillitate ipsi inservirent ad philosophiae placita inquirenda et explicanda; ut in iis acquiesceret, quae inquirenti ipsi probata fuissent; non ut, recentiores Academicos secutus, ceteros tantum impugnaret et omnem rerum scientiam tolleret. Omnino in Favorini philosophandi morem, atque in sophistica ejus studia ratio ista optime quadrabat, quippe quae tum subtili et captiosae dialecticae, tum speciosae orationis flumini et doctrinae ostentationi latum aperiret campum. Utrumque studium quum in unum coaluisset et alterum alteri responderet, intelligimus, quam merito ille, ut *πολυμάθης κατὰ πᾶσαν παιδείαν*, de omni re bene atque subito dixisse, idemque *Φιλοσοφίας μεστὸς, ῥητορικῆ δὲ μᾶλλον ἐπιθέμενος* existimatus sit.

eundem Erasistratum dicere, cum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare. Ea ventris compressione esuritionem posse depelli creditum est.”

Quemadmodum universe vis, quam in Academicorum philosophiam hac aetate exercuerunt Romani, praecipue cernitur in diligentiore ethices studio, ita quoque in hac praesertim philosophiae parte multum operae collocavit Favorinus. Et quamquam de placitis, quae ad subtiliores ethicae quaestiones pertinent, perparum habemus compertum, Favorinum tamen has non aspernatum esse, cum ex tota ejus philosophandi et disserendi ratione conficere licet, tum indicat etiam Gellii locus¹⁾, ubi quaesitum esse aliquando refert inter duos philosophos, Stoicum et Peripateticum, quantum ad perficiendum vitam beatam virtus valeret, quantumque esset in iis quae dicuntur extranea. Erant hi Favorini familiares, et acriter atque contente pro suis uterque decretis, arbitro Favorino, pugnabant. Praeter alia igitur, quae minuta magis atque nodosa, pro sua utrumque sententia attulisse tradit Gellius, Peripateticum dicit hac usum esse argumentatione: „Rogo te cum bona venia respondeas, an existimes, esse vini amphoram, cum abest ab ea unus congius?” [Hoc ubi accepit Stoicus:] „Minime, inquit, vini amphora dici potest, ex qua abest congius.” Hoc ubi accepit Peripateticus: „Unus igitur, inquit, congius amphoram facere dici debebit, quoniam cum deest ille unus, non fit vini amphora; et cum accessit, fit amphora. Quod si id dicere absurdum est,

1) XVIII. 1.

uno congio solo fieri amphoram, itidem absurdum est, una sola virtute vitam fieri beatam dicere: quoniam, cum virtus abest, beata esse vita nunquam potest." Tum vero Favorinus, qua erat in dialecticis subtilitate, perspecto statim sophismate ¹⁾, Peripateticum adspiciens: "Est quidem, inquit, argutiola haec, qua de congio vini usus es, exposita in libris; sed, ut scis, captio magis lepida, quam p^obum aut simile argumentum videri debet. Congius enim, cum deest, efficit quidem, ne sit justae mensurae amphora: sed cum accedit et additur, non ille unus facit amphoram, sed supplet. Virtus autem, ut isti dicunt, non accessio neque supplementum, sed sola ipsa vitae beatae instar est: et propterea vitam beatam sola una, cum adest, facit."

Quae de Favorini ethica habemus comperta, pleraque ad vitae praecepta pertinent, atque eundem prae se ferunt eligendi morem, quem supra in ceteris ejus studiis philosophis agnoscere nobis visi sumus. In his eam tenuisse videtur viam, ut quaque in re consideraret, quid tuendum esset, quid redarguendum, quid aptum hominem redderet, ut, salva honestate, diversis vitae casibus sese accommodaret. Quam rationem cum Favorini vita et mores prae se ferunt, tum vero etiam testantur effata ejus, quae passim apud Gellium legimus. Sic alicubi innuit,

1) Simili modo Favorinus (Gell. V. 11.) sophisma deprehendit in Biantis syllogismo *de re uxoria*, qui vulgo antistrephon esse videbatur. Cum enim rogatus a quodam esset Bias, deberetne uxorem ducere, an vitam vivere coelibem: "ἦτοι, inquit, καλὴν ἔξεις ἢ αἰσχρὰν καὶ εἰ καλὴν, ἔξεις κοινήν· εἰ δὲ αἰσχρὰν, ἔξεις ποιῶν ἑκάτερον δὲ οὐκ ἀγαθόν· οὐ ληπτέον ἄρα. De quo tamen syllogismo quid senserit Favorinus exponere, longum est, et satius lectorem ad Gellii l. l. relegare.

admodum sibi arrisisse praeceptum illud Epicteti, Ἀνέχου καὶ ἀπέχου: nec minus ejusdem hoc dictum, plerosque qui philosophari videantur philosophos esse ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν¹⁾. Quodsi tamen quis vel ex hoc Epicteti studio vel ex admiratione, qua prosecutus esse fertur patientiam et fortitudinem Socratis²⁾, propensio-rem eum fuisse colligat ad rigidam Stoicorum ethicam, hic lectis aliis Gellii locis agnoscet, illa non nimis urgenda nec ad amussim exigenda esse. Ita refert Gellius, Favorinum de quaestione, Εἰ δεῖ βοηθεῖν τῷ Φίλῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ μέχρι πόνου, καὶ ποῖα, idem sensisse quod Theophrastum in libro *de amicitia*³⁾. Ut enim hic parvam et tenuem turpitudinem vel infamiam subeundam esse dicebat, si ea re amico magna utilitas quaeri posset; ita quoque Favorinus tempestive laxato remissoque subtili justitiae examine indulgentiam adhibendam putabat. Cum his quodammodo cohaeret, quod tradit Gellius⁴⁾, Favorinum inter fratres aut amicos dissidentes idem fieri oportere censuisse, quod praecipit Solon in lege de dissensione in civitate facta, „ut qui in medio sunt utriusque partis benevoli, si in concordia annitenda parum auctoritatis quasi ambigui amici habuerint, tum alteri in alteram partem discedant, ac per id meritum viam sibi ad utriusque concordiam muniant. Nunc autem plerique, inquit, partis utriusque amici, quasi probe faciant, duo litigantes destituunt et relinquunt, deduntque eos advocatis malevolis aut avaris, qui lites animasque eorum inflamment aut odii studio

1) XVII. 19.

2) II. 1. 1. sq.

3) I. 3. 9, 21 sqq.

4) II. 12, ubi lex ipsa laudatur ex Aristotele.

suadet, quamvis id nec dicatur diserte, neque ullus alius Favorini liber commemoretur, eo sermone conscriptus ¹⁾).

II.

SCRIPTA HISTORICA.

Certiora supersunt et locupletiora testimonia, e quibus efficiatur, quid in historia Favorinus praestiterit. Qua tamen de re universe monendum, Favorinum non scripsisse historias proprie sic dictas, h. e. tales in quibus perpetua narratione gentis alicujus vel civitatis acta et fata exponantur, sed selectas atque adeo varii argumenti fuisse ejus historias, quales id temporis conscribi a sophistis solerent, *ποικίλαις ιστορίαις* Aeliani simillimas. Duo hujus generis scripta Favorino auctori tribuuntur, *Ἀπομνημονεύματα* et *Παντοδαπή ιστορία*, quibus tertium etiam additur. De singulis videamus.

1. Ἀπομνημονεύματα.

Horum minimum V fuisse libros constat e Diogene Laertio (Fragm. XIV, XV), qui alibi (Fragm. XVII) eosdem commentarios *Ἐπομνημάτων* nomine insignivit; minus recte, nisi sit error e scripturae compendio natus ²⁾).

1) Qui enim Favorinus *vetus orator*, suator Liciniae legis de sumtu minuendo, a Gellio XV. 8 laudari videtur, eum esse Arelatensem quis credat? Sed ne nomen quidem apud Gellium recte scribi putant, pro quo acutius quam probabilius Favonii nomen restituerunt, vel Fannii, vel etiam P. Augurini. Qua de re vid. Meyerus Oratt. Rom. fragm. ed. alt. p. 208.

2) Eodem modo *Ἀπομνημονεύματα* Xenophontea *Ἐπομνήματα* vocantur

Quum vero praeterea a nullo veterum commemorentur, vix quidquam statui de eorum argumento queat: nam Diogenes, ut collegit undecunque quae facerent ad vitas et placita philosophorum illustranda, ita ex Ἀπομνημονεύμασι Favorini nihil attulit, nisi ubi sermo sit de aliqujus philosophi vita, dictis scriptisque. Tamen si quid ex titulo colligendum, qui Xenophonteum exemplum refert, haud multum a vero aberraverimus, si conjiciamus Favorinum his libris id egisse, ut principum antiquitatis doctorum virorum dicta et facta et fata memorabilia consignaret. Hoc certum est, aliud opus fuisse Ἀπομνημονεύματα, aliud Παντοδαπὴν ἱστορίαν, de qua statim absolvam; id quod facile sibi persuadebit, qui comparaverit Diogenis Laertii locos II. 5. 38, et II. 5. 39, quorum priore illud, altero hoc opus laudatur. Quid, quod VIII. 1. 12 (Fragm. XXIII) utriusque commentarii simul afferuntur? Tamen utriusque operis fragmenta inter se conferenti apparebit, tantam esse amborum similitudinem, ut nisi adderetur titulus ad utrum referres nescires. Quae igitur sine libri titulo citantur tanquam Favorini, iis omnibus locum assignavi fragmentis Παντοδαπῆς ἱστορίας posteriorem.

a Moeride v. Ἐπιτελειος, ubi videatur Piersonus. Proprie autem ὑπόμνηματα dicuntur commentarii proprios in usus conscripti, συγγράμματα, ὅσα πρὸς οἰκίαν ὑπεσημειῶντο ὑπόμνησιν, — ὡς ἔλην τῶν οἰκείων συγγραμμάτων, ut verbis utar Ammonii Hermiae Περὶ ἔρμην. lit. AA. fol. 2. ed. Ald. Ἀπομνημονεύματα vero sunt commentarii memoriae rerum hominumve servandae gratia editi. — Illic ut redeam, docet Bastius Comment. palaeogr. p. 323, nomen ἀπομνημονεύματα scribi potuisse tali compendio, ut omnis discrepantia redeat ad praepositiones facillime commutabiles ἀπὸ et ὑπὸ.

2. Παντοδαπή ιστορία.

In titulo hujus operis scribendo neque inter se consentiunt nec sibimet ipsi constant veteres. Diogenes Laertius quum librum *alterum* (Fragm. XXI) et *octavum* (Fragm. XXII-XXIV.) laudet Παντοδαπῆς ιστορίας, et passim hoc nomine utatur, semel Favorinum ἐν Παντοδαπαῖς ιστορίαις testem citat (Fragm. XXXVIII). Sed multo minus sibi constat qui Stephani Byzantii Ἐθνικὰ in epitomen redegit, quippe qui promiscue laudet Παντοδαπὰς (Fragm. XLVI, XLVII), Παντοδαπὰς ιστορίας (Fragm. XLIX), Παντοδαπὰ (Fragm. XLVIII), librum *primum* Παντοδαπῆς ὕλης ιστορικῆς (Fragm. XX), cui titulo proxime accedit, qui est apud Photium, loco mox laudando, et in Etym. M. (Fragm. XLIV), ubi scribitur Περὶ παντοδαπῆς ὕλης. In tanta discrepantia titulum sequor usitatissimum. Accedit Gellius, qui Favorini familiaris varias librorum inscriptiones enumerans Παντοδαπὴν ιστορίαν, non ὕλην commemorat. Denique plurali numero legit Jul. Valerius, cujus haec sunt verba: „Sat tibi habeto Graecum Favorini librum, qui *omni genere historiae* superscribitur” (Fragm. XLIII). Qua inscriptione quum nihil sit absurdius, restituo *Omnigenae historiae*.

De hoc igitur opere, quo Favorinus collegisse videtur quae memorabilia et minus vulgo nota essent, partim ad grammaticam artem, ad historiam literariam, partim ad res gentium, ad geographiam, ad philosophiam denique spectantia, classicus est Photii locus ¹⁾, quem integrum adscribam. Agens enim de Ἐκλογαῖς Sopatri so-

1) Bibl. p. 103 b 1.

phistae: 'Ο δὲ τρίτος λόγος, inquit, συλλέγεται αὐτῷ ἐκ τῆς Φαβωρίνου Παντοδαπῆς ὕλης, ἔκ τε τοῦ ν καὶ τοῦ ξ καὶ καθεξῆς, πλὴν τοῦ τ μέχρι τοῦ ω· ἐν οἷς διάφοροι ἱστορίαι καὶ τῶν κατὰ τὰ ὀνόματα θέσεων αἰτιολογίαι καὶ τοιαῦτα ἕτερα. Ex quo quidem Photii testimonio effecerunt, praeter Kayserum ¹⁾ quoad sciam omnes, Παντοδαπὴν ἱστορίαν digestam fuisse κατὰ στοιχεῖον. Quam sententiam amplexus Car. Muellerus ²⁾: „Quae e libro octavo afferuntur, inquit, de Platone et Pythagora sunt; adeo ut in hoc libro ad literam π devenisse auctor videatur. Quodsi de eodem Platone etiam secundus liber citatur ³⁾, probabiliter pro ἐν β' scribendum ἐν η'." At scire equidem velim, unde colligi possit, litera π Favorinum enarrasse quae ad Platonem et Pythagoram pertinerent; quomodo non aliena sit ista ratio a Παντοδαπῆς ἱστορίας argumento? Equidem arbitror, literas istas ν, ξ, τ, ω non esse initiales nominum, quae his libris tractantur, sed ordinem indicare librorum, eodem modo quo Iliadis et Odysseae libros numerare veterum exemplo solemus. Quae si vere disputavi, sequitur, Παντοδαπὴν ἱστορίαν in XXIV libros fuisse dispertitam, quorum sex postremi, varias historias et disputationes de propositis rerum capitibus explanaverint ⁴⁾. Totidem libros Περὶ παντοδαπῆς ὕλης scripsisse dicitur Cotiaënsis Alexander ⁵⁾, qui quamvis junior sub idem tempus vixit, siquidem eo praecep-

1) l. l. p. 182. 2) Fragm. hist. III. p. 577. 3) III. I. 57.

4) Θέσεις κατὰ τὰ ὀνόματα sunt quaestiones finitae quae dicuntur, ad certas res et personas (ὀνόματα) pertinentes. Cf. Ernesti Lex. Technol. v. θέσεις.

5) Steph. Byz. v. Κοτιάειον, ubi ex duobus praestantissimis codicibus Meinekius reddidit κδ' pro τεσσαράκοντα δύο.

atque in patrociniis et in operis fori celebres, semperque se circum undique distrahentibus causis festinantes, non sedendum diutius ac nihil esse dubium dicebant, quin absolvendus foret, quem accepisse pecuniam nulla probatione sollemni docebatur. Sed enim ego homines cum considerabam, alterum fidei, alterum probri plenum, spurcissimaeque vitae ac defamatissimae, nequaquam adduci potui ad absolvendum. Jussi igitur diem diffindi; atque inde a subselliis pergo ire ad Favorinum philosophum, quem in eo tempore Romae plurimum sectabar, atque ei de causa atque de omnibus, quae apud me dicta fuerant, uti res erat, narro omnia; ac peto, uti et ipsum illud, in quo haerebam, et cetera etiam, quae observanda mihi forent in officio judicis, faceret me ut earum rerum essem prudentior. Tum Favorinus, religione illa contationis et sollicitudinis nostrae comprobata: Id quidem, inquit, super quo nunc deliberas, videri potest specie tenui parvaeque esse; sed si de omni quoque officio judicis praeire tibi me vis, nequaquam est vel loci hujus vel temporis; est enim disceptatio ista multijugae et sinuosae quaestionis multaque et anxia cura et circumspicientia indigens." His dictis, Favorinus priusquam ad ipsam rem venit, pauca quaestionum capita attingit, in quibus quaeri potest, num stricte debeat iudex se iudicis officio alligare et secundum illa tantum dijudicare, quae publice coram ipso aguntur. Deinde sic dicere pergit: "Sed de his et ceteris hujuscemodi iudicialis officii tractatibus et nos posthac, cum erit otium, dicere quid sentiamus conabimur, et praecepta Aelii Tuberonis super officio iudicis, quae nuperrime legi, recensebimus. Quod autem ad pecuniam pertinet, quam apud iudicem peti dixisti,

Sed ut per se quisque intelligit, quum in Παντοδαπῆ ιστορίᾳ omnia undecunque excerpta promiscue essent collocata, non posse fragmenta, quando non addatur libri numerus, in probabilem ordinem restitui; ita rationes reddam necesse est, cur Stephani locum, qui est v. Ἀλεξάνδρειαι, ad hoc opus referendum putaverim. Illic enim de ἔθνικῶ nomine vulgo haec leguntur: Δίδυμος παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ (Mein., τὸ West.) Ἀλεξανδρείτης. Φαβωρίνος δὲ ἐν τῷ Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην Φησί. Unde Favorinum scripsisse Κυρηναϊκὰ complures cum Vossio opinati sunt ¹⁾, quae tamen opinio nulla re commendatur. Contra alii verba corrupta esse judicarunt, alii etiam emendare studuerunt.

Quodsi Favorini scriptum Κυρηναϊκὰ a Stephano indicaretur, legi deberet vel ἐν τῷ Περὶ Κυρήνης, quo titulo Acesander et Theotimus usi sunt, vel ἐν τοῖς Κυρηναϊκοῖς; si Aristotelis exemplo Favorinus praeter historiam Cyrenensium totam rem publicam illustrasset, commentarium inscripsisset Περὶ Κυρηναίων πολιτείας. Neutra sententia recte dicitur Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως. Sic quocunque te vertas, medela opus est. Hanc sibi invenisse Bernhardy visus est corrigendo Περὶ Κυρηναϊκῆς πολιτείας ²⁾, idque interpretatur *de Cyrenaisica secta*, partem fuisse ratus vel appendicem τοῦ Περὶ Σωκρατικῶν. Sed neque hunc vocabuli πολιτεία usum vir clar. probavit, nec Περὶ Σωκρατικῶν Favorinus scripsisse traditur; qua de re sub finem hujus disputationis dicetur. Multo

1) In vulgari titulo acquiescens Thirigius quoque: „Non partem, inquit, παντοδαπῆς ιστορίας, verum si argumentum historiae hujus spectamus, peculiare potius quoddam opus constituisse puto,” Res Cyrenens. p. 5.

2) In annot. ad Suid. v. φαβωρίνος.

placitis aliquatenus recentioris Academiae scepsin conjunxisse. Quod ita intelligatur velim, ut recentioris Academiae decreta de cognitionis imbecillitate ipsi inservirent ad philosophiae placita inquirenda et explicanda; ut in iis acquiesceret, quae inquirenti ipsi probata fuissent; non ut, recentiores Academicos secutus, ceteros tantum impugnaret et omnem rerum scientiam tolleret. Omnino in Favorini philosophandi morem, atque in sophistica ejus studia ratio ista optime quadrabat, quippe quae tum subtili et captiosae dialecticae, tum speciosae orationis flumini et doctrinae ostentationi latum aperiret campum. Utrumque studium quum in unum coaluisset et alterum alteri responderet, intelligimus, quam merito ille, ut *πολυμαθῆς κατὰ πᾶσαν παιδείαν*, de omni re bene atque subito dixisse, idemque *Φιλοσοφίας μεστὸς, ῥητορικῆ δὲ μᾶλλον ἐπιθέμενος* existimatus sit.

quid dubitationis argumentum loci attendenti relinquatur, ipse Stephanus (Fragm. XX) curavit, quum de Attica *Τετράπολι* scribens dicat: *Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς καὶ Τετραπολίται, ὡς Φαβωρίνος ἐν πρώτῳ Παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς.*

Vellem simili modo expedire potuisse aliud fragmentum, in eadem epitome Stephani servatum. Nunc, tanquam pertineat ad opus singulare, seorsum est de illo dicendum.

3.

Ἐπιτομὴ τῆς Παμφίλης (P).

Apud Stephanum Byz. v. *Ῥοπεῖς* ante Meinekium sic legebatur: *ἔθνος, οὗ μέμνηται Φαβωρίνος ἐν ἐπιτομῇ δ' (τετάρτῃ) τῆς Παμφυλίας*, unde scripsisse Favorinus videretur librum, cujus titulus esset *περὶ Παμφυλίας*, quum alii, ante articulum distinguentes, *τῆς Παμφυλίας* ad *ἔθνος* referrent. Neutram harum lectionum veram esse vidit Meinekium, qui codicibus usus Rehdigerano et Vossiano restituit *ἐν ἐπιτομῇ δ' τῆς Παμφίλης*. „Rhompenses, inquit, Pamphyliae populum fuisse incompertum est; itaque consultius visum est meliorum librorum lectionem repraesentare, ex qua discimus Phavorinum Pamphilae commentarios historicos (Photius Bibl. 175 p. 119. in tpp. Suidae v. *Παμφίλη*) in compendium redegisse, in quo nihil inest, quod a Phavorini studiis alienum sit. idem post Phavorinum a Sopatro factum esse constat e Photii Bibl. 161 p. 103, 36.” Sunt sane quae viri clar. sententiae faveant; sed nec desunt, quae eidem adversentur. Utrumque ostendere hujus est loci.

aliunde promiscue compilante, urgere nolim; sed quanti olim fecerint Favorini cum libros tum scribendi genus, egregie arguunt praecepta et monita Phrynichi, caventis ne quis inductus auctoritate viri, qui omnium maxime λόγος ἄξιος inter Graecos videretur, in eadem vitia incideret, quae ille commisisset. Nec IV^{to} p. Ch. saeculo Favorini libros lectitare desierunt artis sophisticæ studiosi. Libanius certe sophistarum, qui aetate illa floruerunt, procul dubio longe princeps, ita scribit ad Castricium suum ¹⁾: Οὐκ ἄρα ὁ Χάρης μόνον ὑπισχνεῖτο μείζονα ἢν πράξειν ἔμελλεν, ἀλλὰ καὶ ὁ γενναῖος Καστρικίος ἐν τῷ Φῆσαι μὲν ποιήσειν λαμπρὸν ἔργον, ποιῆσαι δὲ οὐδαμῶς· καίτοι εἰ μὲν οὐκ ἦν σοὶ Φαβωρίνου βιβλία, τί χρῆν ἀπαργγέλλεσθαι; ὄντων δὲ, τί ψεύδεσθαι ἔδει καὶ Φίλον ἑξαπατᾶν, καὶ μὴν καὶ ἕτερον ἀδίκημα οὐ μικρὸν, τῷ μὴ πέμψαι βιβλία προθεῖναι τὸ μὴ ἐπιστεῖλαι. Τοῦτὶ γὰρ ἦν οὐδὲ ἀπολογεῖσθαι ἀνεχομένου τῷ τὰ δεινότατα πεπονθότι. Νῦν οὖν μοι δοκεῖς τριῶν ἐν γέ τι ποιήσειν, ἢ ἔργῳ τὰ ἐγκλήματα λύσειν, ἢ λόγῳ πείσειν, ὡς οὐκ ἀδικεῖς, ἢ τῇ σιγῇ μείζουσιν αἰτίαις ἐνέξεσθαι ²⁾.

Sexto saeculo, ut infra videbimus, pars saltem superfuit commentariorum, qui Favorini nomine laudantur, quippe a Sopatrosophista excerpta ³⁾; quod ipsum fortasse illorum interitum maturaverit. Quare non temere statuere mihi videor, quum Stephanum Byzantium, tum Joannem Stobaeum, quae e Favorini scriptis afferunt, ex ipso fonte hausisse, non adisse rivulos. Idem in S. Maximum atque recentiores valere negaverim. De scriptore Etymologici M. et Suida, quos, quae habent prae-

1) De quo cf. Epist. 1091 p. 520 ed. Wolf.

2) Epist. 1313. p. 612.

3) Phot. Bibl. ed. Bekk. p. 108^b 1.

redegit, haud certe titulo supra scripto Favorinus usus est. Scribere debebat: Ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλης ἱστοριῶν vel ὑπομνημάτων, pro quo ferri in grammatico possit, si neglecto nomine scripserit Ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλης. Sed ponamus vitium inesse in articulo, ne sic quidem ἐν ἐπιτομῇ δ' τῶν Παμφίλης recte dictum foret. Dicendum erat ἐν ἐπιτομῆς τῶν Παμφίλης (ἱστοριῶν, ὑπομνημάτων) δ', vel simili quodam modo: cuius rei ipse Stephanus in laudanda Lepidi ἐπιτομῇ exempla duo suppeditat, v. Σκοῦποι et v. Τέγεια. Itaque non quod probem Meinekianam lectionem, sed quod de vera lectione dubito, in libri inscriptione nihil mutavi. Nisi ἐπιτομῇ istud obstaret, crederem Παμφυλίας et Παμφίλης errore natum ex παντ. ὕλης. In epitome quidem Stephani hoc vel simili nomine semper fere laudatur Favorini Παντοδαπὴ ἱστορία. Nunc ἐπέχω.

III.

DISSERTATIONES SOPHISTICAE.

Ut seria et philosopha, ita ludicra etiam argumenta et nugatoria in orationibus Favorinus tractabat (cf. supra p. 43, 52). Huc pertinent ἄδοξοι ὑποθέσεις quas vocat Gellius¹⁾.

1. *Laudes Thersitae.*
2. *Laudes febris quartanae.*

De his libris quae pauca innotuerunt, a Gellio nar-

1) XVII. 12. Cf. p. 52.

suadet, quamvis id nec dicatur diserte, neque ullus alius Favorini liber commemoretur, eo sermone conscriptus ¹⁾).

II.

SCRIPTA HISTORICA.

Certiora supersunt et locupletiora testimonia, e quibus efficiatur, quid in historia Favorinus praestiterit. Qua tamen de re universe monendum, Favorinum non scripsisse historias proprie sic dictas, h. e. tales in quibus perpetua narratione gentis alicujus vel civitatis acta et fata exponantur, sed selectas atque adeo varii argumenti fuisse ejus historias, quales id temporis conscribi a sophistis solerent, *ποικίλαις ιστορίαις* Aeliani simillimas. Duo hujus generis scripta Favorino auctori tribuuntur, *Ἀπομνημονεύματα* et *Παντοδαπή ιστορία*, quibus tertium etiam additur. De singulis videamus.

1. Ἀπομνημονεύματα.

Horum minimum V fuisse libros constat e Diogene Laertio (Fragm. XIV, XV), qui alibi (Fragm. XVII) eosdem commentarios *Ἐπομνημάτων* nomine insignivit; minus recte, nisi sit error e scripturae compendio natus ²⁾).

1) Qui enim Favorinus *vetus orator*, suasor Liciniae legis de sumtu minuendo, a Gellio XV. 8 laudari videtur, cum esse Arelatensem quis credat? Sed ne nomen quidem apud Gellium recte scribi putant, pro quo acutius quam probabilius Favonii nomen restituerunt, vel Fannii, vel etiam P. Angurini. Qua de re vid. Meyerus Oratt. Rom. fragm. ed. alt. p. 208.

2) Eodem modo *Ἀπομνημονεύματα* Xenophontea *Ἐπομνήματα* vocantur

An scripta fuerit vehementer dubito. Gelliana tantum non omnia huic disputationi intexta leguntur supra p. 44 sqq.

7. Περὶ τῆς Σωκράτους βίτης (P).

Fueritne haec quoque scripta oratio an subito dicta, non memoratur diserte. Illud inde conjicio, quod ipsa verba Graeca affert Gellius (Fragm. LXVI), ex quo loco etiam titulum orationis effeci.

8. Περὶ γήρωσ.

Laudes senectutis hac disputatione praedicatae fuisse videntur, ut reliquiae arguunt apud Stobaeum maxime servatae (Fragm. LXVII—LXXI). Ἐπαινος igitur fuit.

Idem Stobaeus (Fragm. LXXII), superscripto lem-mate ΨΟΓΟΣ ΓΗΡΩΣ, Φαβαρίνου ἐκ τῶν κγ̄ hunc versiculum profert: Πολύς τοι μόχθος ἐν μακρῷ χρόνῳ. Literis κγ̄ quid faciendum sit, dubito an quisquam dixerit. Ut quod sentio eloquar, literae κγ̄ sunt compendiarum scriptura, quibus ipse ille Ψόγος indicatur sive Favorini dissertatio¹⁾

9. Κατὰ γήρωσ.

Quodsi placeat haec explicatio, manifestum nacti sumus testimonium, Favorinum non contempsisse morem sophistarum de eodem argumento in utramque partem disserendi. Quam rem attigimus supra p. 52.

1) Plura apud Stobaeum leguntur, ex Favorini scriptis deprompta, quae ex dissertationibus excerpta videntur. Sic Tit. XLIX. 48. eadem verba habes, quae Favorinum inter ingentes omnium clamores dixisse Gellius IX. 8. testatur. Hoc dubium est, iidemne fuerint dissertationibus illis tituli ac loci Stobaei, quibus indicantur.

2. Παντοδαπή ἱστορία.

In titulo hujus operis scribendo neque inter se consentiunt nec sibimet ipsi constant veteres. Diogenes Laertius quum librum *alterum* (Fragm. XXI) et *octavum* (Fragm. XXII-XXIV.) laudet Παντοδαπῆς ἱστορίας, et passim hoc nomine utatur, semel Favorinum ἐν Παντοδαπαῖς ἱστορικῆς testem citat (Fragm. XXXVIII). Sed multo minus sibi constat qui Stephani Byzantii Ἐθνικᾶ in epitomen redegit, quippe qui promiscue laudet Παντοδαπᾶς (Fragm. XLVI, XLVII), Παντοδαπᾶς ἱστορίας (Fragm. XLIX), Παντοδαπᾶ (Fragm. XLVIII), librum *primum* Παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς (Fragm. XX), cui titulo proxime accedit, qui est apud Photium, loco mox laudando, et in Etym. M. (Fragm. XLIV), ubi scribitur Περὶ παντοδαπῆς ὕλης. In tanta discrepantia titulum sequor usitatissimum. Accedit Gellius, qui Favorini familiaris varias librorum inscriptiones enumerans Παντοδαπὴν ἱστορίαν, non ὕλην commemorat. Denique plurali numero legit Jul. Valerius, cujus haec sunt verba: „Sat tibi habeto Graecum Favorini librum, qui *omni genere historiae* superscribitur” (Fragm. XLIII). Qua inscriptione quum nihil sit absurdius, restituo *Omnigenae historiae*.

De hoc igitur opere, quo Favorinus collegisse videtur quae memorabilia et minus vulgo nota essent, partim ad grammaticam artem, ad historiam literariam, partim ad res gentium, ad geographiam, ad philosophiam denique spectantia, classicus est Photii locus ¹⁾, quem integrum adscribam. Agens enim de Ἐκλογαῖς Sopatri so-

1) Bibl. p. 103 b 1.

phistae: 'Ο δὲ τρίτος λόγος, inquit, συλλέγεται αὐτῷ ἐκ τῆς Φαβωρίνου Παντοδαπῆς ὕλης, ἔκ τε τοῦ ν καὶ τοῦ ξ καὶ καθεξῆς, πλὴν τοῦ τ μέχρι τοῦ ω· ἐν οἷς διάφοροι ἱστορίαι καὶ τῶν κατὰ τὰ ὀνόματα θέσεων αἰτιολογίαι καὶ τοιαῦτα ἕτερα. Ex quo quidem Photii testimonio effecerunt, praeter Kayserum ¹⁾ quoad sciam omnes, Παντοδαπὴν ἱστορίαν digestam fuisse κατὰ στοιχεῖον. Quam sententiam amplexus Car. Muellerus ²⁾: „Quae e libro octavo afferuntur, inquit, de Platone et Pythagora sunt; adeo ut in hoc libro ad literam π devenisse auctor videatur. Quodsi de eodem Platone etiam secundus liber citatur ³⁾, probabiliter pro ἐν β' scribendum ἐν γ'." At scire equidem velim, unde colligi possit, litera π Favorinum enarrasse quae ad Platonem et Pythagoram pertinerent; quomodo non aliena sit ista ratio a Παντοδαπῆς ἱστορίας argumento? Equidem arbitror, literas istas ν, ξ, τ, ω non esse initiales nominum, quae his libris tractantur, sed ordinem indicare librorum, eodem modo quo Iliadis et Odysseae libros numerare veterum exemplo solemus. Quae si vere disputavi, sequitur, Παντοδαπὴν ἱστορίαν in XXIV libros fuisse dispersitam, quorum sex postremi, varias historias et disputationes de propositis rerum capitibus explanaverint ⁴⁾. Totidem libros Περὶ παντοδαπῆς ὕλης scripsisse dicitur Cotiaënsis Alexander ⁵⁾, qui quamvis junior sub idem tempus vixit, siquidem eo praecep-

1) l. l. p. 182. 2) Fragm. hist. III. p. 577. 3) III. l. 57.

4) Θέσεις κατὰ τὰ ὀνόματα sunt quaestiones finitae quae dicuntur, ad certas res et personas (ὀνόματα) pertinentes. Cf. Ernesti Lex. Technol. v. Θέσεις.

5) Steph. Byz. v. Κοτιάειον, ubi ex duobus praestantissimis codicibus Meinekius reddidit κδ' pro τεσσαράκοντα δύο.

tore usus est M. Antoninus ¹⁾. Ceterum de argumento et ratione horum voluminum satius est lectores ad fragmenta relegare.

Favorini autem aequales, quique aliquanto post vixerunt, Παντοδαπήν ἱστορίαν permagni fecisse, vel Sopatri exemplum probet, quem magnam ejus partem in epitomen redegissee ex Photio novimus. Neque alium librum, nisi forte Ἀπομνημονεύματα cogitanda sint, a Gellio (Fragm. LXII) indicari crediderim, ubi, Plinio Secundo vituperato, quod multa commenta in Democriti nomen dederit: „Sed id, inquit, quod Archytam Pythagoricum commentum esse atque fecisse traditur, neque minus admirabile neque tamen vanum aequae videri debet. Nam et plerique nobilium Graecorum et Favorinus philosophus, *memoriarum veterum exsequentissimus*, affirmatissime scripserunt, simulacrum columbae e ligno ab Archyta ratione quadam disciplinaque mechanica factum volasse.” Denique si tum operis fragmenta, tum Favorini studia attendamus, haud scio an, quod de Ἐκλογαῖς Sopatri judicium Photius tulit ²⁾, id jure ego de Παντοδαπή ἱστορίᾳ feram, quatenus saltem ex umbra corporis judicare de corpore ipso licet. Πολλὴν δὲ τὴν χρεῖαν τοῦτο δὴ τὸ Φιλοπόνημα τοῖς ἀναγινώσκουσι παρέχεται· εἰ γὰρ καὶ μύθων καὶ τεράτων ψευδῶν τε καὶ ἀπιθάνων, ὡς μοι καὶ πολλὰκις εἴρηται, οὐ καθαρεύει, ἀλλ' οὖν ἐν οἷς τε εἰς πολυμάθειαν ἐκ τοῦ ἐτοίμου συντελεῖ, καὶ πρὸς ἀρετὴν καὶ καλοκάγαθίαν πλεῖστα ἔστιν αὐτῶν ἀπανθίσασθαι, πρὸς τε τὸ ῥητορεύειν καὶ σοφιστεύειν — οὐκ ἐλαχίστην φέρει βροχήν, ἱκανὸν εἰς χρεῖαν καθέστηκεν.

1) Vid. Lehrs Quaest. epp. p. 8. 2) l. l. p. 105 a 5.

Sed ut per se quisque intelligit, quum in Παντοδαπῆ ἱστορίᾳ omnia undecunque excerpta promiscue essent collocata, non posse fragmenta, quando non addatur libri numerus, in probabilem ordinem restitui; ita rationes reddam necesse est, cur Stephani locum, qui est v. Ἀλεξάνδρειαι, ad hoc opus referendum putaverim. Illic enim de ἔθνικῶ nomine vulgo haec leguntur: Δίδυμος παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ (Mein., τὸ West.) Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρίνος δὲ ἐν τῷ Περὶ Κυρηναιικῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησί. Unde Favorinum scripsisse Κυρηναιικὰ complures cum Vossio opinati sunt ¹⁾, quae tamen opinio nulla re commendatur. Contra alii verba corrupta esse iudicarunt, alii etiam emendare studuerunt.

Quodsi Favorini scriptum Κυρηναιικὰ a Stephano indicaretur, legi deberet vel ἐν τῷ Περὶ Κυρήνης, quo titulo Acesander et Theotimus usi sunt, vel ἐν τοῖς Κυρηναιικοῖς; si Aristotelis exemplo Favorinus praeter historiam Cyrenensium totam rem publicam illustrasset, commentarium inscripsisset Περὶ Κυρηναιῶν πολιτείας. Neutra sententia recte dicitur Περὶ Κυρηναιικῆς πόλεως. Sic quocumque te veritas, medela opus est. Hanc sibi invenisse Bernhardy visus est corrigendo Περὶ Κυρηναιικῆς πολιτείας ²⁾, idque interpretatur *de Cyrenaiica secta*, partem fuisse ratus vel appendicem τοῦ Περὶ Σωκρατικῶν. Sed neque hunc vocabuli πολιτεία usum vir clar. probavit, nec Περὶ Σωκρατικῶν Favorinus scripsisse traditur; qua de re sub finem hujus disputationis dicetur. Multo

1) In vulgari titulo acquiescens Thirgius quoque: „Non partem, inquit, παντοδαπῆς ἱστορίας, verum si argumentum historiae hujus spectamus, peculiare potius quoddam opus constituisse puto,” Res Cyrenens. p. 5.

2) In annot. ad Suid. v. φαβωρίνος.

speciosior est Heckeri conjectura¹⁾, qui suspicatus, ut videtur, excidisse notam ε', corrigit Περὶ Κυρηναϊκῆς Πενταπόλεως. Mihi quum nescio quomodo ejusmodi opus a Favorino videatur alienius, aliud in mentem venit. Credo Κυρηναϊκῆς et depravatum esse et loco positum non suo. Scriptum olim in margine fuit Κυρηναίου, quod postea librarius in textum recepturus accommodavit ad vocabulum πόλεως vel πάλης; hoc enim in tribus codicibus, quorum Rhedigeranus et Vossianus optimae sunt notae, Meinekius invenit, addens: „nec πόλεως nec πάλης expedio.” Recte; nam quid sibi velit *Cyrenaica lucta*? Pertinebat autem Κυρηναίου ad versum priorem, ad nomen Ἐρατοσθένους, quem *Cyrenensem* fuisse nemo non novit, idque in hac ipsa epitome legitur v. Κυρήνη. Sic simul expedio quod et τοῦ Ἀλεξανδρίτης codices praebent et τὸ Ἀλεξανδρίτης. Verbo, debebat esse Ἐρατοσθένους τοῦ Κυρηναίου τὸ Ἀλεξανδρίτης. Adde quod duobus praeterea locis una cum hoc Eratosthene Favorinus in Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ laudatur, quorum alter est Stephani v. Αὐταριᾶται (Fragm. XLVII), alter Diogenis VIII. 1. 47. (Fragm. XXIV)²⁾. Jam vix opus est ut, quod restat, Περὶ πόλεως aut Περὶ πάλης, veram esse lectionem negem, quamquam in posteriore manifestum inest veteris ac genuinae scripturae indicium, quae fuit Περὶ π. ὕλης i. e. Περὶ παντοδαπῆς ὕλης (cf. Fragn. XLIV). Si cui mirum hoc compendium videatur, mirari fortasse desinet, ubi viderit infra, quo angulo latuerit adhuc titulus Κατὰ γήρας, quem ex Stobaeo protraxi. Denique, ne

1) In Schneidew. *Philol.* a. 1850. p. 420.

2) Cf. etiam Fragn. CXI.

quid dubitationis argumentum loci attendenti relinquatur, ipse Stephanus (Fragm. XX) curavit, quum de Attica *Τετράπολι* scribens dicat: *Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς καὶ Τετραπολίται, ὡς Φαβωρίνος ἐν πρώτῳ Παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς.*

Vellem simili modo expedire potuisse aliud fragmentum, in eadem epitome Stephani servatum. Nunc, tanquam pertineat ad opus singulare, seorsum est de illo dicendum.

3.

Ἐπιτομὴ τῆς Παμφίλης (?).

Apud Stephanum Byz. v. *Ῥοπεῖς* ante Meinekium sic legebatur: *ἔθνος, οὗ μέμνηται Φαβωρίνος ἐν ἐπιτομῇ δ' (τετάρτῃ) τῆς Παμφυλίας*, unde scripsisse Favorinus videretur librum, cujus titulus esset *περὶ Παμφυλίας*, quum alii, ante articulum distinguentes, *τῆς Παμφυλίας* ad *ἔθνος* referrent. Neutram harum lectionum veram esse vidit Meinekius, qui codicibus usus Rehdigerano et Vossiano restituit *ἐν ἐπιτομῇ δ' τῆς Παμφίλης*. „Rhompenses, inquit, Pamphyliae populum fuisse incompertum est; itaque consultius visum est meliorum librorum lectionem repraesentare, ex qua discimus Phavorinum Pamphilae commentarios historicos (Photius Bibl. 175 p. 119. intpp. Suidae v. *Παμφίλη*) in compendium redegisse, in quo nihil inest, quod a Phavorini studiis alienum sit. idem post Phavorinum a Sopatro factum esse constat e Photii Bibl. 161 p. 103, 36.” Sunt sane quae viri clar. sententiae faveant; sed nec desunt, quae eidem adversentur. Utrumque ostendere hujus est loci.

Photio teste, scripsit Pamphila *Συμμίκτων ιστορικῶν ὑπομνημάτων λόγους ἡ'*; teste Suida, *Ἱστορικὰ ὑπομνήματα ἐν βιβλίοις λγ'*. Vix dubium est, quin idem opus utrobique designetur, et verum librorum numerum Suidas tradat, siquidem Diogenes Laertius 1) Pamphilam laudat ἐν τῷ λβ' τῶν Ἱπομνημάτων. Ne putes autem hos Pamphilae commentarios a Sopatro excerptos, quod indicare Meinekius videtur. Ut enim Pamphilae Suidas tribuit *Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν τε καὶ ἐτέρων βιβλίων παμπλείστων*, ita alterum Sopatri *Ἐκλογῶν λόγον conflatum* narrat Photius 2) ex Pamphilae *Ἐπιτομῶν πρώτου λόγου καὶ καθεξῆς μέχρι τοῦ δεκάτου*, simili modo quo eundem consarcinasse vidimus tertium *Ἐκλογῶν λόγον* e Favorini *Παντοδαπῆ ὕλη*. Sed illuc revertor. Si igitur Favorinus quoque e scriptis Pamphilae *Ἐπιτομὴν* confecit, confecisse putandus est ex *Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν*. Jam vero Gellium memini, Favorini familiarem, duobus locis 3) laudare Pamphilae commentarios; fateor istiusmodi compendii argumentum non abhorruisse a studiis Favorini; sed vis horum argumentorum mihi tanta non est, ut in lectionis ambiguitate sive varietate acquiescens credam fuisse libros Favorini, qui *Ἐπιτομὴ τῆς Παμφίλης* inscriberentur. Fac fuisse, nonne credibile est optima quaeque a Favorino excerpta esse? Atqui quid tum Sopatro excerptum reliquit, qui pariter non mediocria nec vulgaria ac trita selegisse existimandus est? Denique — nolo enim urgere rem ipsam minus dignam mihi videri ingenio Favorini et eruditione — si Pamphilae commentarios in epitomen

1) V. 2. 36.

2) p. 103.

3) XV. 17. 23.

redegit, haud certe titulo supra scripto Favorinus usus est. Scribere debebat: Ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλης ἱστοριῶν vel ὑπομνημάτων, pro quo ferri in grammatico possit, si neglecto nomine scripserit Ἐπιτομὴ τῶν Παμφίλης. Sed ponamus vitium inesse in articulo, ne sic quidem ἐν ἐπιτομῇ δ' τῶν Παμφίλης recte dictum foret. Dicendum erat ἐν ἐπιτομῆς τῶν Παμφίλης (ἱστοριῶν, ὑπομνημάτων) δ', vel simili quodam modo: cuius rei ipse Stephanus in laudanda Lepidi ἐπιτομῇ exempla duo suppeditat, v. Σκοῦποι et v. Τέγεια. Itaque non quod probem Meinekianam lectionem, sed quod de vera lectione dubito, in libri inscriptione nihil mutavi. Nisi ἐπιτομῇ istud obstaret, crederem Παμφυλίας et Παμφίλης errore natum ex παντ. ὕλης. In epitome quidem Stephani hoc vel simili nomine semper fere laudatur Favorini Παντοδαπὴ ἱστορία. Nunc ἐπέχω.

III.

DISSERTATIONES SOPHISTICAE.

Ut seria et philosopha, ita ludicra etiam argumenta et nugatoria in orationibus Favorinus tractabat (cf. supra p. 43, 52). Huc pertinent ἀδοξοὶ ὑποθέσεις quas vocat Gellius¹⁾.

1. *Laudes Thersitae.*
2. *Laudes febris quartanae.*

De his libris quae pauca innotuerunt, a Gellio nar-

1) XVII. 12. Cf. p. 52.

65
36
h
1

...ane multa et non
...xit."
...referenda est a
...tamen nullum

... restituit Kayserus,

...magis serium ar-
...petitum erat, duas

...
...

... quibus gladiatorum ²⁾
... vel defendit. Ceterum
...notitiam debemus
... *ἀγῶνι γυμνασίου τε καὶ*

...primum

...

...thiacos Graece Favorinus
... Latine servavit Gellius
...tionem vocat ⁴⁾.

...generare, id temporis gladiatorum
...reprehendit Dio Chryso-
... 401 Emp.
... 32.

An scripta fuerit vehementer dubito. Gelliana tantum non omnia huic disputationi intexta leguntur supra p. 44 sqq.

7. Περὶ τῆς Σωκράτους βώμης (P).

Fueritne haec quoque scripta oratio an subito dicta, non memoratur diserte. Illud inde conjicio, quod ipsa verba Graeca affert Gellius (Fragm. LXVI), ex quo loco etiam titulum orationis effeci.

8. Περὶ γήρωσ.

Laudes senectutis hac disputatione praedicatae fuisse videntur, ut reliquiae arguunt apud Stobaeum maxime servatae (Fragm. LXVII—LXXI). Ἐπαινος igitur fuit.

Idem Stobaeus (Fragm. LXXII), superscripto lem-mate ΨΟΓΟΣ ΓΗΡΩΣ, Φαβωρίνου ἐκ τῶν κγ̄ hunc versiculum profert: Πολύς τοι μόνθος ἐν μακρῷ χρόνῳ. Literis κγ̄ quid faciendum sit, dubito an quisquam dixerit. Ut quod sentio eloquar, literae κγ̄ sunt compendiarum scriptura, quibus ipse ille Ψόγος indicatur sive Favorini dissertatio¹⁾

9. Κατὰ γήρωσ.

Quodsi placeat haec explicatio, manifestum nacti sumus testimonium, Favorinum non contempsisse morem sophistarum de eodem argumento in utramque partem disserendi. Quam rem attigimus supra p. 52.

1) Plura apud Stobaeum leguntur, ex Favorini scriptis deprompta, quae ex dissertationibus excerpta videntur. Sic Tit. XLIX. 48. eadem verba habes, quae Favorinum inter ingentes omnium clamores dixisse Gellius IX. 8. testatur. Hoc dubium est, iidemne fuerint dissertationibus illis tituli ac loci Stobaei, quibus indicantur.

10. Περὶ εὐχῆς.

Memoratur a Phrynicho (Fragm. LXXIII). Fortasse similitudo huic orationi fuit cum disputatione Maximi Tyrii, qui vulgaria vota ac preces quum carpat, philosophiam dicit τὸ μόνον εὐχεσθαι ἐπιστάμενον; cui preces sunt ὁμιλία καὶ διάλεκτος πρὸς τοὺς θεούς περὶ τῶν παρόντων, καὶ ἐπιδείξεις τῆς ἀρετῆς; cui adeo Socratis vita fuisse videtur μεστὴ εὐχῆς ¹⁾.

11. Περὶ ἰδεῶν.

Testis iterum Phrynichus (Fragm. LXXIV). Utrum universe de ideis, an praecipue de ideis Platonis Favorinus egerit, non apparet. Hoc veri est similis. Cf. p. 56.

12. Περὶ τῆς δημῶδους σωφροσύνης.

Haec primae editionis lectio deinde sic corrupta est, ut pro δημῶδους legeretur Δημάδους, quod quid sibi velit me nescire fateor: nam de Demade oratore id accipere et re vetamur et nomine, quod Δημάδου postulabat. Antiquum et genuinum δημῶδους, in quo jam Pauwio *lenocinia inesse* videbantur, invito Lobeckio recepi. Rem ipsam ne quis miretur, τὴν δημῶδη σωφροσύνην Plato commemorat ²⁾.

13. Περὶ τῆς Ὀμήρου Φιλοσοφίας.

Titulum suppeditat Suidas, fragmentum non superest. Fortasse e philosophorum numero eximi Homerum Fa-

1) Dissert. XI p. 125 sq. ed. Davis.

2) De Legg. IV p. 710 A.

vorinus noluit, cujus aetate jam invaluerat opinio, fabulis, quae de diis deabusque ferrentur, altius quid subesse quam vulgo videretur. Neque abs re esse puto conferre, quod de Anaxagora testatur Favorinus (Fragm. XXVI): Δοκεῖ πρῶτος τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ἀποφύνασθαι εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, quam rem pluribus persecutus sit Metrodorus Lampsacenus. Ceterum idem argumentum Maximus Tyrius tractavit ¹⁾.

14. Περὶ Σωκράτους καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἐρωτικῆς τέχνης.

Thema tritum et commune sophistarum, de quo Maximus Tyrius disputat ²⁾, hoc agens, ut Socratis in juvenes amorem honestum sanctumque fuisse ostendat. Neque est quod alio consilio ductum esse Favorinum putemus, quum de Socratis ejusque aequalium ἐρωτικῆ τέχνῃ dissereret. Certe si attendimus scripta Favorini (Fragm. LXVI. LXXXVI.) ³⁾, dubium esse non potest, quin magni fecerit Socratis doctrinam ejusdemque sit vitam ac mores admiratus. Quod autem in deperditis scriptis Galeni commemoratur liber πρὸς Φαβωρίνον κατὰ Σωκράτους, eo non probatur quidem hunc Galeni librum ἀντιγραφήν fuisse adversus dissertationem Favorini, sed probabiliora fiunt, quae modo de hujus argumento dicebam.

15. Περὶ Πλάτωνος.

De studio, quo Platonem Favorinus persecutus est, dixi p. 56. Ad Platonem pertinent Frasm. V. VI.

1) Dissert. XXXII.

2) Dissert. XXIV—XXVII.

3) Cf. Philostr. p. 490 (12, 8).

XIII. XIV. XXII. XXIX. XXX. LI. LXV. LXVII.
LXXXV.

Denique ad sophisticas dissertationes referenda videtur quae inscripta fuit

16. Περὶ τῆς διαίτης τῶν Φιλοσόφων.

Ceterum nec de hac dissertatione, quae aequae ac superiores a Suida solo commemoratur, nec de ceterarum multis affirmari posse, fuerintne revera orationes sophisticae an philosophae commentationes, res ipsa loquitur. Tanta est testimoniorum penuria, ut haud facile certum ex argumentis iudicium ferri possit. Sic fortasse et ego in his dum cupio meliora, deteriora sequor.

IV.

OPERA PHILOSOPHA.

1. Πυρρώνειων τρόπων λόγοι 1).

Si Philostratum audimus 1), prae aliis Favorini libris bene scripti fuerunt οἱ φιλοσοφούμενοι τῶν λόγων, ὧν ἄριστοι οἱ Πυρρώνειοι. Ejusdem operis laudes praedicans Gellius 2), ubi de Pyrrhoneorum σκέψει agit: «Super qua re, inquit, Favorinus quoque subtilissime argutissimeque decem libros composuit, quos Πυρρώνειων τρόπων inscribit.» De ordine, quo τρόπους illos exposuit, Diogenes Laertius 3): Τὸν ἕνατον, inquit, Φαβωρίνος ὄγδοον, Σέξτος δὲ καὶ Αἰνεσίδημος δέκατον, ἀλλὰ καὶ τὸν δέκατον Σέξτος ὄγδοον φησι, Φαβωρίνος δὲ ἕνατον. Singulos igitur τρόπους

1) p. 491 (13, 8).

2) XI. 5.

3) IX. 11. 87.

singulis libris interpretatus est; nam commentarium fuisse, quo decem illi modi explicarentur, quibus rerum scientiam omnem tollebant Pyrrhonei, non temere affirmare mihi videor. Novinus praeterea e Philostrato, Favorinum in hoc opere contendisse, Pyrrhoneos, quamvis in omnibus rebus iudicium cohiberent, potuisse tamen iudicis officium obire ¹⁾).

Ceterum Plutarchum quoque, quem quidem Pyrrhoneis annumeraverit nemo, cum in aliis libris de horum doctrina disseruisse, tum scripsisse commentarium *Περὶ τοῦ Πυρρῶνος δέκα τρόπων*, ex indice ejus librorum videmus ²⁾).

Sequatur jam commemoratio opusculorum, quae laudat Galenus in libello adversus Favorinum scripto, *Περὶ ἀριστῆς διδασκαλίας*. Exposuit in illis de facultate cognoscendi, ita tamen ut inconstantiae incusaretur. Scripsit autem in usum discipulorum et interpretis potissimum partes egit, ipse quidem sententiam effatus, sed hortatus alumnos, ut ex contrariis invicem quas putarent veriores eligerent. Cf. p. 54-56.

2. Πλούταρχος ἢ περὶ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς διαθέσεως.

Galeno teste, hoc libello Favorinus visus est concedere, quod alibi negavit, εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν, vel ut ipse dixit, *καταληπτόν*. Vide porro *Fragm. LXXVI-LXXIX*.

1) l. l. τοὺς Πυρρῶνείους ἀρετικὸς ὄντας οὐκ ἀραιεῖται καὶ τὸ δικάζειν δύνασθαι.

2) Fabric. *Bibl. Gr.* Vol. V. p. 169 ed. Harl.

3. Πρὸς Ἐπίκτητον.

Formam retulit dialogi, in quo disputans inducebatur cum Epicteto Onesimus, Plutarchi servus; quali persona inducenda philosophus aulicus per jocosum satis amarum risisse austerum Stoicum videtur, qui antea et ipse serviisset. Epicteti partes adversus Favorinum suscepisse Galenum puto in libello deperdito, qui inscriptus fuit Ἐπικτήτου πρὸς Φαβρίων¹⁾.

4. Ἀλκιβιάδης.

Hic liber, quem post superiores scriptum esse Galenus tradit, unde nomen duxerit non apparet, nisi idem intelligendus sit Alcibiades, qui Photio²⁾ est Favorini aequalis εἰς τῶν εἰς τὴν Φυλακὴν τεταγμένων τοῦ Ἀδριανοῦ, cui suam Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγῶν Trallianus Phlegon dedicavit. Utut est, non crediderim datum nomen imitatione dialogorum qui Platoni tribuuntur. De argumento libri hoc constat ex Galeno: Καὶ τοὺς ἄλλους Ἀκαδημαϊκοὺς ἐπαινεῖ, προσχωροῦντας μὲν ἑκατέρω τῶν ἀντικειμένων λόγων, ἐπιτρέποντας δὲ τοῖς μαθηταῖς αἰρεῖσθαι τοὺς ἀληθεστέρους. Ἄλλ' ἐν τούτῳ μὲν εἶρηκε πιθανὸν ἑαυτῷ φαίνεσθαι μηδὲν εἶναι καταληπτὸν, ἐν δὲ τῷ Πλουτάρχῳ συγχωρεῖν ἕοικεν, εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν. Fuerit igitur Ἀλκιβιάδης ἕλον illud βιβλίον, quo demonstrare Favorinus studuit, μηδὲ τὸν ἥλιον εἶναι καταληπτὸν³⁾. In

1) Galen. Περὶ ἰδίων βιβλίων λόγος. P. IV. p. 367.

2) Bibl. p. 83 b 25.

3) Si sol est *aliquid* et *καταληπτὸν nihil*, neque *sol* *καταληπτός* sit necesse est. Cur igitur cum Kaysero l. l. p. 183 credamus, peculiari libro ab *Alcibiade* diverso hoc demonstratum esse, μηδὲ τὸν ἥλιον εἶναι *καταληπτὸν*?

hoc autem similibusque opusculis, quamvis a Galeno jure fortasse vituperatis, rerum physicarum peritiam, qua excelluisse Favorinum dictum est p. 59, imprimis eluxisse, conjicere licet.

5. Πρὸς Ἀδριανὸν
6. Πρὸς Δρύσωνα
7. Πρὸς Ἀρίσταρχον
- } περὶ τῆς καταληπτικῆς Φαντασίας.

Omnes inscriptos fuisse Περὶ τῆς καταληπτικῆς Φαντασίας diserte Galenus testatur. Sintne aequalium nomina an secus, quis dixerit? Quamquam non mirum, si de *Hadriano* Imperatore cogitandum, nomen autem Δρύσων corruptum sit¹⁾. De consilio scriptoris Galenus: Καὶ καθ' ὅλα γε αὐτὰ γενναίως ἀγωνίζεται πειρώμενος ἐπιδεικνύει τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἀνύπαρκτον.

V.

Γνωμολογικά.

Studebat et solebat Favorinus, ut vidimus p. 62, sententiose dicta sive γνώμας ita adhibere, ut in vitae usum conferret. Cui quidem studio debentur fortasse Γνωμολογικά, quae edidisse traditur a Suida et excerpisse videtur Stobaeus²⁾. Has γνώμας, sive ad Γνωμολογικά sive alio pertinuerunt, quam diligentissime potui

1) Tuetur tamen, fortasse e codice Flor., Kayserus lectionem Δρύσωνα contra Fabric. Δύσωνα.

2) S. Maximus dubito an ipsos Favorini Commentarios legerit. Quod partim easdem quas Stobaeus, γνώμας commemorat, partim alias, id ita explico, ut integro Stobaei exemplari eum usum esse credam.

collectas in extremis hujus dissertationis paginis descriptas dabo ¹⁾).

Superest ut de iis dicam libris, quos Favorino vel antiqui vel recentiores falso tribuerunt.

Jam Philostrati ²⁾ aetate libellus circumferebatur *Πρόξενος* inscriptus, qui nomen Favorini mentiebatur. Qua fraude nescias fere utrum voluerit scriptor maculam Favorino adspargere, an, quod magis placet, ut quaestum faceret librarius, clarissimi Sophistae nomine abuti. Sed fefellit fraudatorem opinio, si quid e Philostrati judicio statuendum, qui, τὰ μὲν δὴ ἐς Πρόξενον, inquit, μήτ' ἂν ἐνθυμηθῆναι τὸν Φαβωρίνου ἠγάμεθα μήτ' ἂν συνθεῖναι, ἀλλ' εἶναι τὰῦτα μαιρακίου Φρόντισμα μεθύοντος, μᾶλλον δὲ ἐμοῦντος.

Multo difficilior atque impeditior quaestio est de oratione *Corinthiaca* falso Dioni Chrysostomo adscripta, quam Favorino vindicare majore ingenii acumine et eruditione quam argumentorum pondere et probabilitate Emperius studuit ³⁾. Quod ostendere quamvis sit difficillimum, tamen hujus loci esse arbitror.

Hoc igitur Emperio concedo, quod praeter illum Grauertus ⁴⁾, Niebuhrius ⁵⁾ et Geelius ⁶⁾ censuerunt, ab-

1) Leguntur inde a *Fragm. CIII—CXIV*.

2) p. 491 (13, 3). 3) *Opusc.* p. 20—34.

4) In thesi post disputationem Aesopeam proposita, ut Geelius monuit, *Bibl. crit. nov.* V. p. 582.

5) *Hist. Rom.* I. p. 118. Niebuhrius abjudicatam Dioni orationem esse Musonii putavit, vel hujus certe nomine circumlatam; argumenta non attulit. Cf. Geelius l. l. et *Comment. de Dion. oratt.* p. 341.

6) *Utroque loco laud.*

judicandam esse Dioni orationem Corinthiacam, quia quae ibi leguntur ab hujus oratoris vita moribus, dicendi ratione abhorrent; sed eundem affirmantem, quadrare ea omnia in Favorinum, ita falli existimo, ut pleraque a Favorino aliena judicem; id quod Emperius ipse sensisse videtur¹⁾, significavit humanissime Geelius²⁾. Praecipua argumentationis suae capita petit ille ex loco, qui est³⁾ inde a verbis *Εἰ δέ τις οὐ Λευκανὸς ὄν, ἀλλὰ Ῥωμαῖος* usque ad *βλέπων εἰς τοῦτον*, quae nobis deinceps spectanda sunt. Quum nullum adsit certum iudicium, ex quo quando sit habita haec oratio constet, id ipsum observans Emperius (p. 28), *τὸν προστάτην*, quem orator *ἔπεισεν ἀποκλίνειν πρὸς τὰ τῶν Ἑλλήνων*, conjicit esse Hadrianum Imperatorem. At non solum Hadrianus, sed ceteri deinceps Imperatores usque ad Diocletianum fere omnes, cum ipsi literas Graecas prae Latinis coluerunt, tum illarum studio praecipue faverunt, ut sicubi de Graecissante Imperatore sermo est, non debeat unus Hadrianus intelligi. Quid, quod Hadrianus non Imperator demum, sed jam *puer* ad literarum Graecarum stu-

1) Sic enim scribit p. 21: „Conatus sum orationem a Dione abjudicantem alii auctori addicere. Quod si mihi hactenus cesserit, ut aliquam veri speciem conjecturae meae conciliem, egregie mecum actum existimabo. Nam persequenda erant vestigia rara, nec ea satis expressa, quoniam ejus, quem in Dionis locum substituturus eram, etsi scriptoris haud ignobilis, nulla tamen, ad quae Corinthiaca exigatur, ingenii monumenta exstant.”

2) Annot. in Dion. Chrys. oratt. p. 342, ubi: „Quo magis amplector sententiam Emperii, qui si satis probare nondum potuit Favorinum Corinthiacae scriptorem esse, ea certe sagacissime conjecit, quae redarguere difficile sit.”

3) Ed. Morell. p. 461, ed. Emperii p. 528.

dium est adductus? Quippe qui, ne repetam quae attuli p. 2, neglectas a se Latinas literas colere demum coepit, cum quaestor in senatu orationem Imperatoris pronuntians derisus esset¹⁾. Ipse vero Imperator aequales suos ut Graecis litteris operam navarent et exemplo est hortatus et re adjuvit. Adde quod ejusmodi jactatio ut non potuit non offendere Imperatorem, qui esse et videri omnibus in rebus primus gestiebat, ita pugnat cum prudentia et cauta moderatione, qua erga Hadrianum usum esse Favorinum vidimus p. 20 sq.

Quae omnia si qui levia putent et sic explicanda, ut Favorinus praeceptor fuerit adolescentis Hadriani, hic autem Imperator gratum animi sensum interdum ob ambitionem suppresserit, ii vereor ut quidquam proferant nisi conjecturam inanem. Quid enim? Num probabile, hujus rei memoriam ita jam pridem fuisse extinctam vel exigui momenti habitam, ut qui de Hadriano et de Favorino scripserunt, omnes ignorarint vel narrare supersederint? Accedit aliud. Mortuus est Hadrianus annum agens sexagesimum tertium²⁾ a. 138; at Favorinum a. 143 in vivis fuisse certo constat (p. 22 sq.). Ergo Favorinus nisi decrepitus senex obierit, vix potuit esse Hadriano puero vel adolescenti literarum Graecarum praeceptor.

Paulo diutius in hac quaestione tractanda ideo sum moratus, quod in ea, ut ita dicam, rei cardo versari videtur. Nam si *προστάτης* de Imperatore Hadriano accipiendum est, hunc autem Favorinus dici non potuit

1) Ael. Spartian. III.

2) Clinton F. R. p. 126. Magis etiam faveret sententiae nostrae lectio vulgaris apud Spartian. l. l. XXV. s. f., qua a^o aetatis LXXIII Hadrianus obiisse traditur.

πεῖσαι ἀποκλίνειν πρὸς τὰ τῶν Ἑλλήνων, eequem alium Imperatorem permoverit? Sequitur, orationem Corinthiacam non esse Favorini. Tamen ne subterfugere cetera videar neve quid dubii restet, quae porro afferuntur quoad potero examinabo.

Favorini aetate non valuit in Corinthios, quod dicit orator: Ἕμεῖς ἐστε νῦν τὸ δὴ λεγόμενον πρῶρα καὶ πρῦμα τῆς Ἑλλάδος. Valuit in Athenas, quibus omni modo Hadrianus veterem dignitatem ac gloriam reddere studuit ¹⁾.

Veniamus ad argumentum orationis. Argumentum Corinthiacae hoc est. Corinthii rumoribus adversis, sed iis, ut auctor contendit, falsis ducti, statuum ejus, propter facundiam viri et philosophiae studium in publica bibliotheca collocatam, e medio sustulerant ²⁾. Quales vero isti rumores fuerint, nec difficile est perspicere et jam pridem perspexit Reiskius. Incusabatur quoddam ejus Romae commissum libidinosum flagitium ³⁾. Conjungit haec Emperius cum narratione Philostrati de Favorini statua ab Atheniensibus eversa. Sed conferenti quae supra disputavi p. 20, aliam rem ab oratore spectari patebit, aliam a Philostrato. Ilius statuum Corinthii dejecerunt ob falsam libidinosi flagitii criminatationem, Favorini Athenienses ὡς πολεμιατάτου τῷ αὐτοκράτορι, a quo immunitatem petierat ἀρχιερείας. Sic non eadem res utrobique respicitur; quae si fuit, mirum profecto, quod Corinthiorum Philostratus nullam facit mentionem. Quid, quod orator ab Imperatore falsa cri-

1) Cf. Clinton p. 108, 110, 124, supra p. 2.

2) Emperius p. 24.

3) Emperius p. 27.

minatione absolutus est 1); Favorino contra *ἀτελεία* denegata? Quae autem jactavit gloriabundus orator, fore ut ignominia notarentur inter Graecos Corinthii, quod cujus statuam hi dejecissent, omnes illi non solum exciperent libenter, sed legatos ad eum mitterent, tribuerentque ei honores ac statuas ponerent 2); — haec num palam orator dixisset, si in omnium Graecarum civitatum principe, Athenis, ipsius statuam evertissent?

Nec favent Emperii sententiae, quae de se ipse orator testatur. „*Ἐquitὲμ Ῥωμαίων ἑαυτὸν ἀποκαλεῖται.*” — At esto eques Romanus: unde Favorinum constat huic ordini fuisse adscriptum? Videri vult orator οὐδὲ τὴν φωνὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν διαίτην καὶ τὸ σχῆμα τῶν Ἑλλήνων ἐξήλωκώς, καὶ τοῦθ' οὕτως ἐγκρατῶς καὶ περιφανῶς, ὡς οὔτε τῶν πρὸ αὐτοῦ Ῥωμαίων, οὔτε τῶν καθ' αὐτὸν Ἑλλήνων (εἴρησεται γὰρ) οὐδὲ εἷς — καὶ τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα καὶ πάνθ' ἀπλῶς προίεμενος, ἵν' αὐτῷ περιῆ ἔν ἀντὶ πάντων, Ἑλληνι δοκεῖν τε καὶ εἶναι 3). Videri talis Favorinus non potuit, qui civis Romanus ut erat, ita cupiebat haberi (p. 11); qui in Graecas literas propensior, Latinarum et studiosissimus fuit et peritissimus (p. 24 sqq.). Quod autem orator barbarorum haud paucos a se adductos ait ut secum philosopharentur, et paulo post, effecisse se apud Celtas, ἵνα μηδὲ τῶν βαρβάρων μηδεὶς ἀπογιγνώσκῃ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, id fateor non potuisse de se praedicare Dionem, sed nego *voluisse* Favorinum, quippe qui Arelate, Celtarum civitate, natus Celtam se

1) Cf. Emperius p. 27. not. 4. fin.

2) Orat. Corinth. ed. Morell. p. 464, Emper. p. 531.

3) p. 461 Mor., p. 528 Emp.

ipse profiteretur (p. 10. 21.); imo *potuisse* nego, si recte tradit Avienus¹⁾ olim Graecos Arelaten incoluisse, et si vere conjicio, in hoc *celeberrimo emporio* jam Strabonis aetate ob vicinam Massiliam Graecas literas invaluisse (p. 10, 12); quamquam, deducta colonia Romana, Latinas quoque *ibidem* non neglectas fuisse apertum est²⁾. Verbo, Hadriano imperante nec Arelatenses nec omnino Galliae Narbonensis incolae poterant aliquo jure barbari appellari. Celtarum autem nomen ut latissime patuit³⁾, ita orator, quisquis fuit, nusquam Celtas cives suos dicit.

Ceterum quae de Favorini ratione dicendi Emperius disputavit, sunt ea verissima et conveniunt simul in orationem Corinthiacam. Atqui genus illud dicendi non unius Favorini proprium, sed commune artis fuit. Recte enim Emperius ipse monuit (p. 23): "*Est communis quaedam hujus sophisticae indoles, etsi genera ejus diversa agnoscantur, tam signata et expressa ut nequeat ignorari; et quoniam ad alia quoque litterarum genera aliquid coloris illius sophistici redundavit, hoc uno indicio plerumque judicari licet, quid ante Hadrianum scriptum sit, quid postea.*"

His maxime causis adductus Corinthiacam orationem Favorino tribuere dubito. De ceteris libris eidem abju-

1) Or. mar. vs. 679. (*Poet. Lat. min. Wernsd. V. P. III*):

*Arelatus illic (ad Rhodanum) civitas attollitur
Theline vocata sub priore saeculo,
Grajo incolente.*

2) P. Clodius Quirinalis *Arelatensis*, cujus meminit Suetonius in indice clarorum rhetorum, memoratur ab Eusebio Chron. II., ut qui jam anno p. C. 46 Romae insigni cum laude docuerit.

3) Cf. Kayserus Annot. ad Philostr. p. 576 (80, 26).

dicandis jam dicturo multo esse breviorē licebit, si-
quidem originem, ut ita dicam, illi debent locis vete-
rum male scriptis vel male lectis. Mitto Ἐπιτομὴν τῆς
Πικυφίλης, de qua hoc saltem ostendi, certi quid vix
posse statui; mitto Περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, quem librum
evici librariorum negligentia Favorino obtrusum esse;
porro dissertationem, qua Favorinum de industria demon-
strasse *ne solem quidem καταληπτὸν esse* Kayserus putavit
(cf. p. 90); sed idem hic per errorem finxit Favorinum
libri alicujus Περὶ Σωκρατικῶν scriptorem ¹⁾, eique fidem
habuit Bernhardy ²⁾. Qui locum Diogenis Laertii ³⁾, quem
laudat Kayserus, inspexerit, Phaniae commentarium fuisse
agnoscet. — Qui ex alio Diogenis loco ⁴⁾ collegerat, li-
brum Favorini prodūisse, cui titulus Μητρῶν, Vossium
dico, hic dudum refutatus est a Casaubono: prava enim
verborum interpunctio fraudi viro egregio fuerat. —
Denique, quod ait Kayserus ⁵⁾: „Isagoge ad geogra-
phiam fuerint προτεχνολογήματα ἔθνικῶν. cf. Steph. Byz.
s. v. Αἰθίοψ;” id falsum esse Westermannus probavit,
quum Ἐθνικὰ eorumque προτεχνολογήματα ipsi Stephano
vindicaret ⁶⁾.

1) p. 183.

2) Ad Suid. v. φαβωρίως.

3) VI. l. 8.

4) II. 5. 40.

5) l. l. p. 182.

6) Praef. Steph. Byz. p. V sq.

FAVORINI

QUAE SUPERSUNT.

I.

COMMENTARI GRAMMATICI (?).

1. Macrob. *Saturn.* II. 14. Nux terentina dicitur, quae ita mollis est, ut vix attrectata frangatur. De qua in libro *Favorini* sic reperitur: *Item quod quidam Tarentinas oves vel nuces dicunt, quae sunt terentinae a tereno, quod est Sabinorum lingua molle: unde Terentios quoque dictos putat Varro ad Libonem primo.*

Idem tamen Varro R. R. II. 2. 18 *Tarentinas* lanas, ut oves Columella VII. 2. 3, commemorat. Nuces terentinae esse a Plinio H. N. XV. 9 dicuntur „digitis fragili putamine.” At ibidem XV. 24 sermo est, de *Tarentinarum* nucum duobus generibus, „fragili putamine.” Satis apparet, utroque loco easdem nuces significari atque adeo vocabulum similiter scribendum esse.” Altero *terentinarum* legi maluit L. Janus, quem vide ad Macrobbii l. l. p. 347. Videntur autem *terentinae* illae nuces a *Tarentinis* castaneis, quae ad idem genus fructuum referuntur, distinguendae; id quod fortasse Favorinus quoque voluit. Certe Plinio teste l. l. 25.: „Tarentina (castanea) minus tractabilis. Patria laudatissimis Tarentum, et in Campania Neapolis.”

II.

SCRIPTA HISTORICA.

I.

Ἀπομνημονεύματα.

E libro I.

2. Diog. Laert. I. 4. 79. Γέγονε καὶ ἕτερος Πιττακὸς νομοθέτης, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Ἀπομνημονευμάτων πρώτῳ καὶ Δημήτριος ἐν Ὀμωνύμοις, ὃς καὶ μικρὸς προσηγορεύθη.

De hoc Pittaco dubito an praeterea quidquam memoriae sit proditum. Edonum regis Ὀμωνύμου mentionem facit Thucydides IV. 107.

3. Diog. Laert. II. 5. 23. Καὶ Πυθῶδε ἐλθεῖν (Σωκράτην) Ἀριστοτέλης Φησὶν· ἀλλὰ καὶ εἰς Ἴσθμόν, ὡς Φαβωρίνος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων.

Auctor Plato Criton. p. 52 B: Οὐκ ἐπὶ θεωρίαν πάποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἄπαξ εἰς Ἴσθμόν.

4. Diog. Laert. II. 5. 39, 40. Φαβωρίνος Φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων, μὴ εἶναι ἀληθῆ τὸν λόγον τὸν Πολυκράτους κατὰ Σωκράτους· ἐν αὐτῷ γὰρ, Φησὶ, μνημονεύει τῶν ὑπὸ Κουῶνος τειχῶν ἀνασταθέντων, ἃ γέγονεν ἔτεσιν ἕξ τῆς τοῦ Σωκράτους τελευταίας ὕστερον· καὶ ἔστιν οὕτως ἔχον. Ἡ δ' ἀντωμοσία τῆς δίκης τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον· ἀνάκειται γὰρ ἔτι καὶ νῦν, Φησὶ Φαβωρίνος, ἐν τῷ Μητροφῷ· „Τὰδε ἐγράψατο καὶ ἀντωμοσάτο Μέλητος Μελήτου Πιτθεὺς Σωκράτει Σωφρονίσκου Ἀ-

λωπεκῆθεν· ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων. τίμημα θάνατος.”

Vulgarem de Polycrate famam sequitur Quintilianus, Inst. Orat. III. 1. 11., II. 17. 4, ubi quae Spaldingius annotavit, repelere non opus est. Cf. Lozynski Herm. Smyrn. fragm. p. 105. Re autem vera sexennio post Socratis mortem muros Athenarum a Conone coeptos esse restitui, testimonia arguunt, quae contulit Clintonus F. H. p. 99 et 104.

5. Diog. Laert. III. 1. 20. Τὸν Πόλλιν λόγος ὑπὸ τε Χαβρίου ἠττηθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἐλίκῃ καταποντωθῆναι, τοῦ δαιμονίου μηνίσαντος αὐτῷ διὰ τὸν Φιλόσοφον (Πλάτωνα), ὡς καὶ Φαβωρίνός φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων.

Victus est a Chabria Pollis Lacedaemonius ad Naxum Ol. 101. 1 (Xenoph. Hell. V. 4. 61). Quem unde resciverit Menagius demersum esse in mare ad Helicen, *ab hostibus captum et eo supplicio damnatum*, non assequor. Helice et Bura oppida terrae motu facto submersa sunt duobus annis ante Leuctricam pugnam, atque adeo Ol. 101. 4, ut diserte testantur Diod. Sic. XV. 48 et Pausanias VII. 25. 4. Rem ipse Favorinus commemorat (Fragm. CIX), qui quum post pugnam apud Naxum periisse Pollin scribat, temporis certe ratio non obstat quominus hunc cum Helices urbis ruina una interiisse putemus. Quid, quod Lacedaemoniorum classem decem navium eo ipso tempore ad Helicen in statione fuisse Aelianus tradit H. A. XI. 19? Ibi submersam classem dicit, praefectum classis non nominat, quem equidem Pollin fuisse dixerim. Cf. de eo Fragm. XXX. Ceterum pro Πόλλις saepe legitur Πόλις, qualis commutatio in nominibus propriis est admodum crebra et dijudicatu difficilis.

6. Diog. Laert. III. 1. 25. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων Φαβωρίνου φέρεται, ὅτι Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ

ἐπέγραψε· „Μιθριδάτης ὁ Ῥοδοβιάτου Πέρσης Μούσης εἰκόνα ἀπέθετο Πλάτωνος, ἣν Σιλανίων ἐποίησε.”

Platoni, mortuo Ol. 108. 1, aliquanto post obitum eum honorem Mithridates habuerit necesse est, si „nullo doctore nobilis” Silanion floruit Ol. 113, quod statuit Plinius H. N. XXXIV. 8. 19; quamquam potuit esse Silanioni Platonis statua in artis suae rudimentis. Displicet autem istud ὁ Ῥοδοβιάτου. Neque enim additur in talibus articulus nec cognitum aliunde nomen Ῥοδοβιάτης. Malim legere Ὅρυντοβιάτου, quod nomen fuisse Persicum ex Arriano certo constat

7. Diog. Laert. V. 5. 75, 76. (Δημήτριος ὁ Φαληρεύς) προσδοῖς καὶ κατασκευαῖς ἠΐξετε τὴν πόλιν, καίπερ οὐκ εὐγενῆς ἔν. Ἦν γὰρ ἐκ τῆς Κόνωνος οἰκίας, ὡς Φαβωρίνος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων Φησὶν, ἀλλ’ ἀστὴ καὶ εὐγενεῖ συνήκει Λαμία τῇ ἐρωμένη, καθάπερ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ Φησὶν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Κλέωνος πεπονημένοι ἐν τῷ δευτέρῳ ἱστορεῖ.

Quid sibi velit, fuisse Demetrium ἐκ τῆς Κόνωνος οἰκίας, jam illustravit Menagius e testimonio Aeliani V. H. XII. 43: Δημήτριον τὸν Φαληρέα οἰκότριβα γενέσθαι λέγουσιν ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου καὶ Κόνωνος. Cononis scilicet, jam Ol. 98. 1 mortui, plus sacculo ante Demetrium! Imo τοῦ Κόνωνος scribendum est. Cleon iste fueritne Phalereus, a Demosthene commemoratus de Cor. p. 272, an alius, non expedio. Respicere eo Suidas videtur, ubi ait: οὕτω δ’ ἦν σφόδρα εὐπρεπῆς, ὥστε καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος νέος. Ceterum et Poliorcetes Demetrius et Phalereus propensi fuerunt ad feminarum puerorumque amores, ut mirum non sit, si in re amatoria alterum cum altero interdum permutatum legamus. Cf. Hulleman Dur. Sam. rell. p. 103 sq. Uterque amasse Lamiam fertur, eandem necne, nunc non inquiri; quod Poliorcetae ἑταῖρα vulgo ἀύλητρις, Phalerei uxor h. l. εὐγενῆς dicitur, eo quidem lis non componitur. Nec fidem facit Diogenianus, ubi ἑταῖραν Phalerei Λοιμίαν vocat, ut est apud Choeroboscum in Bekk. Anecd. p. 1395: Λοιμία. ὄνομα κύριον. γέγονε δὲ ἡ γυνὴ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Nam vix

dubito quin corruptum sit nomen, quamquam eodem modo scriptum legitur in Anecd. Crameri II. p. 239, 13.

8. Diog. Laert. VIII. 2. 73. Ἔτι τε πολλὰς τῶν πολιτῶν ἀπρῶτους ὑπαρχούσας αὐτὸν (Ἐμπεδοκλέα) προικίσαι διὰ τὸν πάροντα πλοῦτον· διὸ δὴ πορφύραν τ' ἀναλαβεῖν αὐτὸν καὶ στρόφιον ἐπιθέσθαι χρυσοῦν, ὡς Φαβωρίνος ἐν Ἀπομνημῶν εὐμαμάτων πρώτῳ· ἔτι τ' ἐμβάδας χαλκῆς καὶ στέμμα Δελφικόν.

Descripsere Diogenis locum Eudocia p. 170 atque a Menagio laudatus Hesychius Milesius p. 24 ed. Orell.; illustravit Karsten Philos. Graec. Rell. II. p. 30 sqq.

9. Diog. Laert. IX. 2. 20. Φησὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῷ Περὶ γήρας καὶ Παναίτιος ὁ Στωϊκὸς ἐν τῷ Περὶ εὐθυμίας, ταῖς ἰδίαις χερσὶ θάψαι τοὺς υἱεῖς αὐτὸν (Ξενοφάνην), καθάπερ καὶ Ἀναξαγόραν. δοκεῖ δὲ πεπρᾶσθαι ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν Παρμενίσκου καὶ Ὀρεστάδου, καθά Φησι Φαβωρίνος ἐν Ἀπομνημῶν εὐμαμάτων πρώτῳ.

Illud δοκεῖ δὲ πεπρᾶσθαι, h. e. *venisse*, quum nec cum praegressis cohaereat nec per se credibile sit, multi cum Casaubono correxere πεπρᾶχθαι, interpretantes *idem factum esse* a Parmenisco et Orestiade. Sed, ut recte observat Karstenius Op. cit. I. 1. p. 15, si hoc voluit Diogenes, scripsit certe obscurius. Idem vir clar. suspicatus Xenophani *victum* ab illis *suppeditatum esse*, τεθράφθαι legendum coniecit. Mihi quum requiri verbum videatur, quo testimonium Favorini quodammodo conjungatur cum narratione Demetrii, in mentem venit, una litera mutata, corrigere πεπλάσθαι. Favorinum scripsisse puto totam rem fabulam esse, a Pythagoreis illis fictam, πλάσμα, ut ajunt. Ceterum de Parmenisco cf. Athenaeus XIV p. 614 A. A Jamblichō Vit. Pyth. XXXVI. 267 in claris Pythagoreis numerantur *Metapontini* Παρμίσκος et Ὀρεστάδας, quorum illud mutandum esse in Παρμενίσκος jam plures monuerunt. Idemne sit an ejusdem nominis gram-

maticus, qui laudatur in Etymol. M. v. Ἄρεω p. 138, 10, non liquet.

E libro II.

10. Diog. Laert. IV. 1. 5. Φησὶ Φαβωρίνος ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων, ὡς Ἀριστοτέλης αὐτοῦ (Σπευσίππου) τὰ βιβλία τριῶν ταλάντων ὠνήσατο.

Idem narrat Gellius III. 17. 3: „Aristotelem traditum libros pauculos Speusippi philosophi post mortem ejus emisse talentis Atticis tribus.” Cf. Stahrius Aristot. I p. 116.

11. Diog. Laert. V. 1. 21. Φησὶ Φαβωρίνος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων, ὡς ἐκάστοτε λέγουσιν (Ἀριστοτέλης) „ὅ φίλοι, οὐδεὶς φίλος.”

Hoc παράδοξον de πολυφιλίᾳ accipiendum esse satis apparet, etiam ex iis quae scripsit Aristoteles v. c. Ethic. Nic. VIII. 6 et IX. 10. Eadem sententia, sed addito πολλοὶ ante φίλοι, legitur Eudem. VII. 12. Idem h. l. inseri suadet oppositum οὐδεὶς.

12. Diog. Laert. VI. 5. 89. Τούτου (Κράτητος) γέγονε Πασικλῆς ἀδελφὸς, μαθητὴς Εὐκλείδου· χάριεν δ' αὐτοῦ Φαβωρίνος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων φέρει. Φησὶ γάρ· „Παρακαλῶν περὶ τοῦ τὸν γυμνασίου ἀρχοντος, τῶν ἰσχυρίων αὐτοῦ ἤπτετο· ἀγανακτοῦντος δὲ, ἔφη· Τί γάρ; οὐχὶ καὶ ταῦτα σά ἐστι, καθάπερ καὶ τὰ γόνατα; ἔλεγέ τ' ἀδύνατον εἶναι ἀδιάπτωτον εὐρεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν βροίᾳ αἰεὶ καὶ σαπρὸν τινα κόκκον εἶναι”.

Locus de Demetrio Phalereo, ex hoc libro depromptus, descriptus est supra Fragm. VII.

E libro III.

13. Diog. Laert. III. 1. 40. Καὶ ἐτελεύτα μὲν (Πλά-

των) ὃν εἶπομεν τρόπον, Φιλίππου βασιλεύοντος ἔτος τρισκαίδεκατον, καθὰ καὶ Φαβωρίνος Φησιν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ.

In computandi ratione, non in computatione ipsa, differt Favorinus a ceteris scriptoribus, quorum locos contulit Clintonus p. 149. Cf. Lozynski Hermippi Smyrnaei fragm. p. 98 sq: Illi igitur omnes mortuum Platonem tradunt Ol. 108. 1. Ne qui testis desideretur, addo Eusebium, qui Platonis obitum refert ad Ol. 108. 4.

Alter locus, qui ad hunc librum pertinet, legitur Fragm. XXIII.

E libro V.

14. Diog. Laert. III. 1. 62. Νοθεύονται τῶν (Πλάτωνος) διαλόγων ὁμολογουμένως Μίδων ἢ Ἴπποτρόφος, Ἐρυξίας ἢ Ἐρασίστρατος, Ἄλκυων, Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφος, Ἀξίλοχος, Φαίακες, Δημοδόκος, Χελιδὼν, Ἐβδόμη, Ἐπιμενίδης ὧν ἢ Ἄλκυων Λέοντός τινος εἶναι δοκεῖ, καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων.

Alcyonem Platonis non esse, adeo una est et consentiens omnium vox, ut v. c. Socherus ne verbo quidem hunc dialogum attigerit, Astius (Platon's Leben u. Schr. p. 503) satis habuerit monuisse, Favorinum et Niciam Leonti eum adscripsisse. Cf. Hermann Gesch. u. Syst. d. Plat. Phil. p. 413. Sed neque discipuli Platonis esse videtur, neque omnino Academici. Cf. Hermann p. 585. Quapropter et cautius et rectius Alcyonem Leonti *cuidam* Favorinus, quam Leonti *Academico* tribuit Nicias Nicaënsis apud Athen. XI p. 506 C. Quod vero cum Mureto multi Alcyonem Luciano adscriperunt, id quam falso fecerint vel ex hoc Favorini fragmento apparet. Ex eo enim, quod de scriptore dialogi Favorinus quaesivit eumque, quisquis fuit, satis antiquum certe esse existimavit, sequitur, Lucianum, qui Fa-

vorino junior fuit, scriptorem esse non potuisse. Itaque operam perdidit qui Alcyonem vindicare Luciano studuerunt in his nuperrime Jacobsius, Charon d. Lucian p. 78, 153— Cf. Hermann l. l. p. 577.

15. Diog. Laert. IX. 3. 23. Δοκεῖ πρῶτος (Παρμενίδης) πεΦαρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι Ἑσπερον καὶ Φωσφόρον, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν πέμπτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων· οἱ δὲ Πυθαγόραν.

Eadem legas apud Suidam v. Ἑσπερος. Parmenidem autem huic astro candore insigni insignem assignasse sedem, supra solem in purissimo coelo collocantem, docet Karsten l. l. II. p. 249; qui tamen animadvertit p. 255, placitum istud, Hesperum eundem esse ac Luciferum, quod Favorinus h. l. Parmenidi tribuit, a pluribus et gravioribus testibus Pythagorae auctori tribui. Hinc Diog. Laert. VIII. 1. 14: Πρῶτον τε (Φασὶ Πυθαγόραν), inquit, Ἑσπερον καὶ Φῶσφορον τὸν αὐτὸν εἰπεῖν, οἱ δὲ Φασὶ Παρμενίδην. Sic enim pro ὡς Φησι Παρμενίδης edidit Cobetus, quam emendationem jam proposuerat Karstenius l. l., nisi praestaret corrigere ὡς δὲ Φησι Φαβωρίνος, Παρμενίδην. Intelligendum certe esse Favorinum superiora arguunt.

16. Diog. Laert. III. 1. 48. Διαλόγους Φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην· Ἀριστοτέλης δ' ἐν πρώτῳ Περὶ ποιητῶν Ἀλεξάμενον Στυρέα ἢ Τήϊον, ὡς καὶ Φαβωρίνος ἐν Ἀπομνημονεύμασι.

Ut ab Aristotele in libro Περὶ ποιητῶν Diogenes, ita Athenaeus XI p. 505 B. C. a Nicia Nicaënsi et Sotione in Διαδοχαῖς idem traditum fuisse testatur.

17. Diog. Laert. VIII. 2. 53. Εὖρον ἐν τοῖς Ἐπομνημασι Φαβωρίνου, ὅτι καὶ βούν ἔθυσε τοῖς θεωροῖς ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτων, καὶ ἀδελφὸν ἔσχε Καλλικρατίδην.

Quidquid, cum avo confundentes nepotem, nonnulli de **Empedocle** Olympiae victore commenti sunt, non constat **fabulatoribus** illis Favorinum annumerandum esse, quamvis hujus **testimonium** cum illorum fabulis jungat Diogenes. Quae de re cf. omnino Karsten l. l. p. 6 sqq., qui nostrum locum respiciens: „quod ad illam ficti bovis immolationem attinet, inquit, id haud dubie ad physicum Empedoclem spectat, qui vulgo Pythagoreus habitus est; ab avo vero ejus plane alienum est, nisi forte lubeat hunc quoque Pythagoreis adnumerare, sicut nonnulli arbitrati sunt. Ceterum res ista utrum vera sit, an ficta ad Pythagorae exemplum, quem a victimarum caede abhorruisse constat, incertum; etsi fatendum eam ab Empedoclis placitis moribusque nequaquam abhorrere.” Pertinere res videtur ad **Καθαρμοῦς** Empedoclis, Olympiae a Cleomene rhapsodo cantatos (Fragm. XVIII). „Optime sane concinit cum argumento **Καθαρμῶν**, in quibus victimarum caedem ut impiam et scelestam vituperat.” Quae sunt Karstenii verba l. l. p. 41.

18. Diog. Laert. VIII. 2. 63. **Τοὺς Καθαρμοῦς** (Ἐμπεδοκλέους) ἐν Ὀλυμπίᾳ διαρραφῶδησαι λέγεται Κλεομένην τὸν **ῥαψῶδον**, ὡς καὶ **Φαβωρίνος** ἐν Ἀπομνημονεύμασι.

Idem narrat Dicaearchus apud Athenaeum XIV p. 620 C. „Quando id (etsi non constat) potius factum credamus quam praesente ipso, quo facilius carmina sua hominum studiis commendaret et illorum de se iudicia cognosceret? Similiter et Xenophanes carmina sua ipse **ἔρραφῶδει**, et Herodotus historiarum partem in publico conventu vel Olympiorum vel Panathenaeorum recitasse proditur. Tale certamen Empedoclis ingenio multo sane dignius, quam certamen velocitatis, a nonnullis falso ei tributum.” Ita Karsten p. 40 sq., quem de **Καθαρμοῦς** ipsis disputantem legas p. 67 sqq.

19. Diog. Laert. VIII. 8. 90. Ἐτελεύτησεν (Ἐὔδοξος ὁ Κνίδιος) τρίτον ἄγων καὶ πεντηκοστὸν ἔτος. ὅτε δὲ συνέγενετο ἐν Αἰγύπτῳ **Χορούφιδι** τῷ Ἡλιουπολίτῃ, ὁ Ἄπις αὐτοῦ **θαιμάτιον περιελιχμήσατο**. ἔνδοξον οὖν αὐτὸν, ἀλλ’

ὀλιγοχρόνιον ἔφασαν οἱ ἱερεῖς ἔσσεσθαι, καθὰ Φησι Φαβω-
ρῖνος ἐν Ἀπομνημονεύμασιν.

In superioribus narratur Eudoxus cum Chrysippo medico in Aegyptum venisse, acceptis ab Agesilao literis, quibus Nectanabi commendaretur, a quo rursus sacerdotibus commendatum degisse in Aegypto annum unum et menses quatuor. E Favorino patet in his sacerdotibus Chonuphin fuisse Heliopolitanum, eundemque Eudoxo factum familiarem. Neque alius Chonuphis fuerit προφήτης, apud quem Memphide degit Plato, teste Plutarcho De gen. Socrat. VII. Quod enim Clemens Alex. Stromat. I p. 131 Sylb. Platonem Σεχνοῦφιδι τῷ Ἡλιοπολίτῃ praeceptore usum narrat, Eudoxum Cnidium Κονοῦφιδι τῷ καὶ ἀπὸ Αἰγυπτίῳ, is error originem duxit a nomine Κονοῦφιδις, jam antiquitus alibi aliter scripto vel corrupto. At major est ex hac utriusque philosophi cum Chonuphi familiaritate natus error. Quid multa? Refert Strabo XVII p. 806, Platonem simul cum Eudoxo tredecim annos Heliopoli apud sacerdotes commoratum esse, ibique ostendi utriusque domos. Qui huc Plutarchi locum traxere supra laudatum, specie magis decepti sunt quam probabili argumento nisi. Ait illic Simmias, quo tempore ipse cum Platone et Ellophone Peparethio Memphide philosopharetur, venisse ad Chonuphin Agetoridam Spartanum, multas epistolas ab Agesilao afferentem. De Eudoxo siletur, nisi quod sub finem narrationis dicitur Plato, in reditu ex Aegypto degens in Caria, consulentibus ipsum Delii auctor fuisse, ut Eudoxum potius Cnidium adirent vel Cyzicenum Helicon. Neque ad Nectanabin Agetoridas venisse traditur. Quid, quod supra vidimus, literas quibus commendaretur ipsum Eudoxum attulisse? Solutus igitur Strabo Eudoxum et Platonem simul in Aegypto degisse refert, quod ex temporum ratione tam parum procedit, ut ideo alterum Platonis iter in Aegyptum finxerit Clintonus F. H. p. 377 sq. (ed. Krueg.), jure vituperatus cum ab aliis, tum ab Hermanuo l. l. p. 57, 114. Verbo, suadent omnia ut multo ante Eudoxum Platonem apud Aegyptios versatum et Strabonem falsum esse putemus, qui in hoc quoque fallitur, quod ἀποδημίαν illam durasse ait τρισκαίδεκα ἔτη; quamquam τρία ἔτη in epitome legitur, cauteque additur ὡς εἴρηται τισι. Edoctus

Platonem et Eudoxum aliquamdiu Memphide degisse, Strabo Platonem cum Eudoxo ibi commoratum credidit ac retulit. Qua diligentia subinde in ejusmodi rebus veteres scriptores usi sint, etiam inde patet, quod Platoni in Aegyptum proficiscenti comitem Euripidem dederunt (Diog. Laert. III. 1. 16), diu ante mortuum, Ol. 93. 3.

2.

Παντοδαπή ιστορία.

E libro I.

20. Steph. Byz. Τετράπολις τῆς Ἀττικῆς. — Οἱ οἰκήτορες Τετραπολιεῖς καὶ Τετραπολίται, ὡς Φαβωρίνος ἐν πρώτῳ Παντοδαπῆς ὕλης ιστορικῆς.

Ad Τετράπολιν pertinuerunt Oenoë, Probalinthus, Tricorynthus s. Tricorythus, Marathon, ut testatur praeter Stephanum Strabo IX p. 383. Cf. Leake, die Demen von Attika p. 65. In Favorini fragmento, quod Muellerum fugit, Meinekii conjecturam Τετραπολιεῖς pro Τετραπολεῖς recipere non dubitavi: ea enim de causa Favorinus laudatur. Ipse Stephanus v. Ἀκρόπολις: ὁ πολίτης Ἀκροπολίτης. δύναται καὶ Ἀκροπολιεύς, ὡς Τετραπολιεύς. Sic Jupiter Πολιεύς est apud Aristot. De mundo VII. Cf. Stephanus v. Πόλιον et Πόλις.

E libro II.

21. Diog. Laërt. III. 1. 57. Εἰςὶ τοίνυν, Φησὶ (Θρασύλος), οἱ πάντες αὐτῶ (Πλάτωνι) γνήσιοι διάλογοι ἕξ καὶ πενήκοντα, τῆς μὲν Πολιτείας εἰς δέκα διαιρουμένης — ἦν καὶ εὐρίσκεσθαι σχεδὸν ὅλην παρὰ Πρωταγόρα ἐν τοῖς Ἀντιλογικοῖς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῆς ιστορίας δευτέρῳ — τῶν δὲ Νόμων εἰς δυοκαίδεκα.

Ex hoc dialogorum, qui genuini perhibentur, numero recentiores critici haud paucos exemerunt; quod de industria multaque persequi ab hoc loco alienum est. Vid. potius Hermannus l. l. p. 413 sqq. Ceterum Ἀντιλογίαι fuerunt in oratoriis

Protagorae libris, non in politicis; recteque judicare Geelius videtur, ubi ait: Hic (Diogenes) III. 37. teste Aristoxeno et § 57 teste Phavorino, tradit Platonis *Rempublicam* totam fere e Protagorae *Antilogiis* desumptam esse; sed jam haec testium varietas arguit, eos Diogenem memoriter citavisse, idque ipsius testimonii auctoritatem labefactat. Credere quidem praestat, libros *περὶ πολιτείας* et *περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως* tales fuisse, e quibus Plato proficere potuisset." Vid. Hist. crit. soph. p. 84. Ceterum in Platonis *Republica*, praeterquam in libro primo, nihil inest, quod argumentationis sophisticæ vestigia prae se ferat cf. Hermann l. l. p. 694.

E libro VIII.

22. Diog. Laert. III. 1. 24, 25. Οὗτος (Πλάτων) πρῶτος ἐν ἐρωτήσει λόγον παρήνεγκεν, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν ὀγδόῃ Παντοδαπῆς ἱστορίας. καὶ πρῶτος τὸν κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ζητήσεως τρόπον εἰσηγήσατο Λεωδάμαντι τῷ Θασίῳ. καὶ πρῶτος ἐν Φιλοσοφίᾳ ἀντίποδας ὠνόμασε, καὶ στοιχεῖον, καὶ διαλεκτικὴν, καὶ ποιότητα, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη, καὶ τῶν περάτων τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, καὶ θεοῦ πρόνοιαν. καὶ πρῶτος τῶν Φιλοσόφων ἀντεῖπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαίδρῳ. καὶ πρῶτος ἐθεώρησε τῆς γραμματικῆς τὴν δύναμιν, πρῶτός τε ἀντειρηκῶς σχεδὸν ἅπασιν τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ζητεῖται διὰ τί μὴ ἐμνημόνευσε Δημοκρίτου.

Ἐρώτησις syllogismus est, quem Latini dicunt *interrogationem dialecticam*. Vide Quintil. I. O. IX. 2. 8, quaeque collegit Cresollus Theatr. II. 5. 6. 7. Jure igitur ac merito Wytttenbachius reddidit Favorino apud Stobaeum CXIX. 16, (Fragm. LXXI) ἡρώτα pro ἑώρα. De analytica methodo per Platonem Leodamanti cognita, idem scribit Proclus ad Euclid. II p. 58. Cf. etiam Menagius ad Diog. l. l. Quae porro Plato nova induxerit vel fecerit ea in disceptationem vocare non puto hujus esse loci.

23. Diog. Laert. VIII. 1. 12. Λέγεται καὶ πρῶτος (Πυ-

θυχόρας) κρέασιν ασκήσαι ἀθλητάς, καὶ πρῶτον γ' Εὐρυμέ-
νην, καθά Φησι Φαβωρίνος ἐν τρίτῳ τῶν Ἀπομνημο-
νευμάτων, τῶν πρότερον ἰσχάσι ξηραῖς καὶ τυροῖς ὑγροῖς,
ἀλλὰ καὶ πυροῖς σωμασκούντων αὐτοῦς, καθάπερ ὁ αὐτὸς
Φαβωρίνος ἐν ὀγδῶῃ Παντοδαπῆς ἱστορίας Φησίν.

Alii ad Pythagoram *exercitatore*m retulere, ut deinde nar-
rat Diogenes V. 25, et Plinius H. N. XXIII. 7. Cum
fragmento Favorini apprime convenit paulo amplior Porphyrii
narratio Vit. Pyth. 15.

24. Diog. Laert. VIII. 1. 47, 48. Ἐρατοσθένης Φησὶ, καθὼς
καὶ Φαβωρίνος ἐν τῇ ὀγδῶῃ Παντοδαπῆς ἱστορίας
παρτίθεται, τοῦτον (Πυθαγόραν) εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως
πυκτεύσαντα, ἐπὶ τῆς ὀγδῶς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιά-
δος, κομήτην καὶ ἀλουργίδα φοροῦντα· ἐκκριθέντα τ' ἐκ τῶν
παιδῶν καὶ χλευασθέντα αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἀνδρας καὶ
νικῆσαι. δηλοῦν δὲ τοῦτο καὶ τοῦπίγραμμα, ὅπερ ἐποίησε
Θεαίτητος·

Πυθαγόρην τινὰ, Πυθαγόρην, ὃ ξεῖνε, κομήτην,
ἄδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγὼ εἰμι· τὰ δ' ἔργα μου εἴ τιν' ἔροιο
Ἥλειων, Φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

Hinc natum proverbium Ἐν Σάμῳ κομήτης (Diogen. Prov.
IV. 58) quod utrum ad philosophum Pythagoram an ad pu-
gilem pertineat, multi dubitarunt; qua de re cf. Leutschius.
Mihī docta sua et acuta annotatione probavit Bernhardy, Era-
tosthenis vel Favorini fragmentum ita ad philosophum spectare
ut ad hujus aetatem constituendam maximi sit momenti. Sed
male accepta est dictio ἐπὶ Ὀλυμπιάδος de anno victoriae.
„Quis tandem, ait Bernhardy, eum in sensum ἐπὶ Ὀλυμπιάδος
usurpavit? Immo Eratosthenes quum ad duodequingagesimam
perventum esset Olympiadem, victoriam Pythagorae Olympi-
acam attulerat, non sane de nihilo, sed quo natalem ejus diem
sive colligeret sive confirmaret. Jam vero illa Olympias, si

consimiles auctorum rationes comparentur, ea ipsa secundum Eratosthenem fuerit, qua lucem Samius adspexit." De reliquis off. ejusdem Eratosth. p. 253 sqq. Ceterum in Epigrammate *κατέχειν τινὰ* insolentius dictum est pro vulgari *εἰδέναι τινὰ*, quamquam *κατέχειν τι* *intelligendi* significatione Atticum est et legitur v. c. apud Platonem Men. p. 72 D et Phileb. p. 26 C.

25. Diog. Laert. II. 1. 1. Εὕρεν (Ἀναξίμανδρος) καὶ γνώμονα πρῶτος καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαιμόνι, καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τροπὰς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὠροσκόπια κατεσκεύασε.

Plurima, quae ad rem egregie faciunt, contulit ad h. l. Menagius. Equidem satis duco afferre locum Plinianum, qui est H. N. II. 76, ubi Anaximeni inventori tribuuntur, quae Anaximandro deberi Favorinus narrat. „Umbrarum hanc rationem et quam vocant gnomonicen invenit Anaximenes Milesius, Anaximandri de quo diximus discipulus, primusque horologium quod appellant sciothericon Lacedaemone ostendit." Pintianum, corrigentem invenit Mil. *Anaximander de quo diximus primusque*, impugnavit Salmasius Exercitt. Plin. p. 445. b. F.

26. Diog. Laert. II. 3. 11. Δοκεῖ πρῶτος (Ἀναξαγόρας), καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τὴν Ὅμηρου ποίησιν ἀποφήνασθαι εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης· ἐπὶ πλέον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου Μητροδώρον τὸν Λαμφιακηνὸν, γνώριμον ὄντα αὐτοῦ, ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν Φυσικὴν πραγματείαν.

Metrodori Lampsaceni Περὶ Ὅμηρου διανοιῶν memor est Plato Ion. p. 530 D. Plura suppeditat Tatianus, cujus locum affert Menagius. Verba autem attendenti vix cuiquam sanum videbitur istud ἐπὶ πλέον προστῆναι. Pro hoc legendum propono *προβῆναι*, *ulterius processisse*.

27. Diog. Laert. II. 5. 20. Ἀριστοφάνης αὐτὸν (Σωκράτην) κωμῶδει ὡς τὸν ἤττω λόγον κρείττω ποιῶντα· καὶ γὰρ πρῶτος, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τοῦ μαθητοῦ Αἰσχίνου ῥητορεύειν ἐδίδαξε. — καὶ πρῶτος περὶ βίου διελέχθη καὶ πρῶτος Φιλοσόφων καταδικασθεὶς ἐτελεύτα.

Notissimus est qui respicitur Aristophanis locus Nubb. 113 sqq.; notissimum etiam quod scripsit Cicero Tusc. Disp. V. 4. 10: „Socrates primus philosophiam devocavit e caelo, et in urbibus collocavit, et in domos etiam introduxit, et coëgit de vita et moribus rebusque bonis et malis quaerere,” ne alia similia afferam. Cf. Kühner ad l. l. Minus recte Socrates primus ῥητορεύειν docuisse dicitur (vid. Westerm. Gesch. d. Bereds. I. p. 34), quod idem Idomeneus tradidit; nisi rhetoricam intelligas mirabilem illam dicendi artem, quam declarat in Memorabilibus Xenophon, et diserte memorat I, 2, 14 sq.

28. Diog. Laert. II. 5. 38. Οὐ Φέρων τὸν ὑπὸ Σωκράτους χλευασμὸν (Ἄνυτος), πρῶτον μὲν ἐπήλειψεν αὐτῷ τοὺς περὶ Ἀριστοφάνην, ἔπειτα καὶ Μέλητον συνέπεισεν ἀπενέγκασθαι κατ’ αὐτοῦ γραφὴν ἀσεβείας καὶ τῶν νέων διαφθορᾶς. ἀπηνέγκατο μὲν οὖν τὴν γραφὴν ὁ Μέλητος, εἶπε δὲ τὴν δίκην Πολύευκτος, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.

Cf. Fragm. IV, ubi de Polycratis oratione paucis absolvi. De Meleto et Anyto Socratis accusatoribus silere praestat, quam quae a Luzacio aliisque egregie animadversa sunt repetere. Polyeuctum illum a Sphettio Polyeucto, in oratoribus Atticis claro, distinguendum esse dudum monuit, notato Menagii errore, Ruhnkenius Hist. critic. oratt. p. LXXXV.

29. Diog. Laert. III. 1. 3. Ἐγεννήθη (Πλάτων) κατὰ τινὰς ἐν Αἰγίνῃ ἐν τῇ Φειδιάδου οἰκίᾳ τοῦ Θάλητος, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τοῦ πατρὸς

αὐτοῦ μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθέντος κληροῦχου, καὶ ἐπανελθόντος εἰς Ἀθήνας, ὁπόθ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐξεβλήθησαν βοηθούντων Αἰγινήταις.

Quod de Platone Aeginae nato Favorinus memoriae prodidit, id a nullo confirmatur nisi a scriptore vitae ejus, quae legitur in Βιογρ. Westerm. p. 390, 63: Γέγονεν ἐν τῇ Αἰγίνῃ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀρίστωνος μετὰ καὶ ἄλλων κληροῦχου πεμφθέντος. Quum vero alium locum natalem Platoni nemo assignaverit (nam quod Ἀθηναῖος vocatur, id urgendum non est) et Favorini testimonium optime conveniat cum chronologia, de fide hujus narrationis non dubitare debebat Astius l. l. p. 15 sq.

30. Diog. Laert. III. 1. 19. Παρέδωκε (Διονύσιος ὁ τύραννος) αὐτὸν (Πλάτωνα) Πόλλιδι τῷ Λακεδαιμονίῳ κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ, ὥστε ἀποδόσθαι. καὶ κείνους ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς Αἰγίαν ἐπίπρασκεν, ὅτε καὶ Χάρμανδρος Χαρμανδρίδου ἐγράψατο αὐτῷ δίκην θανάτου κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς τεθέντα νόμον, τὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ ἄκριτον ἀποθνήσκειν. ἦν δ' αὐτὸς ὁ θεὸς τὸν νόμον, καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ. εἰπόντος δέ τινος, ἀλλὰ κατὰ παιδιᾶν, Φιλόσοφον εἶναι τὸν ἐπιβάντα, ἀπέλυσαν.

Historia de Platone, quem Pollidi Dionysius vendendum tradiderit, a multis narratur, quorum sufficiat laudasse Plutarchum Vit. Dion. V, ubi etiam legimus: Λέγεται Πόλλις εἰς Αἰγίαν φέρων ἀποδόσθαι Πλάτωνα, πολέμου πρὸς Ἀθηναίους ὄντος αὐτοῖς, καὶ ψιφίσματος, ὅπως ὁ ληφθεὶς τῶν Ἀθηναίων ἐν Αἰγίνῃ πιπράσκηται. Plures locos sciscitanti indicabit Menagius. Cf. Astius p. 26 sq. Quo autem modo Pollidis hoc factum vindicaverit τὸ δαιμόνιον, Favorinus Fragm. V verbo explicuit.

31. Diog. Laert. IV. 7. 54. Ἐμπεσὼν εἰς νόσον (Βίαν), ὡς ἔφασκον οἱ ἐν Χαλκίδι — αὐτόθι γὰρ καὶ κατέστρεψε —

περίαπτα λαβεῖν ἐπέισθη καὶ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς ἐπλημ-
μέλησεν εἰς τὸ θεῖον. ἀπορία δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων
δεινῶς διετίθετο, ἕως Ἀντίγονος αὐτῶ δύο θεράποντας ἀπέ-
στειλε, καὶ ἠκολούθει γε αὐτῶ ἐν Φορείῳ, καθὰ Φησι Φα-
βωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.

Indicari Antigonum Gonatam satis apertum est, si quae
l. l. 47 Diogenes memorat comparamus cum narratione, quae
legitur VII. 1. 9. Gonatas autem quum annos vixerit 80
(Lucian. Macrob. XI), recte profecto a ceteris Antigonis di-
stingui γέροντος cognomine potest. Atque eo verior mihi esse
videtur Casauboni conjectura, e Favorini fragmento *Bionis*
nomen restituentis in loco Plutarchi, qui est De vitios. pud.
VII: Ἀντίγονος ὁ γέρον ὑπὸ Βίαντος ἐνοχληθεὶς πολλὰκις,
„Δότε, εἶπε, Βίαντι τάλαντον, καὶ ἀνάγκη.“ — Περίαπτα
sunt quae Latine dicuntur *amuleta*, a mulierculis et supersti-
tiosis in gravioribus morbis collo imprimis gestari solita. Sic
Pericles, auctore Theophrasto ap. Plutarch. in Vit. XXXVIII,
νοσῶν ἐπισκοπούμενῳ τινὶ τῶν φίλων ἔδειξε περίαπτον ὑπὸ
γυναικῶν τῷ τραχίλῳ περιηρημένον, ὡς σφόδρα κακῶς ἔχων.
Habebantur autem γοητευτικὰ et conjunguntur interdum cum
ἐπωδαῖς. Vid. Sintenis ad Plutarchi l. l. p. 260, qui tamen
immemor fuit loci Platonis, qui legitur De rep. IV p. 426
A. B, ubi cf. Stallbaum. Ceterum particula καὶ ante τῶν νοσο-
κομούντων aut supervacanea aut indicio est nomen aliquod
excidisse. Pro ἠκολούθει γε αὐτῶ nescio an legendum sit
ἠκολούθει γ' αὐτῶς.

32. Diog. Laert. IV. 9. 63, 64. Οὗτος (Καρνεάδης) Μέν-
τορος τοῦ Βιθυνοῦ μαθητοῦ ὄντος καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντος
εἰς τὴν διατριβὴν, ὡς ἐπεῖρα αὐτοῦ τὴν παλλακὴν ὁ Μέν-
τωρ, καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ,
μεταξὺ λέγων παρῶδησεν εἰς αὐτόν.

Πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημέρης,

Μέντορι εἰδόμενος ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·

Τοῦτον σχολῆς τῆςδ' ἐκκεκηρῦχθαι λέγω.

καὶ ἐν ἑκάστῳ ἑστῶ·

Οἱ μὲν ἀρχαῖοι τοὶ ἄρχαῖοι μὲν ἄλλοι.

Duo priores versus sunt ex Od. IV. 384 et II. 268, quartus II. II. 53. Tertius versus fluxit ex Soph. Antig. 202. Παλλασῆ Ἰσσι Melissam nomen fuisse novimus e Val. Max. VIII. 7. Ext. 5. Ad eandem historiam pertinet fragmentum Numemi ap. Euseb. Praep. Ev. XIV p. 738 D.

33. Diog. Laert. V. l. 5, 6. Ὁ Ἀριστοτέλης, ἔλθων εἰς τὴν Ἀθήναι καὶ τὰς πρὸς τῆς δεκά τῆς σχολῆς ἀφορητάμενος ἔτη, ὑπεβήλας εἰς Σελκιδά. Εὐσεμῆδος αὐτὸν τοῦ ἱεροκράτου δίκην ἐπέδειξε γαλιμαίου, ἢ Δημοφίλου, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, ἐπειδὴ περ τοῦ ὄρου ἐταχθῆ εἰς Ἑρμιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀθλιώτατος τούτου·

Τόδε ποτ' οὐχ ὅτιαις τελευτᾶς μακίμας θέμην ἀγνήν
ἔπειθεν Περωῶν τοῦζώρου βασιλεύς,
ὡ φανερᾶς λόγῳ Φοίβης ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
ἀλλ' ἀδρός πίπτει χρησάμενος δαίλου.

Subornavit Eurymedon Demophilum, virum generosum, quo major pararetur accusatori reverentia (αἰδῶς), ut ait Athenaeus XV p. 696 B. Hoc ipsum Favorinus tradidisse videtur, sed obscuravit nimia Diogenis brevitatis. Ceterum quae ad δίκην Aristotelis pertinent diligenter exposuit Stahr Arist. I. p. 143 sqq. (cf. Brandis III. p. 60), qui de intima inter Aristotelem et Hermiam amicitia, cui mortuo ille Delphis monumentum posuit, agit ibidem p. 75 sqq. — Hermiae necem tradit Strabo XIII. 1. p. 610.

34. Diog. Laert. V. l. 9. Τοῦτον (Ἀριστοτέλην) πρῶτον Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λόγον δικανικὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ συγγράφαι Φησὶν ἐπ' αὐτῇ ταύτῃ τῇ δίκῃ, καὶ λέγειν ὡς Ἀθήνησιν

Ὅ γῆνη ἐπ' ὀγγνη γηράσκει, σῦκου δ' ἐπὶ σῦκου.

Fragmentum ex 'Απολογία Aristotelis, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, affert Athenaeus l. l. p. 697. A. Qui versum Homericum non duobus hemistychiis constare, ex Od. VII 120 sq. conflatis, sed integrum esse putant, mihi videntur recte iudicare. Explicatur ab Eustathio, quem vide, collatis observationibus Menagii atque imprimis quae disputat Stahrius p. 148.

35. Diog. Laert. V. 5. 77. Ἐπιβουλευεῖς ὑπό τινων (Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς) δίκην θανάτου οὐ παρὼν ᾧφλεν. Οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἰδὼν ἀπήρυγον εἰς τὸν χαλκὸν, κατασπάσαντες αὐτοῦ τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς μὲν ἀποδόμενοι, τὰς δὲ βυθίσαντες, τὰς δὲ κατακόψαντες εἰς ἀμίδας· λέγεται γὰρ καὶ τοῦτο. μία δὲ μόνη σάζεται ἐν ἀκροπόλει. Φαβωρίνος δὲ φησιν ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, τοῦτο ποιῆσαι τοὺς Ἀθηναίους Δημητρίου κελεύσαντος τοῦ βασιλέως. ἀλλὰ καὶ τῷ ἔτει τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐπέγραφαν ἀνομίας, ὡς Φαβωρίνος.

Satis benigne de Phalereo Demetrio Poliorcetam sensisse, patet etiam e testimonio Plutarcho, quod legitur Vit. Dem. IX: Τοῦ δὲ Φαληρέως διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς πολιτείας μᾶλλον τοὺς πολίτας ἢ τοὺς πολεμίους δεδοικότες, οὐκ ἠμέλησεν ὁ Δημήτριος, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν αἰδεσθεῖς καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρὸς εἰς Θήβας αὐτὸν, ὥσπερ ἐβούλετο, μετὰ ἀσφαλείας συνεχέεπεμψεν. Quae autem apud Diogenem proxime praecedunt de ipsa statuarum eversione, ea Favorini non esse, facile sibi persuadere, qui attentius legerit et cum sequentibus comparaverit; sed in his quoque nimia brevitate obscurior est Diogenes. Denique in postrema fragmenti parte dubito an sana sit lectio ἀνομίας. Scribendum videtur ἀνομίαν.

36. Diog. Laert. VI. 2. 25. Καὶ ποτε Πλάτων α ἐν Δείπνῳ πολυτελεῖ κατανοήσας (Διογένης) ἐλάας ἀψάμενον, „Τί, φησὶν; ὁ σοφὸς εἰς Σικελίαν πλεύσας τῶν τραπεζῶν τούτων χάριν νῦν παρακειμένων οὐκ ἀπολαύεις;” Καὶ ὅς, „Ἀλλὰ νῆ τοὺς θεοὺς, φησὶ, Διόγενες, κάκει τὰ πολλὰ

πρὸς ἐλάας καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγινόμεν.” Ὁ δὲ „Τί οὖν
ἔδει πλεῖν εἰς Συρακούσας; ἢ τότε ἡ Ἀττικὴ οὐκ ἔφερε
ἐλάας;” Φαβωρίνος δὲ φησιν ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ
Ἀριστιππον εἰπεῖν τοῦτο.

Etsi uter dixerit parum refert, ipsa tamen dicti mordacitas
magis Diogenem auctorem arguit quam Aristippum.

37. Diog. Laert. VI. 2. 73. Δῆλον (Διογένης) ἐν τῷ
Θυέστη ποιεῖ, εἴ γ' αὐτοῦ αἱ τραγωδίαὶ καὶ μὴ Φιλίσκου
τοῦ Αἰγινήτου, ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λου—
σιάτου, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ
μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συγγραφήν.

Philisco *Thyesten* adjudicavit Satyrus (Diog. l. l. 80), cui
assentitur Julianus Orat. VI p. 186 et VII p. 210. Sosi—
crates nullam esse dixit Diogenis tragoediam. Agit de Thy—
este ejusque auctore Kayserus Hist. crit. trag. p. 257 sqq.
qui victoriae palmam Diogeni decernit. Cujus quidem rei ar—
bitrium libenter ei relinquo. At haud ita contemnendus et
misellus est grammaticus Favorinus, qualem Kayserus vult videri,
qui: „Si argumenta, inquit, ex historiae scenicae fontibus
petere, quam sola assequi conjectura maluisset, (crederes fere
Kayserum integra Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ usum esse) nequaquam
intelligerem, quomodo Phavorinus potuisset de Pasiphonte co—
gitare. — Sed quanti judicium Phavorini habendum est? De
Pasiphonte nihil nisi ex Diogenis loco comperimus. At gram—
matico defuit haud dubie copia doctrinae, quam ne Satyro
quidem adhibere licuit.” Operae me meae in Favorino collo—
catae poeniteret fere, si qua veritatis specie hoc Kayseri judi—
cium commendaretur. Denique quod Pasiphonti Arcadiae
oppidum Lusos patriam reddidi, in eo mihi videor recte ob—
secutus esse Roepero, qui Λουσιάτου restituit pro vulgato
Λουκιανού. Vid. Schneidew. Philol. a. 1848. I p. 61. Fortasse
idem est qui Eretricus, commemoratus a Diog. Laert. II. 7.
61 et Plutarch. Vit. Nic. IV.

38. Diog. Laert. VIII. 1. 15. Τῶν ἑξακοσίων οὐκ ἐλάτ-

τους ἐπὶ τὴν νυκτερινὴν ἀκρόασιν ἀπήντων αὐτοῦ (Πυθαγόρου), καὶ εἴ τινες ἀξιοθεῖεν αὐτὸν θεάσασθαι, ἔγραφον πρὸς τοὺς οἰκίους, ὡς μεγάλου τινὸς τετυχηκότες. Μεταποντινοὶ γὰρ μὴν τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δῆμητρος ἱερὸν ἐκάλουν, τὸν στενωπὸν δὲ Μουσεῖον, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπαῖς ἱστορίαις.

Quod h. l. de Metapontinis dicitur, de Crotoniatis refertur a Timaeo apud Porphy. Vit. Pyth. 4. Favorini testimonium affirmat iisdem fere verbis Jamblichus XXX. 170, quocum jungendus est Justinus XX. 4. Similis est de numero auditorum dissensio, quos ipse Diogenes l. l. 3 ait fuisse trecentos. Cf. Menagius.

39. Diog. Laert. VIII. 5. 83. Δοκεῖ (Ἀλκμαίων ὁ Κροτωνιάτης) πρῶτος Φυσικὸν λόγον συγγεγραφέναι, καθὰ Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν σελήνην καθόλου ταύτην ἔχειν αἰθῆριον φύσιν.

Utriusque rei memor est, a Menagio laudatus, Clem. Alex. Strom. I p. 133 et Admon. ad gent. p. 19 s. f. Sylb. Notior est locus Ciceronis N. D. II. 27. „Crotoniates Alcmaeo, qui soli et lunae reliquisque sideribus animoque praeterea divinitatem dedit, non sensit sese mortalibus rebus immortalitatem dare.”

40. Diog. Laert. IX. 3. 23. Λέγεται δὲ (Παρμενίδης) — καὶ πρῶτος ἐρωτῆσαι τὸν Ἀχιλλέα λόγον, ὡς Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.

Diog. Laert. IX. 5. 29. Οὗτος (Ζήνων) καὶ τὸν Ἀχιλλέα πρῶτος λόγον ἠρώτησε (Φαβωρίνος δὲ Φησι Παρμενίδην) καὶ ἄλλους συγχροῦς.

Quid sit ἐρώτησις, explicitum est ad Fragm. XXII. Τὸν καλούμενον Ἀχιλλέα λόγον explicat Aristoteles Phys. VI. 14, qui inventum syllogismi recte Zenoni tribuit. Cf. Menagius

et Karstenius l. l. I. 2 p. 16. Ceterum mutavi interpunctionem, quae vulgo talis est: Φαβωρίνος δέ Φησι Παρμενίδην καὶ ἄλλους συχνοῦς. Quod nullum praebet sensum. Καὶ ἄλλους συχνοῦς, puta λόγους, copulatur cum praegresso Ἀχιλλέα λόγον. Dicit Diogenes Zenonem et argumentationem *Achillem* dictam et multas alias invenisse: de *Achille* interserit, Favorinum hanc Parmenidi tribuisse.

41. Diog. Laert. IX. 7. 34, 35. Φαβωρίνος Φησιν ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λέγειν Δημόκριτον περὶ Ἀναξαγόρου, ὡς οὐκ εἶψαν αὐτοῦ αἱ δόξαι αἶ τε περὶ ἡλίου καὶ σελήνης, ἀλλ' ἀρχαῖαι, τὸν δ' ὑφηγήσθαι· διασύρειν τ' αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς διακοσμῆσεως καὶ τοῦ νοῦ, ἐχθρῶς ἔχοντα πρὸς αὐτὸν, ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐτόν.

Fuere qui Democritum Anaxagorae auditorem facerent, qui illo major natu fuit 40 annis. Negavit id Diogenes jam quodammodo in superioribus II. 3. 14: Ἔδοξε δέ πως (Ἀναξαγόρας) καὶ Δημοκρίτῳ ἀπεχθῶς ἐσχηκέναι, ἀποτυχῶν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινολογίας. Hoc autem loco fidem narrationis evertere studet testimonio Favorini.

42. Diog. Laert. IX. 8. 50. Διήκουσεν ὁ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. ἐκαλεῖτό τε Σοφία, ὡς Φησι Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ.

Satis probavit Menagius falsa esse quae h. l. traduntur, quum Σοφία Democritus dictus sit, Λόγος Protagoras. Dubito tamen an hinc sequatur, verba ἐκαλεῖτό τε Σοφία a sciolo addita esse ad nomen Δημοκρίτου. Si Diogenes vel ipse Favorinus in culpa non est, accusandi fortasse librarii, quorum errore ista lectio invaluerit pro vera δὲ ἐκαλεῖτο Σοφία.

43. Jul. Valerius (Pseudo-Callisthenes) *de Reb. Alex.* I. 13. De ea (institutione Alexandri M.) si quid inquirere curiosius voles, sat tibi, lector, habeto *Graecum Favorini librum*, qui *Omnigenae historiae* super-

scribitur. Illic etiam generis Alexandri invenies seriem, cui generis principium praestitisse ferunt Oceanum et Thetidem, exinque fluxisse per Acrisium Danaënque atque Persea multosque alios in Perdiccae genera vel Philipporum. Nam ne Olympiadi quidem secus propago generosa est: cui diligentia pari a mundi principio per Saturnum atque Neptunum, tum etiam Telamona seriem generis attexuit, ad tertiumque Neoptoleum docet prosapiam defluxisse, cujus Anasafia mater Olympiadis cluit.

Vulgo legi non *Omnigenae*, sed *omni genere*, supra monui p. 76. *Danaëaque* — mirabile dictu! — adhuc depravatum fuit in *Danaumque*. Si tanti esset ejusmodi scriptorem, qualis est Julius Valerius, emendare, pro *cui generis* legi mallet *cui generi*. Aliud est, ubi verba pessime scripta rem obscurant vel pervertunt. Hoc factum in postremis, quae in editione Muelleri sic leguntur: „cujus [*uxor*] Anasafia (*sic*) mater Olympiadis cluit.” Quodsi nomen uxoris Neoptolemi aliunde cognitum, cur *Anasafia* istud intactum reliquerunt? Sin ignoratur, quod puto, quo jure *uxor* in textum receperunt? Qua autem de causa h. l. de *uxore* Neoptolemi, cur maxime de *matre* Olympiadis mentio fiat? Denique, constat Neoptolemo filiam fuisse Olympiadem, Alexandri M. matrem. Vid. Pausan. I. 11. 1. Postulat igitur sententia loci — nam ipsa verba quis reddat? — ut legamus: „*qui avus Alexandri, pater Olympiadis cluit.*” Ceterum de genere Alexandri Plutarchus in Vita II init.: „*Ὅτι τῷ γένει πρὸς πατρός μὲν ἦν Ἡρακλείδης ἀπὸ Καράνου, πρὸς δὲ μητρὸς Αἰακίδης ἀπὸ Νεοπτολέμου, τῶν πάνυ πεπιστευμένων ἐστί.*”

44. Etym. M. Σητάνειοι πυροί. — Φαβωρίνος Περὶ παντοδαπῆς ὕλης οὕτως· Τητάνειος σίτος.

Sequuntur haec: *δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸν καθαρὸν καὶ σητανείους πυροῦς, τοὺς ἐπέτειους. Ὠρος.* Ut τὸ ἐπ' ἔτος Ionibus *σῆτες* dictum est, Atticis *τῆτες*, ita illis *σητάνειον* vel *σητάνιον*, his *τητάνειον* vel *τητάνιον* vel *τητινὸν* fuit τὸ ἐπέτειον ἕτος

τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Docent affatim vetera lexica. Pro re nostra satis erit hunc attulisse Pollucis locum (VI. 73): Οἱ τητάνιοι ἄρτοι ἐκ τῶν τητανίων πυρῶν, οἱ εἰσι τετράμηνοι· τητινὸν γὰρ τὸ ἐπέτειον. Ad hanc sententiam recte scribitur in lexico Photiano p. 587, 4 v. Τητινοί, sed corrigendum, quod legitur ibidem p. 508, 4: Σηγάνιοι πυροί. οἱ τῷ ἔαρι σπειρόμενοι τριμηναιοὶ λέγονται. Lege Σητάνιοι — οἱ — τετραμηναιοί. Ut ad Favorinum veniam, hunc apertum est ideo testem citari, quod τητάνειος, non σητάνειος scripserit. Male igitur haec forma Atticis inusitata olim h. l. legebatur.

45. Steph. Byz. Ἀλεξάνδρειαί, πόλις ὀκτωκκίδεκα. — τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς. — Δίδυμος παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ Κυρηναίου τὸ Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρίνος δὲ ἐν τῷ Περὶ παντοδαπῆς ὕλης Ἀλεξανδριώτην Φησί.

Emendatae hujus lectionis rationes reddidi p. 79 sq.

46. Steph. Byz. Ἀργίλος, πόλις Θράκης, ὡς Θουκυδίδης ἐ' καὶ Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπαῖς. „Ἀργίλος ἢ πρὸς τῷ Στρώμονι ποταμῷ πόλις· ὀνομάσθη δὲ, ἐπειδὴ ὑπὸ Θράκων ὁ μῦς ἄργιλος καλεῖται, σκαπτόντων δὲ εἰς τὸ θεμελίους καταβαλέσθαι πρῶτος μῦς ᾤφθη.”

Locus Thucydideus est V. 18, ubi tamen nihil nisi nomen legitur. Sed vide IV. 103. Cum Favorini fragmento satis convenit Heraclides Περὶ πολιτ. XLII: Ἀργίλον τὸν μῦν καλοῦσι Θράκες· οὗ ὀφθέντος πόλιν κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν καὶ Ἀργίλον ὀνόμασαν. Cf. ad h. l. Schneidew. p. 111.

47. Steph. Byz. Αὐταριάται, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Χάραξ ἐν ἐβδόμῃ Χρονικῶν καὶ Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπαῖς καὶ Ἐρατοσθένης.

Illyrica haec gens est apud Strab. VII p. 313, coll. p. 316, et apud Arrian. Anab. I. 5.

48. Steph. Byz. Χελιδόνιοι, ἔθνος Ἰλλυρικόν. — Εἰςὶ καὶ

Χελιδονίαι πέτραι, ὧν ἡ μὲν Κορυδέλα, ἡ δὲ Μελανίππεια, ὡς Φαβωρίνος ἐν τοῖς Παντοδαποῖς.

Χελιδονίαι (Χελιδονίαι Herodianus ἐν τῇ καθόλου) τρεῖς νῆσοι numerantur a Dionys. Perieg. 506 sq., ubi cf. Eustath., et Strab. XIV p. 666.

49. Steph. Byz. Ὀκεανὸς, ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν γῆν. Φαβωρίνος ἐν ταῖς Παντοδαπαῖς ἱστορίαις. „Προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἕξω θάλατταν ἐκεῖ μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων Ὀκεανὸν, οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες μεγάλην θάλατταν, οἱ δ' Ἕλληνες Ἀτλαντικὸν πέλαγος.”

Vidit Meinekius ad Favorinum referenda esse, quae leguntur v. Κασπία θάλασσα. Λέγεται καὶ Ἑρμανία ἢ Κασπία. τινὲς δὲ ταύτας διακρίνουσι. Φασὶ δὲ τὴν ἕξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων ὠκεανὸν, οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες μεγάλην θάλατταν, οἱ δ' Ἕλληνες Ἀτλαντικὸν πέλαγος”..... Laeunam indicavit Berkelius. Ipsa tamen Favorini verba non reddi, arguit locus supra scriptus, in quo adeo voces ἐκεῖ μὲν frustra Meinekius tentavit. Nec Favorini sunt, quae a Stephano addita illi tribuit Muellerus: ἐκλήθη δ' οὕτως παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, ὃ ἐστὶ βεῖν.

3.

Ἐπιτομὴ τῆς Παμφίλης (?).

50. Steph. Byz. Ῥοπεῖς, ἔθνος, οὗ μέμνηται Φαβωρίνος ἐν Ἐπιτομῇ δ' τῆς Παμφίλης.

Quid statuendum videatur de titulo Ἐπιτομῇ τῆς Παμφίλης, imo de toto opere, exposui p. 81 sqq. Ῥοπεῖς alibi non commemorantur.

INCERTAE SEDIS.

51. Diog. Laert. III. 1. 37. Τοῦτον (Ἀριστοτέλη) μόνον παραμεῖναι Πλάτωνι Φαβωρίνός πού Φησιν ἀναγινώσκοντι τὸν Περὶ ψυχῆς, τοὺς δ' ἄλλους ἀναστῆναι πάντας.

Platonis Phaedo quando sit conscriptus tam parum constat, ut in diversissimas sententias viri docti abierint. Cf. Stallbaumius Praef. p. 27 sq., qui ipse suspicatur „hunc dialogum a Platone post primum demum iter in Italiam et Siciliam susceptum literis exaratum esse”, i. e. post Ol. 98. 1. Hoc quidem ratio et argumentum libri luculente probare videtur, non esse fetum ut ita dicam juvenilem, quemadmodum credidit Wytttenbachius (ad Phaed. p. 298), sed aetatis maturioris. Cf. Hermann. l. 1. p. 399, 626, 684. Quodsi certa Favorino habenda fides, — cujus narratio sane non debebat ab aliis negligi, ab aliis prorsus contemni — Phaedo nonnisi post alterum iter Platonis, unde Ol. 103, 4 domum rediit, scriptus est, siquidem eo ipso tempore scholis illius Aristoteles coepit interesse, ut docet Stahrius Aristot. p. 44.

52. Diog. Laert. V. 2. 41. *Φαβωρίνός Φησι γηράσαντα αὐτὸν (Θεόφραστον) ἐν Φορείῳ περιφέρεισθαι, καὶ τοῦτο λέγειν Ἑρμιππον, παρατιθέμενον ἱστορεῖν Ἀρκεσίλαον τὸν Πιταναῖον ἐν οἷς ἔφασκε πρὸς Λακῦδην τὸν Κυρηναῖον.*

Diem obiit Theophrastus Ol. 123. 2, annos natus 85. Illud indicat Apollodorus apud Diog. Laert. V. 3. 58. Cf. Clinton p. 195 et quos laudat Lozynski Hermippi fragm. p. 3.

53. Diog. Laert. VIII. 1. 48. *Τοῦτον (Πυθαγόραν) ὁ Φαβωρίνός Φησιν ὄροις χρήσασθαι διὰ τῆς μαθηματικῆς ὕλης, ἐπὶ πλέον δὲ Σωκράτην καὶ τοὺς ἐκείνῳ πλησιάσαντας, καὶ μετὰ ταῦτ' Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς Στωϊκοὺς. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην· ὡς δὲ Θεόφραστος, Παρμενίδην· ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.*

Est ὄρος, Antipatro teste, quem laudat Diog. Laert. VII. 1. 6. atque ex hoc i. v. Suidas, *λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόμενος ἐκφερόμενος*, teste Chrysippo, ἢ *ἀπόδοσις*. Quod autem coelum primus Pythagoras appellaverit *κόσμον*, terram globosam esse dixerit, illud plures cum Favorino testantur, in quibus scriptor Vitae Pythagorae apud Photium, et Galenus (cf. Menag.); hoc an recte Pythagorae tribuatur, dubitat Karstenius, quem vide I. 2 p. 254 sq.

54. Diog. Laert. IX. 11. 87. Τὸν ἕνατον (Πύρρωνος τρόπον) Φαβωρίνος ὄγδοον, Σέξτος δὲ καὶ Αἰνεσίδημος δέκατον, ἀλλὰ καὶ τὸν δέκατον Σέξτος ὄγδοόν Φησι, Φαβωρίνος δὲ ἕνατον.

Qui reputaverit Favorinum decem libris de Πυρρωνεῖοις τρόποις scripsisse (p. 88 sq.), malit fortasse hunc locum non pro fragmento Favorini habere, sed pro testimonio Diogenis. Atque ita iudicavit Muellerus. Nec repugno equidem. Hoc tamen velim attendatur, morem fuisse Favorino ut talia in Ἀπομνημονεύμασι et Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ commemoraret; quam in rem afferam tantum Fragm. XIV et XXI, ubi de γνησίοις et νοθευομένοις dialogis Platonis agitur. Scripsit idem Περὶ τῆς Ὀμήρου Φιλοσοφίας (p. 86), et tamen in Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ Anaxagoram dixit primum demonstrasse, Homericam poesin esse de virtute ac justitia (Fragm. XXVI). Utcunque est, si fallar, aliena certe Favorino non tribuerim.

55. Steph. Byz. Αἰθίοψ. — πρῶτοι θεοὺς ἐτίμησαν καὶ νόμοις ἐχρήσαντο. ὀνομάζουσι δὲ τοὺς αἰτίους τούτων Μίθραν καὶ Φλεγυάν, ἄνδρας Αἰθίοπας τὸ γένος, ὡς Φαβωρίνος.

De cultu Deorum apud Aethiopas paucis agit Herodotus II. 29, quem docte interpretatur Baehrius. Inde tamen non multum proficimus ad illustrandam narrationem Favorini. At plurimum huc facit Diod. Sic. III. 2, cujus haec tantum verba adscribam: Αἰθίοπας ἱστοροῦσι πρῶτους ἀνθρώπων πάντων, γεγονέναι. — Φασὶ δὲ παρ' αὐτοῖς πρῶτοις καταδειχθῆναι θεοὺς τιμᾶν, καὶ θυσίας ἐπιτελεῖν καὶ πομπὰς καὶ πανηγύρεις, καὶ τᾶλλα δὲ ὡς ἄνθρωποι τὸ θεῖον τιμᾶσι. διδὲ καὶ τὴν παρ' αὐτοῖς εὐσέβειαν διαβεβοῆσθαι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ δοκεῖν τὰς παρ' Αἰθίοψι θυσίας μάλιστα εἶναι τῷ δαιμονίῳ κεχαρισμένας.

56. Steph. Byz. Ἄκτῃ. οὕτως ἢ Ἀττικῇ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρίνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτως τὴν χώραν ὀνόμασε καὶ τοὺς λαοὺς.

Apollodorus, addit continuo Stephanus, τὰναντία Φησίν. Cf.

Heynius Obs. ad Apollod. III. 14. 1 p. 321 et Eustath. ad Dionys. Perieg. 423.

57. Steph. Byz. Ἀραχωτοί, πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ Ἀραχώτου ποταμοῦ, ῥέοντος ἀπὸ τοῦ Καυκάσου, ὡς Φαβωρίνος καὶ Στράβων ἑνδεκάτη.

Strabonis locus est p. 513. Plura affert Ptolemaeus VI. 20. Ὠρείτας τ' Ἀραβάς τε λινοχλαίνους τ' Ἀραχώτας memorat Dionysius Perieg. 1096, ad quem locum cf. Eustath.

58. Steph. Byz. Βισαλτία, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς. περὶ ταύτην οἱ λαοὶ σχεδὸν πάντες ἀλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Φαβωρίνος.

Narravit Theopompus Historiarum XX, teste Athenaeo IX p. 401 B. Quinam praeterea idem tradiderint, docent Wichers Theopomp. Fragm. p. 206 et Lion ad Gellium XVI. 15.

59. Steph. Byz. Βόσπορος. — δύο εἰςὶ τόποι Βόσποροι καλούμενοι, εἷς μὲν ὁ Κιμμέριος καλούμενος, πλήσιον Χερσῶνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ βασιλεῖον τῶν Βοσποριανῶν ἦν, ἕτερος δὲ ἐν Βυζαντίῳ, καθὰ Φαβωρίνος γράφει· „Βυζαντίων λιμὴν Βόσπορος καλεῖται.”

Verba Favorini in fragmentis a Muellero editis desiderantur. Leguntur autem apud Const. Porphyrog. de them. II. p. 30, quo loco supplevit Meinekius quae deerant in Stephani epitome v. Βόσπορος.

60. Steph. Byz. Κρεμμυῶν, κώμη Κορίνθου. — „ἐν ἧ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρεμμυωνίαν ὕν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου Φασί, καὶ τῶν Θεσέως ἄθλων [ἔνα].” Φαβωρίνος δὲ, ὅτι τοῦ Ἐρυμανθίου καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.

Priora deprompta sunt e Strab. VIII p. 380. Alibi Κρομμυῶν pagus appellatur, ut apud Pausan. I. 27. 9, ubi commemoratur ὅς περὶ τε Καλυδῶνα καὶ Ἐρύμανθον καὶ τῆς Κορινθίας ἐν Κρομμυῶν. Cf. II. 1. 3; Plutarch. Vit. Thes. IX.

61. Steph. Byz. Σφακτήρια. — Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτιροῦσα, ἣς μνημονεύει Πausanias ἐν τρίτῳ Περιηγήσεως Ἐλλάδος. ἐκαλεῖτο καὶ Σφαγία, ὡς Φαβωρῖνος.

Pro τρίτῳ scribendum est τετάρτῳ, quum Sphacteriae insulae Pausanias memor sit IV. 36. 6. Cf. VI. 22. 6. Quod Favorinus dixit eandem vocari Sphagiam, haud uno veterum scriptorum exemplo probatur. Sic pugna navalis ad Pylum a Platone Menex. p. 242 C facta esse dicitur ἐν τῇ Σφαγίᾳ. Σφαγίαι est apud Xenoph. Hellen. VI. 2. 31. Vid. porro Stallbaum. ad Plat. l. 1.

62. Gellius *N. A. X.* 12. Plerique nobilium Graecorum et Favorinus philosophus, memoriarum veterum exsequentissimus, affirmatissime scripserunt, simulacrum columbae e ligno ab Archyta ratione quadam disciplinaeque mechanica factum volasse. Ita erat scilicet libramentis suspensum et aura spiritus inclusa atque occulta concitum. Libet hercle super re tam abhorrenti a fide ipsius Favorini verba ponere: Ἀρχύτας Ταραντῖνος, Φιλόσοφος ἄμα καὶ μηχανικὸς ὢν, ἐποίησε περιστερῶν ξυλλήνην πετομένην ἥτις εἶ ποτε καθίσειεν, οὐκέτι ἀνίστατο. μέχρι γὰρ τούτου...

Videntur editores verba μέχρι γὰρ τούτου pro clausula Gellii habuisse; equidem ad Favorinum ea refero, sed plura puto deesse, omissa fortasse a librario, cui Graeca sive non legerentur seu non admodum placerent. Quid enim? Ait Gellius malle se rem adeo incredibilem ipsis Favorini verbis narrare; sed vix inchoavit, quum repente orationem abrumpit, omisso rei capite, artificiosa avis structura. Ceterum de meritis Tarentini Archytae in mechanicam et disciplinas mathematicas vid. Diog. Laert. VIII. 4. 83. et Vitruv. IX. 3. Idem fuerit qui ἀρχιτέκτων dictus librum Περὶ μηχανῆς (μηχανικῆς?) scripsisse ferebatur, auctore Diogene l. l. 82, quo loco cf. Menagius.

63. Stobaeus *Serm.* LXII. 43. Ζάμολξις οἰκέτης ἦν Πυθαγόρου, καὶ προσεκύνησαν αὐτὸν οἱ τότε.

Μοδο Ζάμαξ; vocatur. modo Ζάμαξις. Hanc veram scripturam esse docet Porphyrius Vit. Pyth. 14 sq., qui locus optimo huc referretur. Ἦν δ' αὖτις καὶ ἕτερον μενάρκιον, ὃ ἐκ Θεσπῶς ἀνέστανε. Ἡ Ζάμαξ; ἦ ἰωνικ. ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δὸς ἀκτινὸν ἐπέβλεψεν τὴν γὰρ ἑαυτοῦ εἰ Θεσπῶς ζα λ μ δ ν καλοῦσιν. Ἀγαθὸν δ' αὖτις ἡ Πυθαγόρας τὴν μετέωρον θεωρίαν ἐπαβέβησε. τα τε τῶν ἑσπεριῶν καὶ τὰς ἄλλας εἰς θεοῦ θρησκείας. — ἡ: Ἡλικίαι δ' αὖτις τρακανῶσι εἰ βάρβαροι. Διονυσιοφάνης δὲ λέγει. βουλεύσασθαι αὖν αὖτις τῷ Πυθαγόρῃ κτλ. Multi de Ζαίμοκλις meminit proiudicatis, ut Herod. IV. 93, Strabo VII p. 297, Dion. Laert. VIII. I. 2: sed omnes recensere longum est. Vidit Menagius in Observ. et Sturzius Hellan. fragm. p. 66 sq.

ὁ Α. Plutarch. Quaest. Rom. XXVIII. Διὰ τί τοὺς ταῦτα, ὅταν ἔμωσι τὸν Ἡλικίαι. καλίσουσιν ὑπὸ στέγη τούτῳ τοῖσιν. καὶ καλίσουσιν εἰς ἕταίρων προίοναι; — ἡ ταῦτα μὲν λέγεται καὶ ταῖς τῶν παιδῶν, ἄλλως δὲ ἐπισχεσις ἐστὶ τῆς τῶν τῶν ἑαυτοῦ εὐχερείας καὶ ταχύτητος τὸ γινώσκον. ἡ Φεβρουάριος λέγει; τὸ γὰρ ὥσπερ ἐκ παρασκευῆς μελλόντων ἑσπερῶν καὶ βουλεύσασθαι δίδωσι.

Hunc locum recte an secus in fragmenta librorum historicorum receperim, nolim dicimere. Muellerus non recepit. In verbis vitium inesse suspicor. Quum enim praecedat ταῦτα μὲν λέγεται, in sequentibus pro ἄλλως δὲ — ἐστὶ legendum videtur ἀληθῶς δὲ — ἐστὶ.

III.

DISSERTATIONES SOPHISTICAE.

1. *Laudes Thersitae.*

2. *Laudes febris quartanae.*

65. Gellius XVII. 12. *Favorinus* oppido quam libens in (infames) materias dicebat, vel ingenio expurgificando

ratus idoneas, vel exercendis argutiis, vel edomandis usu difficultatibus: sicuti cum *Thersitae laudes* quaesivit, et cum *febrim quartis diebus recurrentem* laudavit, lepida sane multa et non facilia inventu in utramque causam dixit, eaque scripta in libris reliquit. Sed in *febris laudibus* testem etiam Platonem produxit, quem scripsisse ait, qui quartanam passus convalesceret viresque integras recuperaverit, fidelius constantiusque postea valiturum. Atque inibi [in] iisdem laudibus non hercle hac sententiola invenuste lusit. Versus, inquit, est longo hominum aevo probatus:

** Ἄλλοτε μητριῇ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.*

Eo versu significatur, non omni die bene esse posse, sed isto bene atque alio male. Quod cum ita sit, inquit, ut in rebus humanis bene aut male, vice alterna sit: haec biduo medio intervallata febris quanto est fortunatior, in qua est *μία μητριᾷ, δύο μητέρες?*

De Thersita notissimus est Homeri locus, qui legitur II. II. 211 sqq. Infames materias sive *ἄδξους ὑποθέσεις* tetigi supra p. 52 sq.

Dissertationum *Ἐπὶ τῷ λήρῳ*, *Ἐπὲρ τῶν μονομάχων*, *Ἐπὲρ τῶν βαλανείων* fragmenta nulla exstant. Quae adversum Chaldaeos seu genethliacos Favorinus disseruit, eorum capita quae a Gellio sunt notata, putavi testimoniis potius annumeranda esse de Favorino dictis, quam fragmentis ex ipsius oratione depromptis. Cf. p. 44 sqq.

7. Περὶ τῆς Σωκράτους βίωμης (?).

66. Gellius II. 1. Stare solitus Socrates dicitur, pertinaci statu, perditus atque pernox a summo lucis ortu ad solem alterum orientem, inconnivens, immobilis, iisdem in vestigiis, et ore atque oculis eundem in locum

directis cogitabundus, tanquam quodam secessu mentis
atque animi facto a corpore. Quam rem cum *Favorinus*
de fortitudine ejus viri ut pleraque disserens, attigisset:
Πολλάκις, inquit, ἐξ ἡλίου εἰς ἡλίον ἐστήκει ἀστραβέστερος
τῶν πρέμνων.

Conferrī de Socrate possit Aristophanes Nubb. 413 sqq.
Paululum offendit lectio „solem alterum orientem.” *Legere*
iterum praestare videtur.

8. Περὶ γήρωσ.

67. Stob. CXV. 17. (Ἐκ τῶν Φαβωρίνου Περὶ
γήρωσ.) Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἐάσω ἄρρητον, ὅτι καὶ Πλάτωνι
καὶ Πυθαγόρῃ δοκεῖ τὸ γήρωσ οὐκ ἐπ’ ἐξόδῳ τοῦ βίου εἶναι,
ἀλλ’ ἐπ’ ἀρχῇ μακαρίας ζωῆσ.

68. Stob. CXV. 22. (Ἐκ τῶν Φαβωρίνου Περὶ
γήρωσ.) Ἦδονῆσ γὰρ ὁ μὲν ἐκὼν εἰργόμενος, σοφός· ὁ δὲ
μὴ δεόμενος, μακάριος. Τὸ δὲ γήρωσ πρὸς ἀμφοτέρα ἐπι-
τήδειον· καὶ γὰρ Φρονιμωτέρουσ τοὺσ ἀνθρώπουσ ἀπεργάζεται,
καὶ τῶν ἡδέων ἀμελεστέρουσ.

Hunc locum descripserunt Apostolius VIII. 42 i, p. 441
ed. Leutsch. et Arsenius XXVIII. 44. Priora, sed *omisso*
nomine ἐκὼν et ita ut desinant in πρὸσ ἀμ., leguntur etiam
apud Anton. Meliss. Serm. II. 17. Ceterum donec certioribus
testimoniis resciverim senectutis esse minus curare τὰ ἡδέα,
eos τῶν ἡδονῶν, non τῶν ἡδέων ἀμελεστέρουσ credo. *Est*
enim, ut cum Cicerone dicam (Caton. XII), „vituperatio
senectutis, quod eam carere dicunt voluptatibus.”

69. Stob. CXV. 23. Ἄξιον δὲ ἐστίν εἰσ τὸν περὶ τῶν
ἡδονῆσ λόγον προσελθόντα μηδὲ ἐκείνην ἀμνημόνευτον εἶσα,
τὴν παρὰ πᾶσι τοῖσ νοῦν ἔχουσι εὐδοκιμοῦσαν, ἣν ἡδονὴν
ὀνομάζουσι καὶ χαρὰν καὶ τέρψιν· περιγίγνεται δ’ ἐκ τῶν
καλῶν μαθημάτων καὶ τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων. Ἄμ-
φοτέρων δὲ τούτων ὑπάρχει τῷ γέροντι πρὸσ ἑαυτὸν ἀναμ-

ενήσκεισθαι, καὶ καθάπερ κτήμασι τέρπεσθαι, λογιζόμενον, ἴτι ἢ τύχη, ἢ πάντων κυρία τούτων, ταῦτα ἄκυρός ἐστιν ἔφελέσθαι.

Haec quoque receperunt Apostolius et Arsenius, alter III. 29 d, p. 293, alter IV. p. 48. De ἡδονῇ cf. Plato de Rep. IX p. 580 D sqq., qui conjungit haec tria vocabula ἡδονῆν, χάρην, τέρψιν, Phileb. p. 19 C.

70. Stob. CXV. 24. (Τοῦ αὐτοῦ.) Ὁ Βοιωτίος ἐντυχῶν θησαυρῶ μετὰ ἐβδομήκοντα ἔτη, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε καὶ παρήλθεν, ὡς οὐκέτι οὐδὲν ὄντα πρὸς αὐτόν. Ὡστε καὶ πολυχρηματίας ἅμα παύει τὸ γῆρας καὶ πολυπραγμοσύνης.

Male apud S. Maximum, qui haec ex Stobaeo descripta affert Serm. XII. p. 571 ed. Combef., pro ὁ Βοιωτίος legitur Βοιωτός. Illud certe Lacedaemoniis nomen fuisse constat ex Xenoph. Hellen. I. 4. 2.

71. Stob. CXIX. 16. (Ἐκ τῶν Φαβωρίνου Περὶ γήρωσ.) Θεόδωρος μὲν γὰρ ὁ Κυρηναῖος οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν. Καὶ τό τε ἀκόλουθον οὕτως ἠρώτα· τὸ γὰρ καταφρονοῦντα τῶν ἀνθρωπείων συμπτωμάτων ἀπωστὸν ὑπ' αὐτῶν ἐκ τοῦ βίου γίγνεσθαι, πῶς οὐχ ὑπεναντίον τῷ μόνον μὲν τὸ καλὸν ἀγαθὸν, μόνον δὲ αἰσχρὸν τὸ κακὸν εἰρηκότι;

Κυρηναῖος, non Κυθηραῖος, ἠρώτα, non ἑώρα scribenda esse monuit Wyttenbachius ad Phaedon. p. 189. Cf. annot. ad Fragm. XXII. De Theodoro autem Cyrenaeo, quem a Platone auditum narrant, imprimis vid. Groen van Prinsterer Prosopogr. Plat. p. 190 sq.

9. Κατὰ γήρωσ.

72. Stob. CXVI. 44. (Φαβωρίνου ἐκ τῶν Κ[ατὰ] γ[ήρωσ]). Πολύς τοι μόχθος ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Cf. quae dicta sunt p. 85.

10. Περὶ εὐχῆς.

73. Phrynich. p. 244. Διδούσιν ἐν τῷ Περὶ Εὐχῆς Φαβωρίνος οὕτω λέγει, δεόν διδάσσει. τὸ γὰρ διδοῦσιν ἄλλο τι σημαίνει, τὸ δεῖν.

Egregie, ut solet, hunc locum illustravit Lobeckius, qui tamen verba Epicuri, quae quamvis dubitanter ex Diogene Laert. X. 131 attulit, jam pro usu formae διδοῦσιν haud amplius afferet. Reddidit enim Cobetus Epicuro ἀποδίδωσιν pro ἀποδιδούσιν.

11. Περὶ ἰδεῶν.

74. Phrynich. p. 248. Σύμπτωμα πολλάκις εὔρον κείμενον παρὰ Φαβωρίνω ἐν τῷ Περὶ Ἰδεῶν λόγῳ. Πόθεν δὲ λαβῶν ἔθηκεν, οὐκ οἶδα. Χρὴ οὖν συντυχίαν λέγειν, ἢ λύσαντας οὕτω, συνέπεσεν αὐτῷ τὸδε γενέσθαι. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῷ κατὰ Διονυσόδωρου ἄπαξ εἶρηκε τοῦνομα.

Usus vocabuli σύμπτωμα bonis scriptoribus non admodum quidem frequentem fuisse, sed multo tamen frequentiore quam putavit Phrynichus, exempla probant quae praeter laudatum Demosthenis locum (p. 1295) ex Thucydide et Aristotele Lobeckius indicavit. Occurrit vocabulum Fragm. LXXI.

12. Περὶ τῆς δημῶδους σωφροσύνης.

75. Phrynich. p. 260. Πλόκιον ἐπὶ ὑποθέσεως πεπλεγμένης οἱ εἰκαῖοι τιθέασιν. θαυμάζω οὖν, πῶς ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων δόξας εἶναι Φαβωρίνος ἐχρήτο ἐν συγγράμματι ἐπιγραφομένῳ Περὶ τῆς δημῶδους σωφροσύνης.

Vulgo legi Δημῶδους pro δημῶδους, quod etiam Pauwio arrisit, monui supra p. 86.

Ceterum ex uno Suida constare de dissertationibus, quas Περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας, Περὶ Σωκράτους καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἐρωτικῆς τέχνης, Περὶ Πλάτωνος et Περὶ τῆς διαίτης τῶν φιλοσόφων Favorinus scripserit, dictum est p. 88.

IV.

OPERA PHILOSOPHA.

1. Πυρρωνείων τρόπων λόγοι ι'.

76. Philostr. vit. Soph. p. 491 (13, 10). Τὸν Ἐπὶ τῷ λήρῳ καὶ τὸν Ἐπερ τῶν μονομάχων καὶ τὸν Ἐπερ τῶν βαλανείων γησίους τε ἀποφαινόμεθα καὶ εὖ ξυγκειμένους, καὶ πολλῷ μᾶλλον τοὺς φιλοσοφούμενους αὐτῷ (Φαβωρίνῳ) τῶν λόγων, ὧν ἄριστοι οἱ Πυρρώνειοι. τοὺς γὰρ Πυρρωνείους ἐφεκτικοὺς ὄντας οὐκ ἀφαιρεῖται καὶ τὸ δικάζειν δύνασθαι.

Hunc locum attigi supra p. 56 et 88 sq. Cf. fragm. LIV.

2. Πλούταρχος ἢ Περὶ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς διαθέσεως.

77. Galenus Περὶ ἀρίστ. διδ. p. 131 init. Τὴν εἰς ἑκάτερα ἐπιχείρησιν ἀρίστην εἶναι διδασκαλίαν ὁ Φαβωρίνῳ φησιν. Ὀνομάζουσι δ' οὕτως οἱ Ἀκαδημαϊκοί, καθ' ἣν τοῖς ἀντικειμένοις συναγορεύουσιν. Οἱ μὲν οὖν παλαιότεροι τελευτῶν αὐτὴν εἰς ἐποχὴν ὑπολαμβάνουσιν, ἐποχὴν καλοῦντες τὴν ὡς ἂν εἴποι τις ἀοριστίαν, ὅπερ ἐστὶ περὶ μηδενὸς πράγματος ὀρίσασθαι, μηδὲ ἀποφῆνασθαι βεβαίως· οἱ νεώτεροι δὲ, οὐ γὰρ μόνος ὁ Φαβωρίνος, ἐνίοτε μὲν εἰς τοσοῦτον προάγουσι τὴν ἐποχὴν, ὡς μηδὲ τὸν ἥλιον ὁμολογεῖν εἶναι καταληπτὸν, ἐνίοτε δὲ εἰς τοσοῦτον τὴν γνῶσιν, ὡς καὶ τοῖς μαθηταῖς ἐπιτρέπειν αὐτὴν ἄνευ τοῦ διδαχθῆναι πρότερον ἐπιστημονικὸν κριτήριον. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο τί ἐστιν, ὃ Φαβωρίνος εἶρηκεν ἐν τῷ Περὶ Ἀκαδημαϊκῆς διαθέσεως, ὃ Πλούταρχος ἐπιγράφεται.

P. 138, 16. Ὁ ~~καταλαβὼν~~ ~~Φαββαίως~~ ἐν ἕλῳ γραφέντων βιβλίων, ἐν ᾧ δείκνυται μὴδὲ τὸν ἥλιον εἶναι καταληπτόν ὡς ἐπιλήττωσιν ἡμῶν ἐπέσθαι διαλέγεται, συγχωρεῖ τε ~~βεβαίως~~ εἶναι γνωστὸν, καὶ τούτ' ἐπιτρέπων αἰρεῖσθαι τὸν ~~μαθητῆν~~.

De hoc fragmento et duobus sequentibus, a Galeno servatis quantum satis est dixisse mihi videor p. 54 sqq. Fortasse corrigendum vel συχωρεῖν vel ἐπιτρέπει.

3. Πρὸς Ἐπίκτητον

Fragmentum huius libri, eo nomine dignum, non exstat, nisi quod refert Galenus p. 131, 15, Favorinum eandem sententiam, εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν, etiam ἐν τῷ Πρὸς Ἐπίκτητον tenuisse: λέγει δὲ τὸ αὐτὸ ἐν τῷ Πρὸς Ἐπίκτητον, ἐν ᾧ πῶς ἐστὶν Ὀπίσιμος, ὁ Πλουτάρχου δοῦλος, Ἐπικτῆτῳ διαλεγόμενος. Sic enim scribendum puto. Vulgo αὐτὸ legitur, pro quo si cum Kaysero corrigimus ὁ αὐτὸς, objectum, quod vocant, desideratur. Ceterum cf. p. 90.

4. Ἀλκιβιάδης.

78. Galenus Περὶ ἀρίστ. διδ. p. 131, 18. Καὶ μέντοι καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα γραφέντι βιβλίῳ, τῷ Ἀλκιβιάδῃ, καὶ τοὺς ἄλλους [τούς] Ἀκαδημαϊκοὺς ἐπαινεῖ, προσαγορεύοντας μὲν ἐκτέρῳ τῶν ἀντικειμένων ἀλλήλοις λόγων, ἐπιτρέποντας δὲ τοῖς μαθηταῖς αἰρεῖσθαι τοὺς ἀληθεστέρους. Ἄλλ' ἐν τούτῳ μὲν εἶρηκε πιθανὸν ἑαυτῷ φαίνεσθαι, μὴδὲν εἶναι καταληπτόν, ἐν δὲ τῷ Πλουτάρχῳ συγχωρεῖν ἔοικεν εἶναι τι βεβαίως γνωστὸν.

Ad hunc librum pertinuisse videtur quod legitur Fragm. LXXVII, Favorinum demonstrare aggressum esse, μὴδὲ τὸν ἥλιον εἶναι καταληπτόν; qua de re cf. supra p. 90.

5. Πρὸς Ἀδριανόν.	} περὶ τῆς καταληπτικῆς Φαντασίας.
6. Πρὸς Δρύσωνα.	
7. Πρὸς Ἀρίσταρχον.	

79. Galenus Περὶ ἀρίστ. διδ. p. 131, 26. Καὶ ἐγώ γε ἐθύμαζον, νῆ τοὺς θεοὺς, ὅπως ὁ Φαβωρίνος εἰς τὴν τῶν Ἀπτικῶν Φωνῆν εἰωθῶς μεταλαμβάνειν ἕκαστα τῶν ὀνομάτων οὐ παύεται λέγων οὔτε τὸ καταληπτὸν, οὔτε τὴν κατάληψιν, οὔτε τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν, οὔτε τὰ τούτοις ἀντικείμενα, οἷον στερητικῶς λεγόμενα ἀκαταληπτὸν Φαντασίαν, ἢ τὴν ἀκαταληψίαν αὐτὴν· ὡς δὲ καὶ τρία βιβλία γράψας, ἐν μὲν Πρὸς Ἀδριανὸν, ἕτερον δὲ Πρὸς Δρύσωνα, καὶ τρίτον Πρὸς Ἀρίσταρχον, ἅπαντα Περὶ τῆς καταληπτικῆς Φαντασίας ἐπέγραψε. Καὶ καθ' ὅλα γε αὐτὰ γενναίως ἀγωνίζεται πειρώμενος ἐπιδεικνύει τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἀνύπαρκτον.

Vs. 6 Haud scio an verborum ordo sic restituendus sit: τὰ τούτοις ἀντικείμενα στερητικῶς λεγόμενα, οἷον ἀκαταληπτὸν Φαντασίαν, κτῆ.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

80. Stob. XLIX. 14. (Φαβωρίνου.) "Ὡσπερ γὰρ τὰ θηρία τὴν σαγήνην ὑποχωροῦντα εἰς ἐλάττω τόπον συνάγεται, οὕτω δὴ καὶ τοὺς τυράννους ἔστιν ἰδεῖν, ἐπαναχωροῦντας ἐκ μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πόλιν, ἐκ δὲ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἀκρόπολιν, εἴτ' εἰς τὴν οἰκίαν, εἴτ' εἰς τὸ δαμάτιον. Εἴτα δύναται καταφυγεῖν ἄνθρωπος θεοῦ Φεύγων; ὅποι γὰρ ἂν καταφύγῃ, ἢ δίκη αὐτὸν εὕρησει.

„Pro Εἴτα, quod jam aliquoties praecessit, malim οὔτοι.“
Ita Wytttenbachius ad Plutarch. De ser. num. vind. p. 51.
Idem cum nostro loco conferri jubet Dion. Chrysost. Orat. de tyrann. p. 96 Mor., p. 111 Emp.

81. Stob. XLIX. 48. (Φαβωρίνου.) Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι ἠδονὴν τινα τῶ τυράννῳ μηνύσαι. Εἰ μὲν ἀνθρώπινην

θέλεις, ὦ Διονύσιε, πείνησον, ἵνα Φάγῃς· δίψησον, ἵνα πίῃς· εἰ δὲ δεξιάν τινα καὶ ὑπέροπονδον καὶ τηλικαύτην, ἡλίκην οὐδεὶς πρὸ σοῦ, ἀπόθου τὴν τυραννίδα. Τὸν γὰρ μυρίων καὶ πεντακισχιλίων χλαμύδων δεόμενον οὐκ ἔστι μὴ πλειόνων δεῖσθαι οἷς γὰρ ἔχω προσδεόμενος, ἀφελῶν ὧν ἔχω, ἀρκοῦμαι οἷς ἔχω.

Vide num pro δεξιᾶν rectius legatur ἀξίαν, ὑπέροπονδον pro ὑπέροπονδον. Sunt autem omnia deprompta ex dissertatione, ut docet Gellius IX. 8, ubi postremis verbis haec praemittit: „Hanc sententiam (*necessum esse, qui nulla habeat, nullis indigere*) memini a *Favorino* inter ingentis omnium clamores detornatam inclusamque verbis his paucissimis: Τὸν γὰρ μυρίων κτέ.” Est igitur quod credas cum ex hoc fragmento, tum e superiore, scriptum fuisse Favorino aliquem Περὶ τυραννίδος λόγον, ad quem referam porro Fragm. LXXXII et LXXXIII.

82. Stob. XCIV. 29. (Φαβωρίνου.) Οὐδεὶς γοῦν οὕτω πλουτεῖ, ὅστις οὐκ ἐλάττω ἔχει ὧν περ βούλεται. Τὸν δὲ εὐθυμεῖσθαι θέλοντα χρὴ ἐν μὲν τοῖς ἀγαθοῖς ἀφοραῖν εἰς τοὺς ἐλάττω ἀγαθὰ κεκτημένους, ἐν δὲ τοῖς κακοῖς εἰς τοὺς μᾶλλον δυστυχοῦντας. Ἐὰν δέ γε ἢ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς εἰς τὸ ὑπερέχον, ἢ ἐν τοῖς κακοῖς εἰς τὸ ἐνδεέστερον ἀποβλέψῃς, αἰεὶ λυπήσῃ. Ἔστι δὲ λύπη ἀνία ἐπὶ τοῖς οἰκειοῖς κακοῖς.

83. Stob. XCV. 14. (Φαβωρίνου.) Πενίας διττὸν εἶδος· ἢ γὰρ διὰ τὴν γνώμην ἄνθρωποι πένονται, ἢ διὰ τὴν τύχην. Ἀλλὰ τὴν μὲν τύχην ἔστι θεραπεῦσαι καὶ δόσει καὶ εὐρέσει καὶ ἐργασίᾳ καὶ αὐταρκειᾳ· τὴν δὲ γνώμην οὐκ ἔστιν οὐ γὰρ ὁμοίων δέονται οὗτός τε κἀκείνος· ἀλλ' ὁ μὲν περιέρχεται αἰτίζων ἀκόλους· ὁ δὲ οὐκ ἀκόλους, οὐδὲ ψωμόν.

„In fine hujus fragmenti deesse quid suspicatur Gesnerus. Vide Homer. Odyss. P. 222.” Sane si non addendum ali-

quid, at audiendum certe est, quo magna splendida mendicare alter dicatur.

84. Stob. LXV. 8. (Φαβωρίνου.) Ἰκανὸν μὲν οὖν ἴσως καὶ τὸ τῆς ὄψεως ἂν δὲ ὁ καλὸς καὶ αἰμύλος ἢ καὶ διαλεκτικός, — Λέγε, ὦ νεανίσκε· λέγε, Ἀντίλοχε· γλυκερώτερον Νέστορος ἔρεϊς· λέγε, Τηλέμαχε· σφοδρότερον Ὀδυσσέως ἔρεϊς· λέγε, Ἀλκιβιάδη, κἂν μεθύς, ἀκουσόμεθα τοῦ μεθύοντος ἠδέως. Τοιοῦτόν ἐστι τὸ καλὸν εἶναι· εὐφραίνει μὲν βλέπόμενος, εὐφραίνει δὲ ἀκούμενος. Εἰ δέ τῳ κατὰ Πλάτωνα τὸ θάρρος ἦν, εἶπον ἂν ὅτι καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις ὁ καλὸς εὐφραίνει, καὶ οὐκ ἂν ἔδεισα τὴν εὐωχίαν τὴν τῶν καλῶν. Τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες; συνάπτουσι τὰς ψυχάς· εἰ γὰρ θέμις ἦν τὸ στόμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ εἰκάσιν περὶ τὸ στόμα λιπαρεῖν, ὡς περὶ θύρας.

Pro ἂν δὲ ὁ καλὸς Halmius Lectt. Stob. p. 28 scripsit ἂν γε ὁ καλὸς, quo lacuna sane tollitur, at frigida, ne dicam inepta sententia existit. Potius igitur post διαλεκτικός, aliquid vel excidisse vel suppressum esse credam, veluti: τότε δὴ μάλιστα εὐφραίνει. Pro ἀκουσόμεθα τοῦ μεθύοντος legerim ἀκουσόμεθα σοῦ μεθύοντος. Deinde in verbis εἰ δέ τῳ κατὰ Πλάτωνα τὸ θάρρος ἦν nescio an pro τὸ θάρρος scribendum sit τὸ κάλλος; intellige Platonice illam pulchritudinis speciem, quam expressit in Symposio et in Phaedro. Στόμα recte e duobus codd. Halmius restituit pro σῶμα, quod vel sine libris corrigendum erat. Dictum εἰ γὰρ θέμις ἦν τὸ στόμα ὑπερβῆναι vel explicandum est per ellipsin, ut interdum fit, splendida apodosi τοῦτο ποιοῦσιν ἂν, vel corrigendum sic: εἰ γὰρ θέμις ἦν, καὶ τὸ στόμα ὑπερβαῖεν ἂν· νῦν δὲ κτῆ.

85. Stob. LXIV. 26. (Φαβωρίνου.) Πάθος τί μοι προσέπεσε τῇ ψυχῇ, καὶ τί μὲν ἐστίν οὐκ οἶδα· ἔρωτα δὲ αὐτὸ λέγουσιν εἶναι οἱ μεμνημένοι. Βάσκανε δαῖμον καὶ ἀλόγιστε, ἀσθενεῖ προσελήλυθας σώματι, φέρειν σε μὴ δυνα-

μένω ἐξίσταμαι σοι, δαίμων παραχωρῶ σοι τῆς μάχης· οὐκ εἰμί σοι στρατιώτης.

Descriptis haec S. Maximus Serm. XXVI p. 610.

86. Stob. LXVI. 3. (Φαβωρίνου.) Ἐπι καὶ νῦν Σωκράτης καλὸς Ἀλκιβιάδην δὲ καὶ ζῶντα ἐπιλελοίπει τὸ κάλλος, καὶ πολλοὶ κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένοι, ἔνιοι δὲ καὶ τῶν τεθεαμένων αὐτὸν καὶ νῦν ὁρῶντων, ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην.

In hoc fragmento haud unum inesse vitium videtur. Non procedit saltem ἀφιγμένοι, sed ἀφιγμένον legendum est, ut referatur ad Alcibiadem. Huc enim redit sententia loci. Ἐπι καὶ νῦν Σωκράτης καλὸς spectat ad τὸ ἔνδον κάλλος, pulchritudinem animi: haec aeterna est, manet etiam post mortem; contra τὸ ἔκτος κάλλος corporis pulchritudo qualis Alcibiadis, etiam in vivente marcessit: itaque qui formosum Alcibiadem κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένον, aetate proveciorem, primum conspiciebant, vel qui conspectum antea, postea rursus videbant ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην quaerebant Alcibiadem h. e. non agnoscebant eum. Haec fere dixisse Favorinum quo probabilis est, eo minus dubium, quin in postrema verba grave vitium irreperit, quod tamen quomodo tollendum sit non video.

87. Stob. LXVI. 6. (Φαβωρίνου.) Ἡ Φύσις ἢ ἐστῶσα σώζεται ἢ φερομένη [ἢ] ἐστῶσα μὲν ἐξ ἀθανασίας, φερομένη δὲ ἐξ ἐπιγονῆς. Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανεῖν ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῶ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα·

ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς

κόμης ἄμωμον ἄνθος.

ἀλλ', ὦ Ἀνάκρεον, μικρὸν ἐπίμεινον, καὶ ὄψει πάντα ἀποκεκαρμένα· ἀποκεκαρμένην μὲν τὴν τῶν δμμάτων αὐγὴν, ἀποκεκαρμένην δὲ τὴν τοῦ μετώπου χάριν, ἀτεχνῶς κατὰ τὸν Ὅμηρον·

*καρφίε μὲν οἱ χροῖα καλῶν ἐνὶ γναπτῶσι μέλεσσι,
 Ξανθῶς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας· ἀμφὶ δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.*
*αὐτὰ δ' Ἀθηνᾶ μὲν διέθηκε τὸν Ὀδυσσεά, ὃ δὲ χρόνος
 πάντας τοὺς καλοῦς. Ἔττα Ὀδυσσεὺς μὲν ἀναλήφεται καὶ
 σάρκας καὶ κόμην καὶ χρῶμα· σὺ δὲ, ὦ καλὲ παίδων, ἐπει-
 δὸν ταῦτα ἅπαξ ἀποβάλλης, οὐκ ἔστι σοι πάλιν ἀνηβῆσαι.*

Ante ἔσττῶσα articulum uncinis inclusi, utpote delendum.
An pro τῆς κόμης rectius legatur τὰς κόμας, ut primum
mibi in mentem venit, nunc dubito; nisi cute tenus caput
sibi abraserit Anacreontis amasius, quod sane sequentibus ver-
sis non probatur. Pro ἀναβῆναι, quod huic loco non conve-
nit, Jacobsium secutus, quem vide p. 108, scripsi ἀνηβῆσαι.
In versibus autem Homericis (Od. XIII. 430 sqq.) vulgatam
lectionem ἐνὶ restitui, quae apud Stobaeum in ἐπι abiit.
Ceterum inde a Fragm. LXXXIV omnia spectare videntur
ad dissertationem Περὶ κάλλους vel Περὶ ἔρωτος.

88. Philostr. vit. Apoll. Tyan. p. 165 (75). Ἐν
Κορίνθῳ δὲ Φιλοσοφῶν ἐτύγγανε τότε Δημήτριος, ἀνὴρ
ἐννεληκτῶς ἅπαν τὸ ἐν Κυνικῇ κράτος, οὗ Φαβωρίνος
ὑστερον ἐν πολλοῖς τῶν ἑαυτοῦ λόγων οὐκ ἀγευνῶς
ἐπεμήσθη.

Demetrii hujus paucis memor est Tacitus Hist. IV. 40:
„Justum indicium explesse Musonius videbatur; diversa fama
Demetrio, Cynicam sectam professo, quod manifestum reum
ambitiosius quam honestius defendisset.” Agitur de causa
inter Musonium Rufum et P. Celerem acta a. p. Ch. 71. Quo-
modo ex hoc Philostrati loco collegerit Kayserus (Vit. Soph.
p. 183) Favorinum a Demetrio Cynico cultum fuisse non as-
sequor. De Demetrio Alexandrino cf. supra p. 17 sq.

89. Phrynich. p. 37. Ἐπεξελυσόμενος. ἄλλος οὗτος
[ἦ] Ἡρακλῆς. τοῦτο οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρίνος· χρὴ

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

92. Phrynich. p. 192. Ἀσβεστάται: καὶ τοῦτο Φαβύλλου. τοῦ δὲ καθιεῖσθαι λέγει.

Idem habet Thomas v. Καθέρ. p. 455, ubi cf. interpr. Adde quas annotavit Lobeckius ad l. l.

93. Phrynich. p. 199. Ἐξειδιάζονται: καὶ τοῦτο Ἀσβεστόβουλος λέγει κακῶς. ἰδιοῦσθαι γὰρ τὸ τοιοῦτον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.

H
b
h
e

Hinc Thomas p. 466: Ἐξειδιάζονται, inquit, Φαβωρῖνος λέγει· σὺ δὲ ἐξειδοῦνται, unde Oudendorpius Phrynichum emendari jussit; sed utrumque, ἰδιοῦσθαι et ἐξειδοῦσθαι, Atticum esse, Lobeckius probavit. Phrynicho non temere assentiendum esse monuit Sallierius, quod ἐξειδιάζεσθαι legatur in testamento Theophrasti ap. Diog. Laert. V. 2. 53; sed cf. Lobeckius.

94. Phrynich. p. 215. Σταθερὸς ἄνθρωπος: οὕτως οὐ χρωῶνται οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ σταθερὰ μὲν μεσημβρία λέγουσι καὶ σταθερὰ γαλήνη· σταθερὸς δὲ ἄνθρωπος οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐμβριθής. οὐ καλῶς οὖν Φαβωρῖνος σταθερὸς ἄνθρωπος εἶπεν.

Non addito Favorini nomine simillima praecipit Thomas v. Ἐμβριθής p. 301 sq.

95. Phrynich. p. 220. Προσδεῖσθαι λέγε, ἀλλὰ μὴ προσδέεσθαι, διαιρῶν, ὡς Φαβωρῖνος λέγων ἀμαρτάνει.

96. Phrynich. p. 237. Ὑστερίζειν τῷ καιρῷ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ. Φαβωρῖνος δὲ οὐχ ὑγιῶς κατὰ δοτικὴν συντάττει.

Dativum non omnino contemnendum esse, sed praefendum genitivum compluribus allatis exemplis Lobeckius ostendit.

97. Phrynich. p. 238. Στατὸς δὲ τῶν αὐλητῶν χιτῶν οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος χιτῶν.

Eundem χιτῶνα a Callimacho στάδιον dici, dudum interpretes monuere. Cf. Baehr Annot. in Plutarch. Alcib. p. 232.

98. Phrynich. p. 245. Προάλως: τοῦτο δοκεῖ μοι γυναικῶν εἶναι τοῦνομα. ἀνιῶμαι δὲ, ὅτι ἀνὴρ λόγου ἀξίος κέχρηται αὐτῷ Φαβωρῖνος. τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπεμπώμεθ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγωμεν προπετῶς.

Hujus quoque vocabuli memor Thomas Mag. p. 744: Προ-

πετώς, inquit, δόκιμον· προάλωσ δὲ μόνος Φαβωρίνος λέγει, καὶ Συνέσιος, ἀδοκίμως.

99. Phrynich. p. 347. Βρώσομαι κακῶς ὁ Φαβωρίνος. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται.

In Anecd. Bekk. I p. 37, 31 eadem de re haec leguntur: Ἐδει καὶ ἔδομαι. — οἱ μὲν ἀμαθεῖς Φάγη λέγουσιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος· ὁ δὲ Φαβωρίνος, ἢ οὐκ ἐντυχῶν τῷ ἔδει ἢ ἀποστραφεὶς τὸν ἦχον, τῷ βρώσομαι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἐχρήσατο. Re non differunt quae ex Phrynich. App. Soph. 37, Favorino auctore laudato, Lobeckius adscripsit p. 348.

100. Phrynich. p. 443. * ἐνιτεῦσαι: ἰδεῖν δεῖ, εἰ Φαβωρίνος χρώμενος οὐκ ὀρθῶς χρῆται.

Satis patet, de verbo agi parum usitato. Quod quo est certius, ita difficiliter quae deest litera suppletur. Fortasse cum Lobeckio *ἐνιτεῦσαι* restituendum est.

101. Phrynich. p. 447. Ἀπηρτισμένον, ἀπήρτικα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἅπαντα σλόικα. ἀποτετέλεσται, δὲ καὶ ἀποτετελεσμένον χρῆ λέγειν· ἄμεινον γάρ· ἐκτός εἰ μὴ ποθεν τοῦτο εἰς Φαβωρίνον ἦλθεν, ὅθεν οὐδεὶς οἶδεν. Ἀρχαῖοι μὲν γὰρ οὕτως οὐ λέγουσιν, ἐκεῖνος δὲ· πλὴν εἴη εἰς ἡμεῖς οὖν ὡς οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ μὴ ὡς Φαβωρίνος.

Locos Moeridis et Thomae, qui sunt v. Ἀπετέλεσεν p. 82 et v. Ἀποτετελεκα p. 104, jam contulit Lobeckius, quem vide.

102. Gellius. I. 3. *Favorinus* philosophus indulgentiam gratiae tempestive, laxato paulum remissoque subtili justitiae examine, his verbis definivit: Ἡ καλουμένη χάρις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, τουτέστιν, ὕφεις ἀκριβείας ἐνδέονται.

103. Stob. IV. 91. (Φαβωρίνου.) Φαβωρίνος εἶπε, τοὺς ἀνθρώπους πῆ μὲν εἶναι γελοίους, πῆ δὲ ἐλεεινοὺς, πῆ

δὲ μισητοῦς· γελοίους μὲν, θρασύτητι μειζόνων ὀρεγομένους· μισητοῦς δὲ, ἐπιτυχόντας· ἐλεεινοῦς δὲ, ἀμαρτάνοντας· ζηλωτοῦς δὲ, οὐδέποτε.

Ἀμαρτάνοντας h. l. valere ἀποτυγχάνοντας ex orationis contextu et praecedenti ἐπιτυχόντας manifesto apparet.

104. Stob. XIV. 11. (Φαβωρίνου.) Ἔστι δὲ οὐκ ἀξιόπιστος ἔπαινος, ὃν ἐπαινεῖ τις ἕτερον διὰ τὸ ἑαυτοῦ σύμφορον.

105. Stob. XIV. 12. (Τοῦ αὐτοῦ.) Ὡσπερ δ' Ἀκταίων ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυνῶν ἀπέθανεν, οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας καταλύουσιν.

Receperunt hanc sententiam S. Maximus Serm. XI p. 566 et Anton. Melissa I. 48 p. 72, ita tamen ut pro καταλύουσιν scribant κατεσθίουσιν. Jacobsius Lectt. Stob. p. 59, quum vulgatam lectionem ferri posse putet, legendum proponit κατανύουσιν.

106. Stob. XXII. 39. (Φαβωρίνου.) Φρονήσης μὲν οὐκ μηδέποτε ἐπὶ σεαυτῷ μέγα· ἀλλὰ μηδὲ καταφρονήσης σεαυτοῦ.

107. Stob. XXIX. 69. (Φαβωρίνου.) Γραῦν τινὰ Φασὶ μόνον μικρὸν ἀραμένην, καὶ τοῦτο καθ' ἡμέραν ποιοῦσαν, λαθεῖν βούν φέρουσαν.

108. Stob. LVII. 10. (Φαβωρίνου.) Φασὶ δὲ καὶ ἐταιρικὸν τινα ἀναγκαζόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς γεωργεῖν ἀπάγξασθαι, γράψαντα ἐν γραμματιδίῳ, ὅτι ἀπέραντόν τι καὶ ἀκατάστροφον ἢ γεωργία ἦν σπεῖρειν, ὅπως θερίσωμεν, εἴτα θερίζειν, ὅπως σπείρωμεν· ἄτοπόν τι τὸ χρῆμα τῆς περιόδου.

109. Stob. CV. 62. (Φαβωρίνου.)

Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε εἴπῃς, ὅτι γίνεται αὔριον· μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ἄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσεται.

ἀλλὰ μὴδὲ οἶκον ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπᾶδων ἀθρόαν ἀπώλειαν. ἤδη δὲ καὶ πόλεις, παρ' ὃ προσεδόκησαν, ἀνάστατοι γεγόνασιν αἰφνίδιον· αἱ μὲν ὑπὸ πυρῆς, αἱ δ' ὑπὸ σεισμῷ, αἱ δὲ τῆς θαλάττης ἐπελθούσης. Ποῦ μοι Ἑλικῆ; Κατεπόθη. Ποῦ Βοῦρα; Καὶ αὐτὴ κατεπόθη. Δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο ὥσπερ πλέουσαι.

Versus laudati referunt Simonideos, qui leguntur in Gnomiis poet. Brunckii VIII ed. alt. p. 137, scripti hoc modo:

Ἄνθρωπος ἐὼν, μήποτε Φήσῃς
ὅτι γενήσεται,
μὴδ' ἄνδρα ἰδῶν, ὅσον ἐσσεῖται
χρόνον.

de Helices et Burae interitu cf. annotatio Fragm. V.

110. Stob. CVIII. 76. (Φαβωρίνου.) Ἄνῆρ δὲ ἐν μεγαλοψυχίᾳ ἀληθινῇ καὶ φιλοσοφίᾳ τεθρακμμένος πρὸ τῶν ξυμφορῶν τὴν εὐθυμίαν ἐν τῇ γνώμῃ ἀπόθετον ἔχει. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς τῆς ἐξ ἐτέρου παρηγορίας χρῆζειν, τὸν καιρὸν τῆς εὐθυμίας ὑπερβαίνει.

111. S. Maximus XLI p. 635. (Ἐκ τῶν Φαβωρίνου.) Ἐρατοσθένης ὁ Κυρηναῖος τῆς ἡλικίας ἔφη τὸ μὲν ἄκμαζον ἔαρ εἶναι· θέρος δὲ καὶ μετόπωρον τὸ μετὰ τὴν ἀκμὴν· χειμῶνα δὲ τὸ γῆρας.

Mutato ordine et tanquam ex Eratosthene ipso haec leguntur excerpta apud Stobaeum CXVI. 44: Ἐρατοσθένους Κυρηναῖκου. Ἐρατοσθένης τῆς ἡλικίας κτέ. Veri est similis, a librariis in Stobaei loco Favorini nomen omissum esse quam additum a Maximo, quem jam observavimus sermonibus Stobaei integrioribus usum videri. Cf. infra.

112. Stob. CXVIII. 28. (Φαβωρίνου.) Ὅτι παραπλήσια τοῖς μετοικιζομένοις πάσχομεν. Καὶ γὰρ ἐκείνων οἱ μὲν εὐγνώμονες ταχέως ἐξίασιν· οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι, πρὸς βίαν.

113. S. Maximus XXVIII p. 590. (Ἐκ τῶν Φαβω-
ρίνου.) Εὐτυχῶν μὴ ἔσο ὑπερήφανος· ἀπορήσας, μὴ τα-
πεινός· τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως ἐπίστασο φέρειν.

Addito Favorini nomine descripta est sententia ab Antonio
Meliss. Serm. I. 70, Arsenio XXV. 18 et Apostolio VIII. 12
b, p. 428 ed. Leutsch, ubi ταπεινοῦ legitur, quod propter
oppositum ὑπερήφανος minus placet.

114. S. Maximus XXXVI p. 627. (Ἐκ τῶν Φαβω-
ρίνου.) Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος, ἐρωτηθεὶς πόσον ἐστὶ χρόνον
ἄνθρωπον καλὸν ζῆν, ἔφη, ἕως ἂν ὑπολάβῃ τὸ τεθνάναι τοῦ
ζῆν κρεῖττον εἶναι.

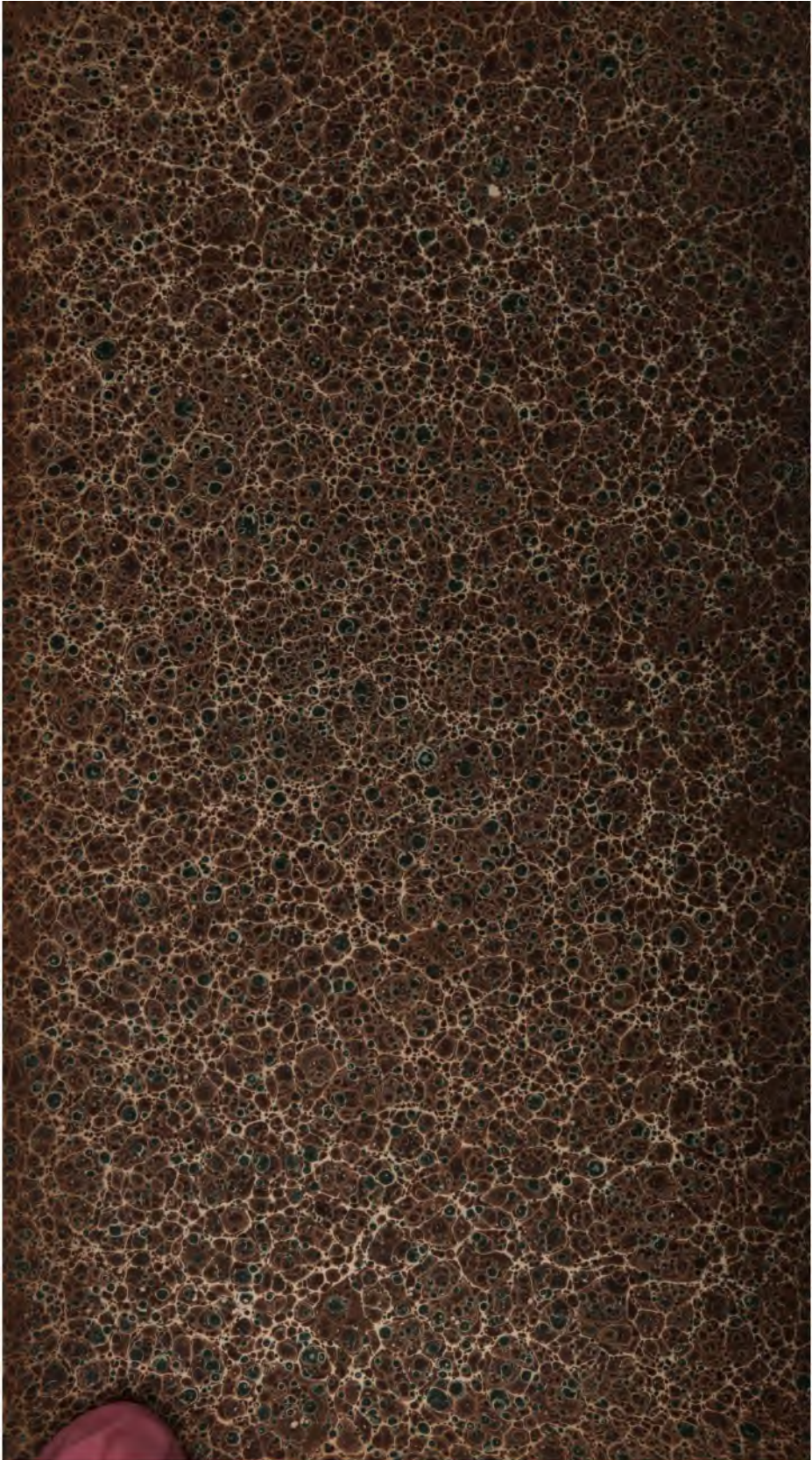
Videtur ἄνθρωπον mutandum in ἀνθρώπῳ. Ceterum Maximus
cum hunc locum tum superiorem non a Favorino deprompsisse
videtur, sed a Stobaeo, in cujus exemplaribus hodie uterque
desideratur.

DISSERTATIONIS CONSPECTUS.

PROOEMIUM.	p. 1.
FAVORINI VITA.	" 10.
FAVORINI STUDIA.	" 24.
1. Studia grammatica.	p. 24.
2. Studia sophistica.	" 41.
3. Studia philosopha.	" 54.
DE FAVORINI SCRIPTIS.	" 71.
I. Commentarii grammatici (?).	p. 73.
II. Scripta historica.	" 74.
III. Dissertationes sophisticae.	" 83.
IV. Opera philosopha.	" 88.
V. Γνωμολογικά.	" 91.
De libris, quos Favorino vel antiqui vel recentiores falso tribuerunt.	" 92.
FAVORINI QUAE SUPERSUNT.	" 99.
I. Commentarii grammatici (?).	p. 99.
II. Scripta historica.	" 100.
III. Dissertationes sophisticae.	" 128.
IV. Opera philosopha.	" 133.
Incertae sedis fragmenta.	" 135.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

SEP 19 1928

~~CANCELLED~~
5150273
JUN 2
WEB 76 H

~~DU-A 844~~

U. of Nebraska -
46862

~~JAN 1 1954 ILL~~

~~51153~~

MAY

~~CANCELLED~~
1542288

Gf 2.25
Dissertatio de Favorini Arelatensis
Widener Library 006024262

3 2044 085 118 222

